

കാവന കാളമുട്ടി

38

2007 നവംബർ - ജനുവരി 2008

-രജി: നമ്പർ: 440/92, കോട്ടയ്‌ക്കൽ-

കെരള കാളമ്പട്ടി

(എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്ഥാരക ട്രസ്റ്റിന്റെ മുഖ്യപത്രം)

പുസ്തകം 10

ലകം 2

വില 15 രൂപ

ചീഫ് ഏഡിറ്റർ	ഡോ.എം.ആർ. രാഹുലവാരിയർ
മാനേജിംഗ് ഏഡിറ്റർ	പ്രൊഫ. കെ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ
എക്സിക്യൂട്ടീവ് ഏഡിറ്റർ (ബാനറി)	എം.എം.സചീറുൻ
എഡിറ്റർമാർ	കെ.വി.രാമകൃഷ്ണൻ
ബുക്ക് ഡിസൈൻ	കെ.പി.ശങ്കരൻ
കവർ ടൈറ്റിൽ	കെ.പി.മോഹനൻ
	ലാലി പ്രശാന്ത്
	പ്രസാദ്

എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്ഥാരക ട്രസ്റ്റ്

(രജി.440/92)

കോട്ടയ്‌ക്കൽ - 676 503

കൊച്ചി ക്രാഫ്റ്റ്

വരെമാസിക

ഒറ്റപതി - 15.00
വാർഷിക വർസംഖ്യ - 60.00
(വിദേശത്ത് - 15 ഡോളർ)

എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്മാരക ട്രസ്റ്റ്
(റജി.440/92)
കോട്ടയ്ക്കൽ - 676 503

ഇ പ്രസ് ട കെ ഓ

കത്തുകൾ 6

മുൻകുറി 9

ലേവന്റ

ദേശീയ നവോത്തരാനം: പുതിയ 13 ഡോ.എം.ആർ.രാഘവവാരിയർ^{കാഴ്ചപ്പാടിന്റെ ആവശ്യം}

നവോത്തരാനവും മലയാളിയുടെ 21 സി. ശ്രദ്ധച്ചന്ദ്രൻ
ആധുനികവൽക്കരണവും

സാംസ്കാരികരംഗത്തെ 31 ഡോ. കെ.ജി. പഞ്ചാസ്
അഴിച്ചുപണികൾ

വിദ്യാഭ്യാസരംഗം: 43 ഡോ. ആർ.വി.ജി. ഷണ്മൂർക്കൻ
മാറ്റത്തിന്റെ വഴികൾ

കേരളീയ നവോത്തരാനം: 49 ഫൊറ്റ് ചേന്നമംഗലമുഖം
ഗാന്ധിസത്തിന്റെയും
മാർക്കസിസത്തിന്റെയും പങ്ക്

കേരളീയ നവോത്തരാനം: 57 ജോസഫ് പുലിക്കുന്നൻ
സാമുദായികരംഗം

നവോത്തരാന സംസ്കാരം 65 കെ.വി. സൗമനാമൻ
കവിതയിൽ

പാതചരിത്രം 86 ഭുക്കുന്നൻ, ഭാണ്ഡാട്ടൻ

കവിമാർക്കണ്ണേയയൻ 12 മേലത്ത് ചന്ദ്രശേഖരൻ
നൊന്നവരകാഴ്ച 19 ബാലകൃഷ്ണൻ ആനക്കര

അറ 20 കെ. എക്സ്. ആന്റു

നൈഷ്ഠല്യം 29 പി.എൽ. ശ്രീയരൺ

മേലവുതം 30 പോ

കർണ്ണൻ 42 കുറുവാൻതൊടി ബാലചന്ദ്രൻ

രാധ;ഞാൻ 48 കുടൻ, ശോപുരത്തിക്കൽ

കുന്നിറക്കം 56 കെ.എ. ഇയച്ചന്നൻ

വിജയഗാമ 89 കലാമണ്ഡലം കേരവൻ

കാത്തിരിപ്പ് 90 പ്രപാഹി. കെ. ശോപാലകൃഷ്ണൻ

കള്ളൻ കള്ളൻ 92 ഗിരിജ, ചെമ്മണ്ണാട്

വല്ലം 94 എൻ കെ.ദേരോ

ഗീതാഞ്ജലി: 95 കെ.രാമകൃഷ്ണവാരിയർ

വായനമുറി 97

കവിത

കാത്തുകൾ

കവനക്കാമുടി ആഗസ്റ്റ്-ഒക്ടോബർ ലക്കേത്തിൽ ‘കാവ്യാനുശീലനം പീഡിയാനുഭോം’ എന്ന പ്രബന്ധത്തിൽ, വളരെക്കലാലമായി ഞാൻ മനസ്സിൽ കൊണ്ടുനടക്കുന്ന ചില ആശയങ്ങൾ വിസ്തരിച്ചു കണ്ടപ്പോൾ ഉണ്ടായ സന്തോഷത്തിന് അതിരില്ല. പുരോഗമനത്തി നേരുമ്പു ഉത്തരാധ്യാനികതയുടെയും പേരിൽ നമ്മുടെ തലമുതിർന്ന കവി കളിം നിരുപക്കമാരും ഒരു കാലത്ത് ഫ്രോംസാഹിപ്പിച്ചിരുന്നതാണ് വൃത്തനിരാസവും നോൺസെസർസ് കവിതകളും. അർത്ഥം മനസ്സിലാ കാൻ വിഷമമുള്ള കവിതകൾക്ക് കവിതനെ ഒരു ചെറുവ്യാഖ്യാനമെഴുതിച്ചേർത്താൽ നനായിരിക്കുമെന്ന് ഒരിക്കൽ ഞാൻ ഒരു പത്രാധിപർക്ക് എഴുതിയിരുന്നു. പകേഷ അതിന് ഘലമൊന്നുമുണ്ടായില്ല. അർത്ഥം മനസ്സിലാകുന്നില്ലെന്ന് സമ്മതിക്കാൻ അധികമാർക്കും ദെഹരൂ മില്ല. എത്തായാലും രാജാവ് നഗനനാണെന്ന് വിളിച്ചുപറഞ്ഞ ദോ. എസ്. കെ. വസന്തനും കവനക്കാമുടിക്കും ഹൃദയം നിരിഞ്ഞ നന്ദി.

വി. പദ്മാവതി,
ചെരേന്ന.

രാമകൃഷ്ണൻ മാഷ്കൽ,

കവനംകിട്ടി

കവിത-കുടൽമാനനിക്കും വായിച്ചപ്പോൾ വിഷമം തോന്തി. കവിത അയച്ചതുപോലെയല്ല പത്രാധിപരുടെ കത്രികയിൽപ്പെട്ട് ജീവഹാനി സംഭവിച്ച ഒരു തനിവികലാംഗ.

‘വിളിക്കു മരക്കാ-

തെഴുതുക വെവകാതെ സമയം കഴിഞ്ഞു’

എന്നതും

‘പഴയകുടലേ മാണിക്യമായ് മാറ്റീ

സ്ഥാതിപുരംവീണഭൂം കുടമാറ്റിടുന്നു’

എന്നതും ആകെ വൃത്തിക്കോകൾ പൊട്ടക്കവിതയാകമിയിൽക്കുന്നു.

വിഷമത്രേതാട പറയട്ടു, കവിതയിൽ ‘ക്ലതിക്’ വെക്കുംമുന്ന്
കവിത(?)എഴുതിയ ആളോടു ചോദിക്കാതെയായാൽ കവിതയുടെ അംഗി
പോകുമെന്നുമാത്രമല്ല, പത്രാധിപ കവിതക്കുറിപ്പാകുകയും ചെയ്യും.
അവസാന അധികാരി കവി തന്നെയല്ല? ‘കവി’കുടിയായ പത്രാധിപ
രോട് ഇങ്ങനെ ചോദിക്കേണ്ട ആവശ്യവുമില്ല.

തുടർന്ന് ഇക്കാര്യം ശ്രദ്ധിക്കുമെന്നു കരുതുന്നു.

സ്നേഹാദരം

സന്തോഷ് കോറമംഗലം

അഭിനന്ദനങ്ങൾ!

കവനക്കാമുണ്ടി ആഗസ്റ്റ്-ഒക്ടോബർ ലക്കത്തിലെ ‘കാവ്യാനു
ശീലനമെന്ന പീഡാനുഭവം’ അസ്സലായി. അനർഹമായ വാഴ്ത്തലുക്
ഇട പാലുകുടിച്ചുതെഴുത്ത് പുലിപോലെ വളർന്ന മാർജാരങ്ങാർ അല
സഗമനംചെയ്യുന്ന മലയാള കവിതാമച്ചക്കത്തു കടന്ന്, പുച്ചക്കഴുത്തിൽ
മണിക്കുട്ടാൻ ധീരതകാട്ടിയ നിരുപകൾ, അഭിനന്ദനങ്ങൾ!

അശോകകുമാർ പെരുവ

ആദരണീയനായ രാമകൃഷ്ണൻ സാറിന്,

‘കവനക്കാമുണ്ടി’കിട്ടി. മുടങ്ങാതെ ഈ വിശിഷ്ടവിഭവം അയച്ചു
തരുന്നതിന് പ്രത്യേക നന്ദി. ഓരോ ലക്കവും മനസ്സിരുത്തി വായിക്കു
ന്നുണ്ട്. ഇതയും ഗൗരവബോധവും ആഴവും ഉള്ള മറ്റാരു പ്രസിദ്ധീ
കരണം മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. മുടക്കം വരാ
തിരിക്കുവാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.

സ്നേഹാസ്മരണകളോടെ

അശോകൻ വേണ്ടുമെറ്റി

ഫിലാധിപരിയ, യൂ.എസ്.എ

നിറ്റബ്ദതയുടെ താളം

കഴിഞ്ഞലകം കവനക്കമും ഭയിൽ വന്ന എം.എം.സചീറുന്ന് ‘താള്’മൊത്ത ലേവനം പുതിയൊരു സമീപനത്തിന്റെ പ്രസ്തിപ്പ് മുറ്റിനിന എന്നുതന്നെ.

എന്നാൽ, ചെറിയോരു വിയോജിപ്പുണ്ടുതാനും. ആദിതാളത്തിന്റെ ‘തെറ്റ്’ലിൽ നിന്നാണ് മറ്റ് താളരുപങ്ങൾ ഉത്തർന്നുവരുന്നത് എന്ന നിരീക്ഷണം അൽപ്പമൊന്ന് ന്യൂനമല്ലോ (negative valence) കലർന്ന ഒന്നായിപ്പോയി. ഒരു താളവും മറ്റാനിന്റെ രൂപാന്തരമല്ല; പിന്നെയോ? പുതിയൊരു അസ്ഥിവാര തിൽക്കീർത്ത രമ്പഹർമ്മം മാത്രം എന്നു കരുതുന്നതല്ലേ കുടുതൽ ഭംഗി?

ഉദാഹരണാന്തരിക്ക് 4 എൻ്റെ അടിസ്ഥാനമാണ് ആദിയൈക്കിൽ 7 എൻ്റെ അടി സ്ഥാനം ഭംഗി നൽകുന്നത് മിശ്രചായ്-പിന്ന് എന്നു കാണുക. ഇതിനാലാണ് ആദിതാളത്തിലും തിശ്ശ നടയാളം മിശ്രനയും വായിക്കാൻ മുദ്ദംഗവിഭാഗാർക്ക് കഴിയുന്നത് എന്ന് കാണാം. (എന്ന അടിസ്ഥാന ഏകകക്കെന്ത് ദാദിക്കി മാറ്റിയാൽ തിശ്ശനട, 7 ആക്കി മാറ്റിയാൽ മിശ്രനട. അപ്പോഴും താളം ആദി തന്നെ!)

നിത്യജീവിതത്തിന്റെ താളസൗക്യമായും നേർപ്പിച്ച് എടുത്തതാണ് സംഗീതത്തിലെ താളപ്രസ്തരം എന്ന കാര്യം ലേവനാന്തിൽ പരാമർശിച്ചിട്ടില്ല എന്ന കാര്യവും ചുണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. അങ്ങനെ സ്വന്ധം ചെയ്തെടുത്ത താള പ്രസ്തരത്തിൽ സകീർണ്ണതകാണ്ഡും, എന്നാൽ ‘കേൾക്ക്’യിലെ ലാളിത്യം കൊണ്ഡും അന്യുനം എന്നുതന്നെ പറയാം കർണ്ണാടക സംഗീതത്തിലെ താള വ്യവസ്ഥ.

ഗായകൻ അഭ്യുക്തിൽ ഉപകരണസംഗീതജ്ഞന്റെ സുഷ്ടിക്കുന്ന നിറ്റബ്ദതയുടെ ചെറിയ തുരുത്തുകൾ ഉണ്ട്. ശ്വാസം എടുക്കുന്നതിനും, കൂതിയുടെ ഭാവം പ്രകതമാക്കുന്നതിനും പ്രയോഗത്തിന്റെ ഭംഗി കുടുതൽ തെളിവുറ്റതാക്കാനും മറ്റും ഇത്തരം നിറ്റബ്ദതകൾ അനിവാര്യമാണെന്നുള്ളത് കർണ്ണാടക സംഗീതത്തിലെ അടിസ്ഥാന വസ്തുതയല്ല. ഇത്തരം നിറ്റബ്ദതകൾ താളപ്രസ്തരത്തിലെ വൈവിധ്യംകൊണ്ട് നിറയ്ക്കുന്നതുവഴി നിറസ്കിട്ടും നിത്യനൃത്യത്താവലന്ന് ഒരു ലോകമാണ് കർണ്ണാടക സംഗീതത്തിലെ താളവാദ്യ സമരയം തുറന്നിട്ടുന്നത്.

കേരളത്തിന്റെ തനിന്തകമായ പാലക്കാട് മൺഡി അയ്യരും, തൊട്ടയൽക്കാട്ടിൽനിന്നും വന്ന രത്നപ്രദയാർന്ന പഴനി സുഖവഹണ്യും പിള്ളയും തിരുവില്ലാമല സംഭവിയായ ഘടം വിജാൻ വില്വാദി അയ്യരും മറ്റും തെളിയിച്ചത് യീരവും നൃത്യവുമായ ഇവ താളവുവസ്ഥയുടെ ഗഹനതയും ശാംഭിരുവുമാണ്. നിറ്റബ്ദതയാണ് ഈ ശബ്ദപ്രപഞ്ചത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന ശബ്ദ ഏകകം എന്ന വസ്തുത ഏറെ ശ്രദ്ധയം ആകുന്നു; ശുരൂലാല്പുകൾ കലർന്ന ഇവ ശബ്ദലോകം!

ഡോ. കെ. പരമേശ്വരൻ
കൊയന്പത്തുർ

വുന്നകുറി

നടന്നുകൊண്ടയിരിക്കുന്നു

കെ.വി. രാമകൃഷ്ണൻ

‘രാമകൃഷ്ണൻ’ ഒരു കവിത. വായിച്ചുനോക്കി, ഉചിതമെന്നുതോന്നുന്ന തിരുത്തലഭൂകൾ വരുത്തി പ്രസിദ്ധീകരിക്കുക’ അങ്ങനെ, മലയാളത്തിലെ ചില മഹാകവികളെക്കിലും എനിക്കെഴുതിയിട്ടുണ്ട്, മുൻപ് മാതൃഭൂമി ആച്ചപ്പെട്ടിപ്പിണ്ടേ ചുമതലയിൽ ജോലിചെയ്തിരുന്ന കാലത്ത്, ചിലപ്പോഴെങ്കിലും ഒരു പദം മാറ്റിയിട്ടാൽ പ്രകാരണം കുടുതൽ തിളക്കമൊർന്നതാവില്ലേ എന്നു തോന്നുകയും തിരുത്താൻ അനുവാദം ചോരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ‘ആ പദം എനിക്കപ്പോൾ തോന്നിയില്ല. അതുതന്നൊയാണ് വേണ്ടത്. മാറ്റിക്കൊള്ളു’ എന്ന് എറെ ആപ്പോദം കലർന്ന സ്വരത്തിൽ എഴുതുകയും, ആ തിരുത്തലോടെ കവിത പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അത്തരം നിമിഷങ്ങൾ അനുഗ്രഹിതങ്ങളായി ഞാൻ കരുതിപ്പോരുന്നു.

അനുഗ്രഹം അതിമാത്രം മുല്യമുള്ള നാണ്യമാണ്. അപ്പോൾ, അതിനിന്ത്യേ മറുവശം കൂടി ഓർത്തുകൊണ്ടുമാത്രമേ എനിക്കെൽ അനുഭവിക്കാനർഹതയുള്ളൂ. ഓരോ അനുഗ്രഹവും ഓരോ പാഠവുമാണല്ലോ. പാഠം പരിക്കുകയും വേണം. മഹത്തായ രചന എന്ന് സ്വയം കരുതുകയും, ‘രാക്കേട്ടില്ല’ എന്ന് വേരെ ചിലർക്കൈക്കിലും തോന്നാനിടയാവുകയും ചെയ്ത നാലോ അഞ്ചോ കവിതകളെഴുതുകയും എത്തെങ്കിലും ആനുകാലികത്തിൽ അച്ചടിച്ചു വരുകയും ചെയ്യുന്നോഭേക്കും വെലോപ്പിള്ളിയുടേയോ കുണ്ഠിരാമൻ നായരുടേയോ എല്ലം കണ്ണേരയിൽ തങ്ങളും ഇതിക്കുന്നു എന്ന് കരുതുന്ന ചില യുവകവികളുടെ ഭാഗത്തുനിന്ന്, അവരുടെ കവിതയിൽ ചില തിരുത്തലഭൂകൾ വരുത്തിയ തിന്റെ പേരിൽ മുഴുത്ത ശകാരം എറ്റവാങ്ങിയിട്ടുമുണ്ട് ഞാൻ.

പ്രതാധിപരുടെ കണ്ണേര മുള്ളുനിംഞ്ഞതാണ്. രചനകൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചാലും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചില്ലെങ്കിലും അവന്ന് ബാക്കിപ്പറ്റം ശകാരമാണ്. നേട്ടം ശത്രുകളും. ഒരു പുതിയ കവിയെ കണ്ണാടത്തി, കവിതപ്രസിദ്ധീകരിച്ചാൽ ആ കവിക്ക് പ്രതാധിപരോട് സഹഹരിതമോ നന്ദിയോ തോന്നേണ്ട കാര്യമില്ല. നല്ല കവിതയായതുകൊണ്ട് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ഒരു നല്ല കവിത പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു എന്ന സംസ്ഥപ്തി പ്രതാധിപരുടെ

സ്വകാര്യസന്ധാദ്യം. കവിയുടെ സഹപ്രവർത്തിലോ നദിവാക്കിലോ അയാൾക്ക് താല്പര്യവുമില്ല. വ്യക്തികളോട്ട്, തന്റെ കർമ്മത്തൊടാൻ അയാൾക്ക് പ്രതിജ്ഞാബദ്ധത എന്നർത്ഥം. അപ്പോൾ നീരസികപ്പേട്ട കവിതകളുടെ രചയിതാക്കളോക്കെ ആജീവനാന്തര്ഗതകളാവുന്നു. ‘എന്നോട് ചോദിച്ചുവാങ്ങി കവിത പ്രസിദ്ധം ചെയ്ത പ്രതാധിപര് മഹാൻ’ എന്ന വായ്ത്താരി കേൾക്കാൻ സുവം. പത്രാധിപരുടെ നിശ്ചൽ, ഇരിക്കുന്ന കണ്ണേരയുടെ നിശ്ചലിൽ പുതഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്ന് ധരിക്കുന്നതും സുവപ്രദംതന്നെ.

മാതൃഭൂമിയിൽ നിന്നിറങ്ങിപ്പോരുന്നോൾ, അവിടെവെച്ച് സന്ധാരിച്ചു നീരസകാരുടെ കാണാത്ത മുഖങ്ങൾ എന്നേ ഉള്ളിലുണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്പോഴും ഉണ്ട്. എന്നിട്ടും ഞാനെന്നേ കർമ്മത്തൊടുമാത്രം പ്രതിജ്ഞാബദ്ധത പുലർത്താൻ ശ്രമിക്കുന്നു.

ഇത്രയൊക്കെയായിട്ടും, ഒരു പത്രാധിപരുടെ ചുമതലകളേക്കു വിച്ചും ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളേക്കും താനിനും തികച്ചും ബോധവാനല്ല. കവനക്കമുഡിയിലേക്ക് ഒരു രചന അയച്ചുകുടിയാൽ, അതിവിടെ കിട്ടി എന്ന വിവരം തൽകർത്താവിനെ അറിയിക്കാൻ ചിലപ്പോഴേക്കില്ലും വിട്ടുപോവാറുണ്ട് എന്ന് താൻ തിരിച്ചറിയുന്നു. അങ്ങനെ അറിയിക്കേണ്ടതാണ് എന്നും അതാണ് പത്രാധിപയർമ്മം എന്നും എന്നിക്കരിയാം. പത്രാധിപയർമ്മത്തിൽ ആ വിധം ഒരു വശമുണ്ട് എന്നു ധരിച്ചിട്ടുള്ള എത്ര പത്രാധിപമാരുണ്ട് കേരളത്തിൽ ഈന്ന് എന്നൊന്നും അനോഷ്ഠിക്കരുത്. അയച്ചുകുടുന്ന ഒരു സൃഷ്ടി, വായിച്ചുനോക്കി, എന്നുചെയ്യാൻ തീരുമാനിച്ചു എന്ന വിവരം എഴുത്തുകാരനെ അറിയിക്കുക എന്നത് ഏതുപത്രാധിപരും ചെയ്യേണ്ട പ്രാഥമിക കർമ്മം മാത്രമാണ്; പ്രാഥമിക ധർമ്മവും. അത് തിരിച്ചറിയുകയും അനുവർത്തനിക്കുകയും ചെയ്യണമെങ്കിൽ പത്രാധിപർക്ക്, താനിരിക്കുന്ന കണ്ണേരയേക്കാൾ ഉയരംവേണം.

‘വായനക്കാരുടെ കത്തുകൾ’ പോലും മാതൃഭൂമിക്കാലത്ത് വളരെ ശ്രദ്ധയോടും മാനുമായും കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നായിരുന്നു എന്നേമേനി. ആരംഭംതോന്തരം എന്നു നോക്കാതെതന്നെ, ഉള്ള കക്കത്തിന്റെ ഗതിവിവരവും പ്രസക്തിയും നോക്കി, സ്ഥലപരിമിതിക്കുന്നു സതിച്ച് കത്തുകൾ തിരഞ്ഞെടുത്ത യമാവിധി എഡിറ്റു ചെയ്ത് പ്രസിഡിക്ടിച്ചിരുന്നു. പലപ്പോഴും ഒരു പ്രത്യേക ലേഖനത്തെയോ കമ്മേറേയോ കവിതയേയോ കുറിച്ച് നിരവധി പ്രതികരണങ്ങൾ വായനക്കാരിൽനിന്ന് ലഭിക്കും. അവധിയിൽനിന്ന് എററോ പ്രസക്തങ്ങളായ രണ്ടോ മൂന്നോ എണ്ണം തിരഞ്ഞെടുത്ത് പ്രസിഡിക്ടിക്കുക; ബാക്കിയുള്ളവ സാധാരണഗതിയിൽ, ഉപേക്ഷിക്കുക, അല്ലെങ്കിൽ പരാമ്പരാഗതപരമായും കർത്താവിന്- പുതിയ എഴുത്തുകാരാണ്ങകിൽ വിശേഷിച്ചും - അയ

ചുകൊടുക്കുക - ഇതായിരുന്നു എൻ്റെ ശീലം. എഴുത്തുകാരുടെ സ്ഥാനത്ത് എന്നെന്നതെന്ന പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയും ആ കത്തുകൾ കയ്യിൽ കിട്ടുവോൾ എന്നുതോന്നും എന്ന് സകലപിച്ചുനോക്കുകയും ചെയ്താണ് ഇങ്ങനെയൊരു രീതിയിലെത്തിയത്. അപ്പോഴും, ആ കത്തു കാളിച്ചുതിയ സഹൃദയരുടെ ഭാഗത്തേക്ക് എൻ്റെ ചിന്തപോയില്ല. അവരുടെ വികാരങ്ങൾകൂടി കണക്കിലെടുക്കേണ്ടത് ഒരു പത്രാധിപരുടെ ധർമ്മമാണെന്ന് ഞാനീയിടെ പറിച്ചു. ഇംഗ്ലണ്ടിൽനിന്ന് പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്ന Times Literary Supplement. സപ്തംബർ മാസത്തിലെ ഒരു ലക്കത്തിൽ, ഷേക്സ്പീയർ നാടകങ്ങളുടെ പുതിയ ഒരു സമ്പൂർണ്ണ സമാഹാരത്തിന്റെ നിരുപണം. അതിൽ, King Lear എന്ന നാടകത്തെ കുറിച്ചുള്ള ചില പരാമർശങ്ങൾ എൻ്റെ കാഴ്ചപ്പൂർവ്വിൽ ശരിയല്ല. ആ വിവരം ചുരുക്കം വാചകങ്ങളിൽ വിശദീകരിച്ച് ഞാനോരു കത്ത ആതി. കത്ത ലണ്ടനിലെത്താൻ, ഇ-മെയിലിൽ ഒരു നിമിഷം. പിന്നെ തിരഞ്ഞെടുത്ത് അച്ചടിക്കാൻ വേണ്ട സമയം- പ്രസിദ്ധീപ്പെടുത്തുന്നു എങ്കിൽ. രണ്ടു ലക്കങ്ങൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചു. ഇല്ല. തുടർന്ന് 3-4ലക്കങ്ങൾ. ഇല്ല. എൻ്റെ കത്ത കംപ്യൂട്ടിൽനിന്ന് ഡിലീറ്റ് ചെയ്തുകാണും. ലോകത്തെന്നാടും നിന്ന് പതിനായിരക്കണക്കിന് കിട്ടുന്ന കത്തുകളിൽ എൻ്റെ കത്തിന് വേണ്ടതു ശ്രദ്ധക്രിയയില്ല എങ്കിൽ അതിലെതിരിക്കുന്നു? അപ്പോളതാ വരുന്നു, TLS-ന്റെ നീണ്ട വെളുത്ത ഒരു കവർ. തുറന്നപ്പോൾ, പത്രാധിപരുടെ കത്ത്. സ്ഥലപരിമിതിമുലം താങ്കളുടെ കത്ത് പ്രസിദ്ധീകരിക്കാൻ കഴിയാതെ വന്നതിൽ ക്ഷമ ചോദിക്കുന്നു. നേരത്തെ തയ്യാറാക്കിവെച്ച സ്റ്റിപ്പ്, ഓപ്പിന്റെ സ്ഥാനത്ത് ഒരു കോറിവരയോടെ അയച്ചതല്ല. വൃത്തിയായി കംപ്യൂട്ടറിൽ ചെയ്ത് പത്രാധിപർ ഒപ്പുവെച്ച് അയച്ചിരിക്കുന്നു. ലോകത്തിന്റെ എത്രോ മുലയിലെ എത്രോ ഒരു 'വായനക്കാര'ന്റെ 'കത്തി'നോടുപോലും കാണിക്കുന്ന പരിഗണനയും മാനുതയും മാതൃകാപരമായിത്തോന്നി.

സാഹിത്യരചനകളുടെ എധിറ്റേജിനെക്കുറിച്ച്, പത്രാധിപയർമ്മ ഞാജൈകകുറിച്ച്, സാമാന്യ മര്യാദകാളക്കുറിച്ച് ഒക്കെ ഓർക്കുനോവാൾ പശ്ചിമഘട്ടത്തിന്പുറത്തേക്ക് എൻ്റെ മനസ്സ് ചിറകുവിടർത്താൻില്ല. ഈ ഭൂമി, മാനവസംസ്കൃതി - എത്ര ബുദ്ധത്തും മഹത്തുമാണ്! കോഴി കേലാട് കടപ്പുറത്തോ ശംഖുമുഖം കടപ്പുറത്തോ ചെന്നുനിൽക്കുന്നോവാൾ ഞാൻ കടൽ കാണുന്നു. അപാരതയുടെ രൂദതാണ്യവം. എൻ്റെ രണ്ടു കുപ്പശാമണികളും ചേർത്തുവെച്ചാലും പ്രപഞ്ചതാളത്തിന്റെ ഒരിഞ്ഞു പോലുമാവുന്നില്ല എന്ന തിരിച്ചറിവിലേയ്ക്ക് എറെ ദുരമുണ്ട്; ഞാൻ നടന്നുകൊണ്ടയിരിക്കുന്നു.

കവിമാർക്കണ്ണേയയൻ

മേലത്ത് ചട്ടങ്ങൾ

**അംഗിനീയമഹാകവേ, യൈത്രകാലമായ് തവ
രത്നസംഗമില്ലെന്തുപോന്നൊഹാ?**

തട്ടിട്ടുന്നസംഖ്യമാം രത്നങ്ങൾ, ഭൂമാകില്ലു-
മൊത്തതില്ലെന്ന് നൂലിനേൽ കോർക്കുവാനിതേവരെ.
പണ്ണന്നീയാരു നിത്യമേഖലത്തിൽ, പൊൻനുലിനാൽ
സമ്മിതമാക്കു വള്ളം തുളച്ച രത്നങ്ങൾ.

ഇതുണ്ടാൻ കുറിക്കുന്നോഴോർപ്പതുണ്ടിരുപതാം-
ശതകം നീട്ടിത്തെന്നാരിതിഹാസരൂപനെ.

ഒരു കണ്ണുനിർക്കണം മറുളളവർക്കായ്പുാഴി-
ച്ചുഡിപ്പിച്ചിലേ നീ, പണ്ണായിരു സൃഷ്ടഗോളം?
അതിലേറ്റെ വക്കെത്താരു കാൽവിരലുന്നാൻ മാത്ര-
മിടം തെടുകയാണെന്ന് മുഖഭാവനാദപ്പം.
അപ്പാഴുതുംരേന്തുമീ സഹസ്രകിരണം തോ-
ട്ടുർപ്പുളക്കത്താലേറ്റു കണ്ണുകൾ തുളുസ്പന്നു.

ഒരു ദുഃഖമായ്, ഭ്രാന്തായ്, ഹർഷമായ് കടന്നെന്തി
ഉദയമധ്യാഹനത്തികാലത്രയതെതകട-
ഞ്ഞമുതം നീട്ടും സ്നേഹദർശന സാകല്യത്തിന്
തിരിയോന്നു കിട്ടിയാൽമതി, യെൻ ജരാകീർണ്ണ-
നരജനയാത്രയ്ക്കു മുക്കിമാർഗ്ഗത്തെതകാൻ.

ഇടിഞ്ഞുപൊളിഞ്ഞുടന്നെന്തെന്നു കിടന്നോട്-
യുലക, മിച്ചേപര്ത്തുവെയ്ക്കുന്നുണ്ടല്ലേ ദൈവം?
ഇനിയുമാർക്കും കൊന്നുവീഴ്ത്തുവാൻ കഴിയാത്ത
വെറുമീ പുവിൽ വിശ്വാസക്കുന്നു ലാഗ്യത്തെ ഞാൻ!
സത്യസാധകബോധമിത്യപട്ടുനുലാക്കാൻ
പൊട്ടാതെതാരിപ്പാശക്കതിരെനിക്കാരോഹം തരും?
ആകയാൽ നീയാർജ്ജിക്കയെണ്ണപ്പതിന്വകിൽ, പതി-
നാറിന്റെ മാർക്കണ്ണേയയന്ത്യ നിർമ്മലജ്യാല.

2007ലെ എൻ വി അനുസ്ഥാന സജീവത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ചത്

ദേശീയ നവോത്തരം:

പുതിയ കാഴ്ചപ്പാടിന്റെ ആവശ്യം

ഡോ. എം.ആർ. രാഖവബാലിയൻ

നവോത്തരം, പുരോഗമനം, ആധുനികത എന്നീ ആശയങ്ങൾ ഓന്നൊടാനു കുടിപ്പിണ്ടെത്തവയാണ്. ഇവയിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നി നേക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞാൽ പറഞ്ഞത് മറ്റൊളവയെക്കുടി സ്പർശിച്ചുപോ വും. മനുഷ്യന്റെ ഉയർച്ചയും വളർച്ചയും സുചിപ്പിക്കുന്നവയാകയാൽ ഈ ആശയങ്ങൾക്ക് ഒരുതരം അവിമൃഗ്യതയും അവിതർക്കിത്തമായ സീകാര്യതയും കല്പിച്ചു കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. നവോത്തരാഭി ആശയങ്ങൾക്കു മരിച്ചെന്തെങ്കിലും പറഞ്ഞാൽ അത് പഴഞ്ഞും പുരോഗമ നത്തിനു വിലഞ്ഞുന്നിൽക്കുന്നതുമൊക്കെയായി കരുതപ്പെടും. ഇങ്ങനെ ഒരുതരം അധികാരിക്കുന്നതുമൊക്കെയായി കരുതപ്പെടും. അംഗീകാരം അനുഭവിച്ചുപോരുന്ന ഈ ആശയങ്ങൾ നമ്മുടെ നാട്ടിലേക്കെത്തിച്ചത് പാശ്ചാത്യരായ അധിനിവേശക്കരികളാണ്. അവർ അവരുടെ വരുതിയിലായിരുന്ന മാധ്യമങ്ങളും വിദ്യാലയങ്ങളും അവ യിലെ പാഠ്യക്രമങ്ങളും ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസവും ഗവേഷണങ്ങളും ഒരോഗ്രാഫിക്കരേഖകളും മറ്റും ഉപയോഗിച്ച് തങ്ങളുടെ നവോത്തരാശ യങ്ങളെ വ്യാപകമായി പ്രചരിപ്പിച്ചു. ആ പ്രചാരണപരിപാടികളിൽനിന്ന് നാണ് നാം നമ്മുടെ നവോത്തരാഖ്യനെക്കുറിച്ചുള്ള ആശയങ്ങൾ സ്വരൂപിച്ചത്. ഭാരതീയനവോത്തരം പാശ്ചാത്യ സാധീനത്താലുണ്ടായ സത്തപദ്ധതിലെലാനായി വിവരിക്കുന്ന വാർപ്പുമാതൃകയുടെ വരവ് ഇമ്മട്ടിലാണ്. ഈതീയ സമൂഹത്തിനു സ്വയം പരിവർത്തനപ്പെട്ടു നന്തിനുള്ള ശക്തിയെ കാണാതിരിക്കുകയോ മുടിവെക്കുകയോ ചെയ്യുന്നുണ്ട്. പൗരസ്ത്യസമൂഹങ്ങൾ, അതിലും വിശേഷിച്ച് ഇന്ത്യൻ സമൂഹം പരിവർത്തനരഹിതമാണെന്ന പാശ്ചാത്യധനം ഈ കാഴ്ചപ്പാടിന് പിന്നിബിലമായുണ്ട്. പാശ്ചാത്യസംബന്ധക്കെത്തിനുമുമ്പുതന്നെ ഭാരതീയ സമൂഹം പരിവർത്തനത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളെ പിന്നിട്ടുപോന്നിട്ടുണ്ടെന്നും പരമ്പരാഗതമായ ഏതുസമുഹവും ഇങ്ങനെ കാലാകാല അള്ളിലുണ്ടാവുന്ന സാമൂഹ്യവും സാമ്പത്തികവുമായ വെള്ളുവിളികളെ

എതിരിട്ടുകൊണ്ടാണ് പരിവർത്തിച്ചുപോന്നിട്ടുള്ളതെന്നും അത്തരം സമൂഹങ്ങളുടെ ചരിത്രം പരിശോധിച്ചാലറിയാം. അതേ സമയം പാശ്ചാത്യാധികാരി, അതു ചെന്നേടങ്ങളിലെല്ലാം പരിവർത്തനത്തിന്റെ അലക്കളും വസ്തുത മറക്കുകയും വേണ്ട.

നവോത്ഥാനത്തെ പാശ്ചാത്യാധിനിവേശവുമായി വിളക്കി കൊണ്ടു വിവരിക്കുന്നേപ്പാർത്തനെ ഉള്ളിൽ കരുതേണ്ട ചില വസ്തു തകളുണ്ട്. പാശ്ചാത്യ നവോത്ഥാനവും അതിനെത്തുടർന്നുണ്ടായ ജനങ്ങോദയവും തർഹലമായ ആധുനികതയുമെല്ലാം വൻകരകളായ വൻകരകളിലെങ്ങും കടന്നെന്തിയത് യുറോപ്പൻ ശക്തികളുടെ അധീഷ്ഠാവും പാശ്ചാത്യാധികാരിയാണ്. അതായത് ആധുനികതയുടെയും നവോത്ഥാനചെച്ചതന്നുത്തിന്റെയും അഭിസംകമണത്തിന് ഒരു പൊതുരീതിയുണ്ട് നാർത്ഥം. യുറോപ്പൻ അധീഷ്ഠാവും വന്നു കയറിയപ്പോൾ അവരെ പര പരാഗത സമൂഹങ്ങൾ ഓരോനും സ്വീകരിച്ചതും അവരുടെ പരിഷക്കാരങ്ങളെ സാമ്പൈകരിച്ചതും ഓരോ പ്രത്യേകരീതിയിലാണ്. സ്പാനിഷ് അധികാരികളെ തെക്കെ അമേരിക്കയിലെ സമൂഹങ്ങൾ സ്വീകരിച്ച രീതിയിലല്ല കേരളീയ സമൂഹം പോർത്തുഗീസ്, ഡച്ച്, ഫ്രഞ്ച്, ഇംഗ്ലീഷ് അധികാരികളെ സ്വീകരിച്ചത്. ഈത് നവോത്ഥാന പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ സഭാവം നിർബ്ബന്ധിക്കുന്നതിൽ വലിയ പങ്കു വഹിച്ചുട്ടുണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷ് മേധാവികളുടെ കീഴിൽ ബംഗാളിലുണ്ടായ നവോത്ഥാനത്തിന്റെ ശൈലികളും അതേ രാഷ്ട്രീയ കാലാവസ്ഥയിൽ കേരളത്തിലെ നാടുകളിലുണ്ടായ മാറ്റങ്ങളും തമ്മിൽത്തനെന വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ട്. നവോത്ഥാന പഠനങ്ങളിൽ പൊതുശൈലികളെപ്പോലെതനെ ശ്രദ്ധയാളിം വ്യത്യാസങ്ങളും.

നവോത്ഥാനത്തിന്റെ ചെച്ചതന്നുപ്രസ്ഥാനത്തിൽ കാണുന്ന വ്യത്യാസത്തെ മനസ്സിലാക്കാൻ ഒരു പക്ഷേ അതാത് സമൂഹങ്ങളുടെ ചരിത്രത്തിലേക്കും പാരസ്യരൂപങ്ങളിലേക്കും കടന്നു നോക്കേണ്ടിവരും. കാരണം, ഓരോ സമൂഹത്തിന്റെയും പ്രതികരണങ്ങളുടെ രൂപഭാവങ്ങളെ നിർബ്ബന്ധിക്കുന്നതിൽ അതാതു സമൂഹങ്ങളുടെ ഭൂതകാലാനുഭവങ്ങളും പരമ്പരാഗതവിശ്രാംസങ്ങളും വലിയതോതിൽ പങ്കു വഹിക്കുന്നു. പത്രാധികാരികളും പാശ്ചാത്യാധികാരികളും അതിന്റെ നവോത്ഥാനപ്രകാരിയതിൽ ആത്മവിമർശവും തെറ്റുതിരുത്തലും മറ്റും ഉൾപ്പെടുത്തി എന്നതു ശരിതനെ. എന്നാൽ, അത്തരം നവോത്ഥാനപ്രകാരിയകൾ കേരളീയ സമൂഹത്തിൽ മുമ്പും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട് എന്നാണ് നമ്മുടെ ചരിത്രം സുചിപ്പിക്കുന്നത്. ഒരുദാഹരണംകൊണ്ട് ഇക്കാര്യം കൂടുതൽ വിളക്കാം: ജാതി, ജാതിക്കൂളിലെ ജാതി, ഉച്ചനീചതാങ്ങളും അതുവഴിയിരുണ്ടാകുന്ന സംഘൾ ഒ

അഞ്ചും എന്നിവ നാടുവാഴി സമ്പദായത്തിന്റെ കാലത്തേക്ക് പരക്കെ ബാധിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നുവെല്ലോ. ഈ സാമുഹ്യദോഷങ്ങളെക്കുറിച്ചും അനീതികളെക്കുറിച്ചും പലപല വാങ്ങമയങ്ങളിലായി പ്രചരിച്ച എതിർപ്പു കൾ കേരളീയ സമുഹത്തിലെ ആത്മവിമർശപ്രവണതയെ സുചിപ്പി ക്കുന്നുണ്ട്. വരേണ്ടുരുട്ടേതല്ലാത്ത അനുഷ്ഠാനതുപങ്ങളിലും മറ്റും ഇത്തരം ആശയങ്ങൾ രൂപംകൊണ്ടു നടപ്പായതിനു പൊട്ടൻതെയും പോലുള്ളവ ഉദാഹരണമാണ്. ഭോമണരുടേതുപോലെ ഭദ്രലോകമെ നുവേച്ചിട്ടുള്ള കുട്ടായ്മകളിൽത്തന്നെ നിലനിന്നിരുന്ന അന്തിസം പരിഷങ്ങളും ഉരസലുകളും പുന്താനും കവിയുടെ രചനകളിൽ മറ്റു മറ്റുക്കുന്നതു കേൾക്കാം. കീഴാളരേയും പണിയാളരേയുമെല്ലാം അധികാരിക്കുന്ന കുട്ടായ്മകൾ വിദ്യ, സാമുഹ്യ പദവികൾ എന്നിവ നിഷ്പയിച്ച് പുറംപോ കിൽപ്പെടുത്തി തമസ്കൾിച്ചുകൂളയുന്ന മേലാള നീതിക്കെതിരെ വാക്കു കൊണ്ടും കർമ്മംകൊണ്ടും പ്രതികരിക്കുന്ന രീതി മൃദുവായും കർക്ക ശമായും സന്ദർഭാനുസാരം സരം മാറുന്നത് നിരണം കവികളുടേയും തുണ്ണുത്തിലെപ്പറ്റിയും കുട്ടായ്മകളിൽ കാണാം. ഈയിൽ എഴുത്ത പ്ലാറ്റ് കുട്ടികൾ കേരളത്തിലെങ്ങാളമിങ്ങാളം കിട്ടിയ പ്രചാരം ഇത്തരം ആശയങ്ങൾക്ക് ധാരാളമായുണ്ടായ വ്യാപനത്തെ സുചിപ്പിക്കാതിരിക്കുന്നില്ല. കേരളീയ സമുഹത്തിലെ കരുതേതറിയ, വ്യാപകമായ പരിഷക്രണപ്രസ്ഥാനത്തോന്തരെ നവോത്ഥാന പ്രക്രിയയോ ഈ വരികൾ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നാലും പരിഞ്ഞുവരുന്നത്. സമുഹത്തിലെ അനാശാസ്യതകൾക്കെതിരെ ആശയങ്ങൾ തുപീകൃതമായതിന്റെ ദിശയാലും സുചനകൾ അതാതു കാലത്തെ കുട്ടായ്മകളിൽ ‘നിപുണഗ്രാമത്തോടു കൂടിയും കുട്ടികൾക്കും പടി’ സ്വപദിക്കുന്നുണ്ടെന്നു സുചിപ്പിക്കുകയാണ്. ഈ സരങ്ങളാവട്ടം, അതാതു കവികളുടേയും പണിയിൽനാരുടേയും സ്വയംകൃതാശയങ്ങളുണ്ടുകൂടി ഓർക്കേണ്ടതാവശ്യമാണ്. അവയുടെ ആകർഷണ പലപ്പോഴും ഭക്തിപ്രസ്ഥാനപോലുള്ള പഴയ സാമുഹ്യപതികരണങ്ങളും കുട്ടായ്മിരുന്നു. ഈ ഒരു വശത്തെ ഉച്ചനീചത്വത്തിനും മറ്റു സാമുഹ്യജീർണ്ണതയ്ക്കുമെതിരെ ശബ്ദിച്ചു. അതോടൊപ്പം, മറ്റു വശത്തെ നാടുവാഴി സമ്പദായത്തിന്റെ കുടപ്പിരിപ്പായ ഉടമ-അടിമ ബന്ധത്തിന് ദൈവികബന്ധം കല്പിച്ച് അതിനെ നാട്ടുനടപ്പാക്കാൻ വിടുപണി ചെയ്കയുമുണ്ടായി. എന്നിരുന്നാലും പില്ക്കാലത്ത് പത്രതാന്വതാം ശതകത്തിലെ ആധ്യാത്മിക ശുരൂക്കെന്നാർക്ക് ആശയിക്കാവുന്ന രൂഹാശയപ്രഭാവവും ആവിഷ്കാരമാതൃകയും ഒരുക്കുടുന്നതിനു സഹായകമായി. ഭാരതത്തിലെ പ്രാദേശികസംസ്കൃതികളിലെങ്ങും മധ്യകാലംതോടു ഉടലെടുത്തു വളർന്നുവന്ന വിവിധ സാമുഹികപരിഷക്രണ സംരംഭങ്ങൾക്കു തമിലുള്ള സാദൃശ്യം വിന്റർച്ചനയിൽക്കേണ്ട ഒരു

വിഷയമാണ്. അതരെമാരന്നേഷണം, ഭാരതീയ നവോത്തരാന്തതിന്റെ അധിനിവേശത്തിനുമുമ്പുള്ള മാതൃകകളെക്കുറിച്ചുള്ള പുതിയ അറിവുകൾ നൽകിയേക്കും.

പാശ്വാത്യനവോത്തരാന്തതിന്റെ മികച്ചാരു ഫലം പ്രാദേശികഭാഷകളുടേയും സംസ്കൃതികളുടേയും തൈപ്പുണ്ട്. ഭാരതീയ ഭാഷാപ്രദേശങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുപൊതുവിലും കേരളത്തക്കുറിച്ച് വിശേഷിച്ചും പരയുകയാണെങ്കിൽ പത്രതാസത്താം ശതകത്തിലെ ആധുനികസമൂഹനിർഘാണപരിപാടികളിൽ മുഖ്യമായ ഒന്ന് പ്രാദേശികഭാഷകൾക്കുണ്ടായ വളർച്ചയാണ്. രൂപത്തിലും ഉള്ളടക്കത്തിലും വനിച്ച മാറ്റങ്ങൾ വിതച്ചുകൊണ്ടാണ് ആ പരിണാമം ഉണ്ടാക്കുന്നത്. പത്രമാസികകളുടെ ഉദയം, വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രചാരം, അറിവിന്റെ അഭിവൃദ്ധി എന്നിങ്ങനെ ആ പരിണാമപദ്ധതിലെ നേട്ടങ്ങളെപ്പറ്റി പറയാനേയുണ്ട്. എന്നാൽ, ഇതിനെ അഭ്യർത്ഥിപ്പിക്കുന്നതിനുമുമ്പുള്ള സംഭാരങ്ങൾ മണിപ്രവാളകാലം തൊട്ടേ ബോധപൂർവ്വം നടന്നുവന്നു. ആധുനികനവോത്തരാന്തതിന്റെ കാലത്ത് ഫലവത്തായിത്തീർന്ന പ്രാദേശികഭാഷാ വികാസത്തിന്റെ പുഷ്പപിതൃഗണയായി കണക്കാക്കേണ്ടതു പ്രാചീനമണിപ്രവാള പ്രസ്ഥാനത്തെയാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതിനുമുകളം പ്രാദേശികഭാഷയുടെ നവോത്തരാന്തതിന് ദീർഘമായ ഒരു വംശാവലിയുണ്ട് നാണ്. മണിപ്രവാളം കഴിഞ്ഞ് പാട്ടുകളുടെ കാലം, അതുകഴിഞ്ഞ് വീണകും മണിപ്രവാളത്തിന്റെ തന്നെ ഒരിടവേള, അതും കഴിഞ്ഞ് ആധുനികദശ എന്നിങ്ങനെ ആ വംശാവലിയിലെ വ്യക്തമായ നാലു ശൃംഖലകളെയെങ്കിലും നമുക്ക് തൊട്ടെല്ലാനാവുകയും ചെയ്യും.

ഭാഷയുടെ ആധുനികതയെയും നവോത്തരാന്തയും മറ്റും പറ്റിപരയുന്നേം ഗദ്യഭാഷയുടെ നവോന്നേഷങ്ങളെക്കുറിച്ചാണ് പൊതുവെപിസ്തരിക്കാൻ. പാശ്വാത്യാധുനികതയുടേയും നവോത്തരാന്തത്തിന്റെയും ഒരു മികച്ച ഫലം പ്രാദേശികഭാഷകളുടെ വളർച്ചയായിരുന്നുവെന്ന് യുറോപ്പൻ നവോത്തരാന്ത ചരിത്രം വെളിവാക്കുന്നു. എന്നാൽ അധീശവർഗ്ഗത്തിന്റെ പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിനും പ്രസ്തുതായ ഭാരതീയനവോത്തരാന്തം അതിന്റെ ഒരു കൈവഴിയായ കേരളീയ നവോത്തരാന്തവും പ്രാദേശിക ഭാഷകളാടും സംസ്കൃതികളാടും വ്യത്യസ്തമായ നിലപാടാണ് എടുത്തുപോന്നിട്ടുള്ളത്. കൊള്ളിപ്പജ എന്ന നിലക്ക് അധീശവർഗ്ഗത്തിനും ഭാഷാദൃജായ വിനിമയാപാധികളാടുമുള്ള കടപ്പാടും കീഴായ്മയും നമ്മുടെ നവോത്തരാന്തത്തിന്റെ മുഖ്യധാരയും

ദേയും കൈവഴികളുടെയും ഒരു ഒഴിയാബാധയായായി. ഈ ഒഴിയാബാധ ഭാരതീയ സംസ്കൃതിയിലും പ്രാദേശികതകളിലും ഒരുപോലെ, സ്വതു നിർമ്മിതിക്കും സ്വാശ്രയബോധത്തിനും വിലക്കിനിലകൊള്ളുന്ന പുതിയ വെല്ലുവിളിയായി. മലയാളത്തിന്റെ വളർച്ചയെക്കുറിച്ചായാലും ശേഷിയെക്കുറിച്ചായാലുമെല്ലാം സുചനാസ്ഥാനത്ത് യുറോപ്പൻ ഭാഷ കളും അവയുടെ വ്യവഹാരരൂപങ്ങളും തുടർന്നും നിലനിന്നുപോരു നീതു തൊട്ടുമുമ്പു പറഞ്ഞ കീഴായ്മയുടെ ഫലമായിട്ടാണ്. നമ്മുടെ നവോത്ഥാനത്തിന്റെ പ്രതിച്ഛായതനേയും സുഷ്ടിച്ചുകിടിയത് പാശ്ചാത്യനവോത്ഥാനത്തിന്റെ കമ്മട്ടത്തിലായി എന്നതുകൊണ്ടാണി അങ്ങനെ വന്നത്. ദാസ്യത്തിന്റെ അടിപ്പടവായ ആത്മദാസ്യം ചാർത്തി കൈകാടുത്തുകൊണ്ട് നമ്മുടെ പ്രാദേശികജനതകൾക്ക് പാശ്ചാത്യനവോ തമാനാദർശം സംഭാവന ചെയ്തതാണ് ഈ പരാശ്രയസക്തി. ഈ യമാർത്ഥമ നവോത്ഥാനത്തിന്റെയും അതിന്റെ ഫലമായുണ്ടായ വിജയാ നസ്പോടനും സാധ്യമാക്കിയ ജനാനോദയത്തിന്റെയും ആദർശമായ പരാശ്രയമുക്തിയുടെ നേർവിപരീതമാണ്. ഈതു നമ്മുടെ നവോത്ഥാനം നേരിടുന്ന വെല്ലുവിളികളിൽ വന്നിച്ചു നന്നാണ്.

നവോത്ഥാനപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ മുഖ്യരംഗങ്ങളിൽ ഒന്ന് വിദ്യാഭ്യാസമേഖലയായിരുന്നുവെള്ളു. ഭാരതീയ നവോത്ഥാനത്തിന്റെ ആദ്യ ഘട്ടം മുതൽ പ്രാദേശികനവോത്ഥാനത്തിന്റെ പരിണതദശവരെയുള്ള പല പതനങ്ങളിൽ ഇന്ത്യൻ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പരമാദർശം പാശ്ചാത്യവിദ്യാഭ്യാസരൈതിയായിരുന്നു - അതിലും വിശേഷിച്ച് ഇംഗ്ലീഷുരീതി. ഇതുകൊണ്ടുണ്ടായ സർപ്പമാലങ്ങളിലെബാൻ്ന്, അറിവിലും ചിന്തയിലും ആയി പത്യം പുലർത്തി ഇംഗ്ലീഷ് അധിഭായിശവർഗ്ഗസ്വദായങ്ങൾ നിലനിന്നു കൊണ്ട് ജനാനദാസ്യം പ്രജകളുടെ ചുമലുകളിൽ കയറ്റിപച്ചു എന്ന തുതനെന്ന്. നാട്ടിപ്പ്, നാടൻ സാങ്കേതികവിദ്യ ഇവയെക്കല്ലാം അടിസ്ഥാന പരമായ അവജന്തയും അവഗണനയും വളർന്നുവരാനിടയായി. ഭാരതീയഗ്രാമങ്ങളിലെങ്ങാളും ചെന്നാനേരണ്ടിയിരുന്ന നവോത്ഥാനത്തരംഗം താരതമ്യുന ചില നാഗരികക്രോന്ദങ്ങളിലേക്ക് എത്തുങ്ങിക്കുടിയത് നാട്ടിവിനോടും മറുമുള്ള ഇന്നയെരു മനോഭാവം കാരണമാണ്.

ജനാനദാസ്യത്തിന്റെതായ ഈ തരംഗം സ്വരൂപത്തിക്കായി കൂടു പിടിച്ചത് പുനരുജ്ജീവനവാദാക്ഷേപം പോലുള്ള പ്രവാന്നതകളെയാണ്. പുനരുജ്ജീവനത്തിന്റെതായ ഒരു ധാര പാശ്ചാത്യനവോത്ഥാനത്തിന്റെ ജീവചെതന്നുമായിരുന്നുവെന്ന് നവോത്ഥാനചരിത്രം പരിശോധിച്ചാലും നവോത്ഥാനപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ മുർഖന്ത്യത്തിൽ പ്രാചീനസംസ്കൃതികളോടുള്ള ആരാധനയും അവയുടെ കാലാചിത്രമായ പുനരുജ്ജീവനവും അനുശേഷണവും അംഗീകൃതപരിപാടിയായിരുന്നുവെന്ന് ചുണ്ടി

കാണികപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, കോളനിസംസ്കാരത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ, യാതൊരു വിവേചനവും ഇല്ലാതെ, പാരമ്പര്യഘടകങ്ങളും പരിവർജ്ജനങ്ങളാണെന്ന പുനരുജ്ജീവനവാദത്തിൽ (റിവേലിസം)പെട്ടുപോയി. പുനരുജ്ജീവനം എന്ന പദം തന്നെയും കുറ്റംപറഞ്ഞു തള്ളിക്കളയാനുള്ള ഒരായുധമായി മാറുകയും ഉണ്ടായി.

അറിവിന്റെയും തൊഴിൽത്തച്ചകങ്ങളുടേയുമെല്ലാം മേഖലയിലുണ്ടായ പുതുമട്ടുകൾ കേവലം അണാനഭാസ്യത്തിന്റെ കെണിയെയാരുകുകമാത്രമല്ല ചെയ്തത്. അത് നാട്ടിൻപുറത്തെ പാവങ്ങളുടേയും നാട്ടിനുടമയായ ഉടയാളമാരുടേയും ഉപജീവന-അതിജീവനത്തുനാളെ അപ്പാട തട്ടിപ്പറിച്ചുകളഞ്ഞു. വിഭവങ്ങൾ (വനിജങ്ങളും മറ്റും) കൈയ്ക്കിയും തൊഴിലുകൾ മുരിപ്പിച്ചും (കസനിച്ചുരക്കുകളിറക്കി കുടിൽ വ്യവസായങ്ങളെ മത്സരിപ്പിച്ചു തോല്പിച്ച്) ആണ് ഈത് സാധിച്ചത്. രോഗനിയന്ത്രണത്തിനും ഇതിബാധകൾക്കുമെല്ലാം മാരകമായ വിഷയങ്ങൾക്ക് ഏർപ്പെടുത്തി മണ്ണിനേയും മനുഷ്യനേയും ഒരു പോലെ വംശശോഭം വരുത്താനുള്ള യത്തന്ത്തിന്റെ തുടക്കം കോളനി വാഴ്ചകലാലത്തു നടപ്പായ കൃഷി-വ്യവസ്ഥായ സംരംഭങ്ങളിലെല്ലാം കാണാം. സ്വാഭാവികമായ പലവിളന്താടങ്ങൾക്കു പകരം കൃതിമമായ ഒറ്റവിളന്താടങ്ങൾ പ്രചരിച്ചതും മറ്റും നവോത്ഥാനകാലത്തിന്റെ നേടങ്ങളായി പറയാറുണ്ടെങ്കിലും അവ മണ്ണിനും തൊഴിലാളികളുടെ ക്ഷേമകാര്യങ്ങളിലും വരുത്തിയ മാറ്റം അത്രയ്ക്കൊന്നും വാഴ്ത്തപ്പെടാവതല്ല.

ഈങ്ങനെ സുക്ഷ്മമായി നോക്കിയാൽ പാശ്ചാത്യസന്ധർക്ക തത്തിനിന്ന് പ്രചോദനമുൾക്കൊണ്ട് ദേശീയ പ്രസ്ഥാനത്തോടൊപ്പം പ്രചാരം നേടി വളർന്ന നവോത്ഥാനയത്തന്നെങ്കൾ സ്വതന്ത്രഭാരതത്തിൽ തീർത്തും പാശ്ചാത്യാനുകരണമായി വഴിതെറ്റിപ്പോവുകയാണുണ്ടായത്. വഴിതെറ്റിയ ഈ നവോത്ഥാനം ഒരു വശത്ത് ഭാരതത്തിന്റെ മോക്ഷം പടിഞ്ഞാറുനിന്നാണ് വരേണ്ടത് എന്ന് വിശ്വസിച്ചു. മറുവശത്ത് അഡി വിശ്വാസജടിലമായ സ്വദേശിഭാന്ത് മുലം അണാനവിജണ്ടാന രംഗങ്ങളിൽ മനുഷ്യനുണ്ടാകിയ നേടങ്ങളെല്ലാം പ്രാചീനഭാരതത്തിന്റെ ആർഷപരാമര്യത്തിലുണ്ടെന്ന മറുക്കണ്ടം ചാടിയ ചതിത്രവിരുദ്ധമായ ആശയത്തിന് വലിയ പ്രചാരംകിട്ടി. ഈ രണ്ട് അബ്യാസങ്ങളിൽ ചെന്നുചാടാതെവേണം ഭാരതീയ സമൂഹത്തിന്റെ നവോത്ഥാനത്തെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കുവാനും അതിനുള്ള പുതിയെയാരു ദിശാബോധം തെടുവാനും.

നവോത്ഥാനം, അതിന്റെ ചതിത്രങ്കാണ്ടുതെളിയിക്കുന്നത്, ഭാഗികവും ആംഗികവും ആയ ഒരു പ്രസ്ഥാനമായിരുന്നില്ല അത് എന്നാണ്. ജീവിതത്തിന്റെ സമസ്ത വ്യവഹാരങ്ങളെയും കുട്ടിപ്പിടിക്കുന്ന നേരം

നൊന്മാദകാഴ്ച

ബാലകൃഷ്ണൻ ആനക്കര

ഒരുപാതി നിദ്രയിൽ തൈട്ടിയുണ്ടനു എന്ന്
 ഒരു പിണ്ഡുപെപതലിൻ രോദനം കേട്ടോ?
 ഓർമ്മയിലോടിയെത്തുനൊരാക്കാച്ചുയോ
 ഓർത്താൽ നടുക്കമാണുത്തയ്ക്കു ഭിത്തിം!
 ഒരുത്തുണിക്കെട്ടിലോളിപ്പിച്ച പാപമായ
 ഒരു തെരുക്കുപുക്കുശിയിലനന്നമായ,
 ഒരു ശപ്തനിമിഷ്ടതിൻ നിർവ്വൃതിശിഷ്ടമായ
 ഒരു ജമശാപമായ പെണ്ണായ പിറന്നവൾ!
 ഒരു ചോരകുഞ്ഞു കരയുന്നു അജ്ഞനമാം
 ഒരു പെറ്റമാറിന്നേ ചുരിനായ്, ചുടിനായ്!
 ഒരു കുട്ടമാളുകൾ ചുറ്റില്ലും ചുഴുനവർ
 ഒരുക്കാഴ്ച നിത്യവും കാണുന്നമടവർ
 ഒരു നെടുവിർപ്പിൽ പിരിഞ്ഞുപോകുനവർ
 ഒരു നിർവ്വികാരത്തിൻ ഉണ്ണു വാഴുനവർ
 ഒരു പൊന്നുകുണ്ടിനെ പെണ്ണുനൊടുക്കുന
 ഒരു പെണ്ണിനാണിനും ആറ്റിവെത്തിന്? ■■■

യിരുന്നു നവോത്തമാനത്തിന്നേ ചെത്തന്നും. അത് മനുഷ്യന്നേ പ്രപണ്ഡ
 ബോധത്തില്ലും ലോകവീക്ഷണത്തില്ലും ജീവിതാദർശങ്ങളിലുമെല്ലാം
 അടിസ്ഥാനപരമായ മാറ്റംവരുത്തി. ആ മാറ്റങ്ങളുടെ പ്രമാഖ്യാലക്കം
 ഭൗതികരംഗത്തുണ്ടായ വ്യതിയാനങ്ങൾ തന്നെയായിരുന്നു. വർത്തമാ
 നകാലത്തെ മനുഷ്യപ്രശ്നങ്ങളെ ആധാരമാക്കി അത്തരമൊരു ദിശാ
 ബോധവും ഗതിദേശവും കൈവരുത്താനും സമഗ്രമായ ഒരു പരിവർത്ത
 നത്തിന് കളമൊരുക്കാനും കഴിയുമോ എന്നതാണ് ഇന്നതെത്ത നവോ
 ത്മാന ചിന്തകളും യത്തനങ്ങളും നേരിട്ടുന ഏറ്റവും വലിയ വെല്ലുവി
 ണി. ആ വെല്ലുവിണി നേരിട്ടണമെങ്കിൽ ചരിത്രബോധം കുടിയേരീരു.
 നവോത്തമാനത്തിന്നേ പേരിൽ പ്രചരിക്കുന്ന അശയങ്ങളിൽ പലതും
 ഇന്നതെത്ത നിലകൾ മാനവികാദർശത്തിനു നിരക്കുന്നതല്ലെന്ന് ദെഹരൂ
 തന്ത്രാട പ്രവ്യാഹിക്കാനുള്ള കരുത്തുവേണം. പുതിയവെല്ലുവിണികളെ
 അപുഗമിക്കാനും നിർദ്ദേശിക്കാനുമുള്ള ചിന്താശേഷിയും പ്രവർത്ത
 നോർജ്ജവും വളർത്തുകയും വേണം. നമ്മുടെ ഇടയിൽനിന്ന് അതി
 വേഗം അപേത്യക്ഷമാകുന്നതും ഈ ഗുണങ്ങൾതന്നെ. ■■■

അരം

കെ. എക്സ്. ആദ്ദോ

(ഒ) ദ്യുമാം സ്വരകണം ‘അ’കാരമാം
വ്യഞ്ജനത്തിനൊടുവിൽ ‘റ’ കാരവും.
ആ അറയ്ക്കെക്കമമുല്പ കാതിയാർ-
നാക്ഷരപ്പവിച ശേഖരങ്ങളാം!

അപ്രവാളനിചയം വിദഗ്ധമായ്
വിനൃസിച്ചിട്ടുകില്ലെങ്ങലാമോയ്
രൂപലാവമില്ലിതം മനോജ്ഞമാം
സാഹിതീവടിവുകൾ തെളിഞ്ഞിട്ടും.

സൗരധ്യമനിരയാൽ തിളങ്ങിട്ടും
ഭീമമാം തളികയോന്നതില്ലെതം
ആണ്ടരിഞ്ഞാരളവിൽ പ്രപഞ്ചമി-
ഴുന്നുമായൊരുയിൽ കരഞ്ഞയാം,

എധാമരകളാർന്ന കുരകൾ
മുറ്റിനിൽക്കുമിരുളാണ ചേരികൾ;
എൻഡ്രൂ അരക്കളാത്തുയർന്ന വൻ-
ഹർമ്മയമുനഗരാന്നരങ്ങളും;

വാൺിക്കടകകളാർത്തിരസിട്ടും
പാതകൾ, അകലെയുന്നതഞ്ഞളാം
മെടുകൾക്കതിരിട്ടും നദങ്ങളും;
കാടുകൾ, അണകൾ, സാഗരങ്ങളും

നീലയായ് മുകളില്ലെന്നതം മനി-
തട്ടുമിഞ്ഞു കുളിരാർന്നതാം നൃം-
പച്ചയാം നിറമിയന്നിട്ടും അടി-
തട്ടുമാർന്ന ഭൂവിലായൊത്തുങ്ങയാം!

ദേഹമാകുമറയിൽ ശയിച്ചിട്ടും
ദേഹിയാം കണികയിൽ വിശാലമാം
വിശ്വമെന്ന പ്രതിഭാസമാകവേ
നിഷ്പ്രയാസമിലകൊൾവും, വിസ്മയം!

2007ലെ എൻ വി അനുസ്ഥാന സമ്മേളനത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ചത്

നവോത്തമാനവും മലയാളിയുടെ ആധുനികവൽക്കരണവും

സി. ശരത്ചന്ദ്രൻ

ഒരു വ്യക്തി, 50 വയസ്സു കഴിയുമ്പോൾ നേരിട്ടുന വൈകാരിക സംഘർഷങ്ങളെ(midlife crisis) എന്നു പറയാറുണ്ട്. വ്യക്തികളെപ്പോൾ തന്നെ സമൂഹങ്ങളും അത്തരം മദ്യകാലസംഘർഷങ്ങൾക്കു വിധേയരാവാറുണ്ട്. കേരളം ഈന്ന് അങ്ങനെയാരു വൈകാരിക സന്ദർഭത്തിലല്ലോ എന്നു ഞാൻ സംശയിക്കുന്നു.

ഈരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യ ദശകത്തിൽ നിൽക്കുന്ന ഇന്നത്തെ മലയാളി, 1957ലെ മലയാളിയിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമല്ലോ? പലതും ആഗോളത്തിലെ വന്ന പരിവർത്തനങ്ങളുടെ പ്രതിഫലമാബാം. മറ്റു ചിലത് നാം തന്നെ സൃഷ്ടിച്ച മാറ്റങ്ങളാണ്. ഈ മാറ്റങ്ങളെക്കുറിച്ചു കാലാകാലങ്ങളിൽ ഒരു വിലയിരുത്തൽ നടത്തുന്നത് ആവശ്യമാണ്. എന്നാൽ ‘കേരളീയ നവോത്തമാനം ഒരു വീണ്ടുംവിചാരം’ എന്ന രീതിയിൽ ഈ വിഷയം അവതരിപ്പിക്കുമ്പോൾ ഒരു തെറ്റുതിരുത്തൽ എന്ന ചിത്ര അതിലെങ്ങിയിട്ടില്ലോ എന്നു സംശയിക്കാം. “നമ്മൾ കടന്നുപോയ വിപ്പുവങ്ങളെല്ലാം വെറുതെയായില്ലോ”? ഈന്ന് നമ്മുടെ പ്രശ്ന സ്വതന്ത്ര ഒരു സാഹിത്യകാരൻ ഇരയിടെ നിരാശപ്പെടുകയുണ്ടായില്ലോ. അങ്ങനെ ചിലർക്കെങ്കിലും തോന്ത്രിക്കുന്നു എന്ന കാര്യം നമുക്ക് ഓർമ്മിക്കാം. പുതിയ സകലപങ്ങൾ, പുതിയ വിശ്വാസങ്ങൾ, പുതിയ ആശയങ്ങൾ ഇവയോടു പലർക്കും പൊരുത്തപ്പെടാൻ സാധിക്കുന്നില്ല എന്ന കാര്യവും പറയേണ്ടതുണ്ട്. ആ മറുവശവും പലരുംകാണുന്നു. ഈന്ന് ഇതെല്ലാം പരിശോധിക്കാനുള്ള അവസരമാണിത്.

കേരളീയ നവോത്തമാനത്തെ അതിന്റെ ചരിത്ര പശ്ചാത്തലത്തിൽ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ സമഗ്രായ ഒരു വികസന സകലപം ആ പ്രസ്ഥാനത്തിനുണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നാണെന്നിക്ക് തോന്ത്രിയിട്ടുള്ളത്. ‘വികസനം’ എന്ന ആശയംതന്നെ ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മദ്യ ദശകങ്ങളിൽ വിടർന്നു വന്ന സകലപമാണ്. സാമ്പത്തിക വളർച്ചയിൽ സാമൂഹിക

നീതി കുട്ടി ഉൾപ്പെടുത്തണം എന്ന വിശാസത്തിലാണ് ആ ആശയം പളർന്നു വന്നത്. ശുദ്ധമായ സാമ്പത്തിക പളർച്ചയുടെ ഗുണം സമു ഹത്തിലെ ഒരു പിടി ആളുകൾക്കു മാത്രമേ ലഭിക്കുന്നുള്ളു എന്ന അറി വിൽ നിന്നാണ് കുടുതൽ പുർണ്ണമായ ‘inclusive growth’ എന്ന ലക്ഷ്യ തോടെ പുതിയ വികസന സങ്കല്പങ്ങൾ ഉയർന്നുവന്നത്. അതിൽ ഉൾപ്പാടനക്കമതയോടൊപ്പം വിതരണ സ്വന്നദായങ്ങളും, വിദ്യാഭ്യാസം, ആരോഗ്യസംരക്ഷണം സ്ത്രീ സമത്വം എന്നിങ്ങനെ സാമൂഹ്യ സ്വംഖ്യി യായ പല കാര്യങ്ങളും ഉൾപ്പെടുന്നു. അതിന്റെ ഏറ്റവും ശക്തമായ ഒരു മുഖം എന്ന നിലയിൽ കേരളത്തിന്റെ വികസന ശൈലി ലോകം ശ്രദ്ധിക്കുമ്പോഴാണ്, സാമ്പത്തിക വികസനത്തെപ്പറ്റിയുള്ള കുടുതൽ ബുദ്ധിമുഖ്യം, സമഗ്രമായ ചർച്ചകൾക്കു നാം തയ്യാറാവുന്നത്. അത് പരുന്നത് ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ രണ്ടാം ഭാഗത്തിൽ ആണെല്ലോ. 1957ൽ ഇ.എ.ഒ.എസ്സ് മന്ത്രിസഭ അധികാരത്തിൽ പരുമ്പോൾ കേരളീയ സാമ്പത്തികവികസനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമായി കണ്ടത് ഭൂമിയിടപാടുകളും കാർഷികമേഖലയും മാത്രമായിരുന്നു. അതിന്പുറം സാമ്പത്തിക സംവിധാനത്തിൽ സ്വകാര്യനികേഷപത്തിന്റെ പങ്ക്, ടെക്നോളജിയോ ടുള്ള സമീപനം, വിദേശമുലധനം എവിടെയെല്ലാം സീരീകാരമാവും എന്നിങ്ങനെയുള്ള പ്രസ്താവനകളാണും കാര്യമായി പരിശീലനപ്പെട്ടു കയ്യുണ്ടായില്ല. മലയാളിയുടെ വിദേശ പ്രവാഹങ്ങളും അതു സ്വീകരിച്ച സാമ്പത്തിക പരിവർത്തനങ്ങളും അനു മുൻകുട്ടിക്കാണാനും ആർക്കും കഴിഞ്ഞില്ല.

ഇതാക്കയാണെങ്കിലും മുഖ്യാരയിൽനിന്ന് അല്പം മാറി കേരളത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക നവോത്ഥാനത്തിന് ശക്തമായ ഒരു കുതിപ്പ് നൽകിയ ഒന്നു രണ്ടു പ്രസ്ഥാനങ്ങളെപ്പറ്റി പറയേണ്ടതുണ്ട്.

കേരളത്തിന്റെ ആധുനികവൽക്കരണത്തിന്റെ മുഖമുദ്രയായി എടുത്തുകാട്ടുന്നത് നമ്മുടെ 90 ശതമാനം മുതൽ 100 ശതമാനത്തോളം പരുന്ന സാക്ഷരതയാണ്. എന്നാൽ സാക്ഷരതയെക്കാൾ, കേരളത്തിന്റെ ശരിയായ കൊടിയടയാളം ‘വായന’യാണെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. വായന സാക്ഷരതയുടെ ഫലമാണെങ്കിലും വായനയിലൂടെ ദീപ്തമാ കൂന അവബോധമാണ് കേരളീയ സമുഹത്തെ ഇൻഡ്യയിലെ മറ്റു സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ നിന്നും മാറ്റി നിർത്തുന്നതെന്ന കാര്യം എടുത്തുപ റയേണ്ടുണ്ട്. ഇരുപതാംനൂറ്റാണ്ടിന്റെ മദ്യപദ്ധതിങ്ങളിൽ കേരളത്തിലെ നാട്ടിൻ പുരജങ്ങളിലുടനീളം ചെറിയ ചെറിയ ഗ്രമശാലകൾ സ്ഥാപിച്ച് ഇരു സംസ്ഥാനത്തെ ജനങ്ങളെ മുഴുവൻ ഒരു വായനക്കുട്ടമാക്കി മാറ്റിയ ആ ഗ്രമശാലാ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെയും അതിനു നേതൃത്വം നൽകിയ ശ്രീ. പി.എൻ. പണ്ണിക്കരുതെയും നമ്മുടെ നവോത്ഥാന മുണ്ട്

റുങ്ങളിലുള്ള സ്ഥാനം വേണ്ടതെ വിലയിരുത്തപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നും തോന്നുന്നില്ല. ഇന്നതെത്ത് വിവരവിജ്ഞാന വിപ്പവത്തിന് ഒരുപതു വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പാണ് പണികൾ അറിവിന്റെ ഇംഗ്ലീഷ് ശൈഖണ്ഡം കൊണ്ട് കേരളത്തെ മുഴുവൻ ബന്ധിച്ചു നിർത്തിയതെന്നു കൂടി ഓർമ്മിക്കണം. ഇന്നതെത്ത് ഇസ്റ്റർനേറ്റു സെന്റ്രൽകളുടെ സ്ഥാനമാണ് അന്ന് ഇംഗ്ലീഷ് വായി നശാലക്ഷക്കുണ്ടായിരുന്നത്. ആധുനിക സമ്പദവസ്ഥകളുടെ ആധാരശിലകൾ സ്ഥാപിച്ചു നിർത്തിയതുകൊണ്ടു വിവരവും വിജ്ഞാനവും മാണണനു കൂടുതൽ കൂടുതൽ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു വരുന്നു. എന്നാൽ അന്നത് അതെ വ്യക്തമായിരുന്നില്ല. ശുഭമായ അറിവിനു വേണ്ടിയുള്ള ആവേശമായിരുന്നു അന്നതെത്ത് വായനയുടെ പിന്നിൽ. ആ വായനാ സംസ്കാരത്തിലും ശുഭീകരിക്കപ്പെട്ട പുതിയ കേരളമാണ് പത്തു മുപ്പതു വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷം കേരളാ മോഡൽ എന്നറിയപ്പെട്ട സാമൂഹ്യനീതിക്ക് മുൻതുകം നൽകിയ ഒരു വികസന ശൈലി സൃഷ്ടിച്ച് ലോകത്തിന്റെ മുഴുവൻ ശ്രദ്ധകൾ പാത്രമായത്. ഈ കാലാവധിയിൽ തന്നെയായിരുന്നില്ലെങ്കിലും സാഹിത്യപ്രവർത്തക സഹകരണസംഘത്തിന്റെ ഉദയവും, സാഹിത്യപ്രവർത്തക സഹകരണസംഘവും ഗ്രന്ഥശാലാ പ്രസ്ഥാനവും ഒരർത്ഥത്തിൽ പരസ്പരം പുരക്കണ്ണായ നവോത്ഥാന ശംഖങ്ങളായിരുന്നു.

ഗ്രന്ഥശാലാ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പിരിവികൾ ഏതാണ് അര നൂറ്റാണ്ട് മുൻപ് 1902-ലാണ് പി.എസ്. വാരിയർ കോട്ടയ്ക്കൽ ആരുവെവദ്യശാല സ്ഥാപിച്ചത്. മുതലാളിത്തത്തിന്റെ ഒരു രൂപമാണ് ആരുവെവദ്യശാല യൈക്കിലും സാമൂഹ്യനീതിയുടെ ഒരു വലിയ അംഗം അതുശ്രക്കാണ്ടിരുന്നു. പുരോഗമനാത്മകമായ സാമൂഹ്യപ്രതിബന്ധതയുള്ള ഒരു സ്ഥാപനമായിട്ടായിരുന്നു പി.എസ്. വാരിയർ ആരുവെവദ്യശാലയെ വളർത്തിയത്. ആരുവെവദ്യശാലയെ വെറും ഒരായുംവേറും സ്ഥാപനം മാത്രമായിട്ടും അദ്ദേഹം വിഭാവനം ചെയ്തത്.

കോട്ടയ്ക്കൽ, അന്ന് ഒരു സാംസ്കാരിക കേന്ദ്രമായിരുന്നു. രോഗശാന്തിയോടൊപ്പം കലയും സാഹിത്യവും അവിടെ നിന്നെന്തുനിന്നു. ‘മനസ്സിന്റെ ആരോഗ്യം, ശരീരത്തിന്റെ ആരോഗ്യംപോലെതന്നെ പ്രധാന’മാണെന്ന് പി.എസ്. വാരിയർ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. എന്നുമാത്രമല്ല അതെല്ലാം സമൂഹത്തിലെ എല്ലാവർക്കും ഒരുപോലെ ലഭ്യമാക്കണമെന്നും അദ്ദേഹം നിർബന്ധിച്ചിരുന്നു.

പി.എസ്. വാരിയരുടെ ദീർഘവീക്ഷണത്തോടെ എഴുതിയ ഒസ്യത്തിലെ വ്യവസ്ഥകൾ പ്രസിദ്ധമാണെല്ലാം. അതിന് പ്രകാരം ഒരിരുപതു വർഷത്തിലേയ്ക്കുമാത്രമേ ആരുവെവദ്യശാലയുടെ ലാഭവീതത്തിൽ ഒരു പക്ക തന്റെ കൂടുംബത്തിനു ലഭിക്കുകയുള്ളൂ. അങ്ങനെ സ്വന്തം

മുതൽ കൊണ്ട് ഉയർത്തിയ ഒരു സ്ഥാപനത്തെ സമൂഹത്തിനു സമർപ്പിക്കുകയായിരുന്നു അദ്ദേഹം ചെയ്തത്. മുതലാളിത്തത്തിന് ഇതെല്ലാം മനോഹരമായ ഒരു മാതൃക അതിനു മുമ്പേ, പിൻപോ കേരളത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു തോന്നുന്നില്ല.

കേരളത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക നവോത്ഥാന ശ്രമങ്ങൾക്കു ശക്തി പകർന്ന എന്നാൽ മുഖ്യാരാധിക്രമിന്നു മാറിനിന്ന് മറ്റുചില പ്രസ്ഥാനങ്ങളും വ്യക്തികളും പിൻകൊല്ലത്തുണ്ടായിരുന്നു. ലാറിബേക്കരുടെ ഭവന നിർമ്മാണ സകല്പങ്ങൾ, ഡോക്ടർ കെ.എസ്.രാജിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ലോകപ്രശസ്തി നേടിയ തിരുവനന്തപുരത്തെ Centre for Development Studies, കഴിഞ്ഞ പത്തിരുപതു വർഷങ്ങളായി വിടർന്നു വികസിക്കുന്ന മെഡ്കോ ക്ലിംഗ് പ്രസ്ഥാനം, ഗ്രാമീണ ബാകുൾ ഇവ യോക്കെ ഈ നവോത്ഥാന ശ്രമങ്ങൾക്ക് ഉള്ളജ്ജം പകർന്നിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാം. കേരളത്തിലെ ഉൽപ്പാദന വിഷയം രംഗത്ത് വളരെ പ്രതീക്ഷ നൽകി പുതിയ ആശയങ്ങളും സങ്കേതങ്ങളുമായി മുന്നോട്ടു കുടും ബശീയും അടുത്തകാലത്ത് ആശോളത്തിൽ ശ്രദ്ധ നേടിയിട്ടുണ്ട്. കുറെയോക്കെ ഒറ്റപ്പട്ട ശ്രമങ്ങളായിരുന്ന ഇവയിൽനിന്നും ശക്തമായ ഒരു സാമ്പത്തിക സ്വത്വം (economic identity) കേരളത്തിൽ വളർന്നു വന്നു എന്നു പറയാൻ പ്രയാസമുണ്ട്.

എന്നാൽ നവ മലയാളിയെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിന് എറ്റവും വലിയ പ്രേരകശക്തിയായിരിക്കുന്നത് ടെക്നോളജി തന്നെയാണ് എന്നെന്നിക്കു തോന്നുന്നു. ടെക്നോളജിയെ മുതലാളിത്തത്തിന്റെ ഭാഗമായിക്കരുതി “പാവപ്പെട്ട മലയാളിയുടെ തൊഴിൽ തട്ടിയെടുക്കുന്ന യന്ത്രസം സ്കാരം” മാത്രമായി കണ്ട് നാം അതിനെ നിരാകരിച്ച് ഒരു കാലമുണ്ടായിരുന്നു. ഈ ടെക്നോളജിയുടെ ജനകീയ സ്വഭാവം, അതിന്റെ മൂല്യനിരപ്പേക്ഷയും, തൊഴിലുപരഞ്ഞൾ സൃഷ്ടിക്കാനുള്ള ടെക്നോളജിയുടെ കഴിവുകൾ ഇതോക്കെ കുടുതൽ ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടുന്നു. അതോടൊപ്പം ടെക്നോളജിയുടെ സാമൂഹ്യവരണങ്ങളും നാം കുടുതൽ മനസ്സിലാക്കുന്നു. 1998-ലെ അതിഗഹനമായ എസ്.വി.അനുസ്മരണ പ്രഭാഷണത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗത്ത് ആർ.വി.ജി.മേനോൻ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: “അടിമന്ത്രം അധാർമ്മികമായത് ആവി എൻജിൻ വന്നതോടെയാണ് എന്ന് പറയുന്നതിൽ സത്യത്തിന്റെ ഒരംശം ഉണ്ട്.” ഈ ഇൻഫർമേഷൻ ടെഗ്നോളജിയെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയ വ്യവസായങ്ങളിൽ പാലിക്കപ്പെടുന്ന ‘സ്ക്രീംമത്വം’ മറ്റാരു വ്യവസായങ്ങളിലും കാണുന്നില്ല എന്നതാണ് യാമാർത്ത്യം. അവിടെ അവർക്കു പുരുഷൻമാരോടൊപ്പം ആനുകൂല്യങ്ങൾ ലഭിക്കുന്നു. സക്കീർണ്ണമായ മാനേജ്മെന്റ് തീരുമാനങ്ങൾ അവരെടുക്കുന്നു. അവരോടൊപ്പം ബിസിനസ്സു സംബന്ധമായി

ആശോളയാത്രകൾ നടത്തുന്നു. സ്ക്രീകൾക്കു ലഭിക്കുന്ന ഈ മാന്യ തയും സാമ്പത്തിക സുരക്ഷിതത്വവും അവരുടെ കുടുംബ ബന്ധങ്ങൾ തിലും പ്രതിഫലിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ ജാതിക്കും മതത്തിനുമതീതമായ വിവാഹബന്ധങ്ങൾ ഏറ്റവുമധികം ഉണ്ടാകുന്നത് ഈ ആധുനിക വ്യവസായങ്ങളിൽ ജോലിചെയ്യുന്ന യുവസമുഹത്തിനിടയിലാണ്.

എന്നാൽ ഇതിന് ഒരു ദുവശമുണ്ട്. അത് ടെക്നോളജി കൊണ്ടു വരുന്ന ആ ജീവിത ശൈലിയാണ്. ലാറിബേക്കർ കഴിഞ്ഞവർഷം നിര്വാതനായപ്പോൾ ലഭനിലെ സുപ്രസിദ്ധമായ ഗാർഡിയൻ പത്രം എഴുതിയ ചരമക്കുറിപ്പിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിരുന്നു: “കേരളത്തിലെ വിഭവങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ച് അവിടുത്തെ അന്തരീക്ഷത്തിനു പറ്റിയ ഒരു ഭവന നിർമ്മാണശൈലി രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിന് ബേക്കർ ശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ കേരളത്തിലെ മധ്യവർഗ്ഗത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനു വലിയ സാധീനം ചെലുത്താനായില്ല. മുറികളെല്ലാം കൊട്ടിയടച്ചു, എയർക്കണ്ടിഷനുകൾ പ്രവർത്തിപ്പിച്ചു, അതു സൃഷ്ടിക്കുന്ന കൃതിമമായ കാലാവസ്ഥയിൽ കഴിയാനാണ് അവർക്ക് താല്പര്യം.” കേരളത്തിലെ നാട്കിൻപുരിങ്ങളിൽ പാർപ്പിട പ്രശ്നങ്ങളെല്ലാണുമില്ല എന്ന കാര്യം ബേക്കർ പലപ്പോഴും എടുത്തുപറഞ്ഞിരുന്നു. നഗരങ്ങളിലെ പ്രശ്നങ്ങൾ അധികവും ഈ പരിഷ്കൃത ഭവനനിർമ്മാണ ശൈലിയിലുള്ള ആസക്തി കാരണമാണെന്ന് ബേക്കർ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു.

ഇതിന്റെ മറ്റൊരു രൂപഭാഗം മനുകൾ കാണാം. ശ്രീ. ആർ.വി.ജി. മേനോൻ മരുപാരവസ്തുതയിൽ പറയുന്നതുപോലെ, ‘മുടിവെട്ട് മാന്യമാകുന്നത്’ അത് ഖാർബർഷാപ്പിൽ നിന്നും ‘ബ്യൂട്ടിപാർലറി’ലേയ്ക്ക് നീങ്ങുമ്പോഴാണ്.

ഇതിനെന്നൊക്കെ ബഹാദുർക്കമായി നേരിടാൻ പ്രയാസമുണ്ട്. ഇന്ത്യയുടെ സാമ്പത്തിക സമീപനങ്ങളിൽ സാമൂഹ്യനീതി ഉൾക്കൊള്ളിക്കാൻ ചുമതലപ്പെട്ട പൂണിംഗ് കമ്മീഷൻറെ ആസ്ഥാനമായ യോജനാഭവനിൽ പണ്ണനക്ഷത്ര ശൈലിയിൽ നടത്തുന്ന ഒരു റഫ്യൂറൻസുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് പ്രസിദ്ധ സാമ്പത്തിക ശാസ്ത്രപ്രസ്താവനകൾ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു “ഈതു യോജനാ ഭവനമല്ല, ഭോജനഭവനമാണെന്ന്”. അതിനു മറുപടിയായി പൂണിംഗ് കമ്മീഷൻറെ ഉപാധ്യക്ഷൻ മോൺഡേക്സിൻ അബ്ദുല്ലാഹിഡും പാണ്ടത് “തട്ടുകടക്കൾ നടത്തി മാത്രം ഇന്ത്യപുരോഗമിക്കുമെന്ന് ആരും കരുതണ്ട്” എന്നാണ്.

ഇതിന്റെ അനുരണനങ്ങളല്ലോ ഈയിടെ ഇവിടെ കേട്ടത്? പരിപൂർണ്ണമായും കട്ടൻ കാപ്പിയും കഴിച്ചു വിപ്പുവം പ്രചരിപ്പിക്കാനാവില്ല എന്ന്. ഇന്ത്യിടെ വായിച്ചു ഒരു മലയാള പ്രസിദ്ധീകരണത്തിലെ ലേബനത്തിന്റെ ശീർഷകം ഇതായിരുന്നു “കേരളത്തിലെ അവസാനത്തെ കമ്മ്യൂണിറ്റുകാരൻ ആരായിരിക്കും”.

അപ്പോൾ പ്രത്യുഥാസ്ത്രങ്ങൾക്കെതിരനായി ടെക്നോളജിയും എയും ഒരുപരിധിവരെ ഉപഭോഗവർക്കരണത്തിനേറ്റുമ്പോൾ 2007-ലെ മലയാളിയിൽനിന്നും വളരെ വിഭിന്നനാണ് എന്ന് വ്യക്തമാണ്.

എന്നാൽ ഇപ്പോൾ നടക്കുന്നത് ഈ ജീവിത ശൈലിയെ ജനകീയവത്കരിക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങളാണ്. സർവ്വക്കെക്കൾ ജനകോടികളുടെ വിശ്വസ്യ സ്ഥാപനങ്ങളാകുന്നു. പെട്ടോളിന്റെ വില ലോകചരിത്രത്തിൽ ഏറ്റവും ഉയർന്ന സുചികയിൽ നിൽക്കുന്ന ഈ മുഹൂർത്തത്തിൽ പദ്ധിമബംഗാളിൽ നിന്നും ‘ജനകീയ കാർ’ വരുന്നു. ഇന്ത്യയിൽ പ്രതിമാസം 40ലക്ഷം മൊബൈൽ ഫോൺകൾ വിൽക്കപ്പെടുന്നു. ഇതെല്ലാം മധ്യവർത്തി സമൂഹത്തിലെ അംഗങ്ങളേം നഗരവാസികളേം വാങ്ങുന്നതല്ല. അതിന്റെ നല്കാരുഡാഗം നാട്ടിന്റെപുരാഞ്ചളിൽ തന്നെയാണ് വിൽക്കപ്പെടുന്നത്. സമൂഹത്തിന്റെ മാനൃത നേടാൻ, അപ്പുറത്തെ പണക്കാരനോടൊപ്പുമെത്താൻ എത്ര എളുപ്പം!

ഇതിന്റെ മനസ്സാസ്ത്രപരമായ ഒരു വ്യാവ്യാമം യുവ ചരിത്രകാരനായ ശ്രീരാമചന്ദ്രഗുപ്ത ഇന്ത്യിടെ നൽകുകയുണ്ടായി.

“അംബേദ്കരുടെയും, മഹാത്മഗാന്ധിയുടെയും ചിത്രങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കുക. ദളിതനായ അംബേദ്കരി നാം കാണുന്നത് കോട്ടും സുട്ടും ധരിച്ച് പാശ്ചാത്യരീതിയിൽ വസ്ത്രധാരണം ചെയ്തുകൊണ്ടാണ്. ഉന്നതകുലജാതനായ ഗാധിജി സാധാരണക്കാരൻ്റെ രീതിയിലും. അംബേദ്കരി പാശ്ചാത്യ ജീവിതശൈലിയിലാണ് ജീവിച്ചത്, അതാണ് വിജയത്തിന്റെ മുദ്രയായി അദ്ദേഹം കണ്ടത്. ഗാധിജിക്കു താഴോട്ടുവരാൻ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സുപ്രസിദ്ധമായ ആ Last സാഹസ്രയിലെ ദിദിനാരാധാരണയിൽ തന്നെയായിരുന്നു.”

മലയാളിയുടെ ആധുനികവും ജനകീയവുമായ സത്തത്തെ രൂപീകരിക്കുന്ന സാമ്പത്തിക സ്രോതസ്സുകളെ പറ്റിയാണോള്ളു പരിഞ്ഞുവരുന്നത്. ഇതിന്റെ മറ്റാരു മുഖമാണ് വിദേശ മലയാളികൾ നൽകുന്നത്. ‘വിദേശമലയാളി’ അന്താരാഷ്ട്ര വിപണിയിൽ ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു ബോർഡാണ്. മലയാളി മലയാളിയാവുന്നത്, കേരളത്തിനുപുറത്തു കടക്കുന്നേം എന്ന വിശ്വാസം ഇന്നു കേരളത്തിൽനിന്നെന്ന ഏറ്റിവരികയാണ്. The best place to live in Kerala is Dubai എന്ന ഫലിതത്തിന്റെ ഒരു മാനസിക നിലപാടുണ്ട്. മലയാളി ഇന്നീഷ്ടപ്പെടുന്നത് ശ്രദ്ധിയും സിമൻസിലും വാർത്തയുടുക്കുന്ന അംബേദ്ക്കുംബികളുടെയും സർവ്വക്കെക്കളുടെയും ഇടയ്ക്കുള്ള ആ തിളങ്ങുന്ന ജീവിതശൈലിയാണ്. ഇന്ന് 17 ലക്ഷം മലയാളികൾ ഇന്ത്യക്കു പുറത്ത് ജീവിക്കുന്നു.

ഇത് കേരളത്തിലെ ജനസംഖ്യയുടെ 5% ആണ്. ഈ അനുപാതം ഇന്ത്യയിലെ മറ്റൊരു സംസ്ഥാനങ്ങളിലേയും പ്രവാസി സമൂഹത്തിലും വലുതാണ്. അവർ ആണ്ടുതോറും അധകക്കുന്ന ആ 25,000കോടി രൂപയാണ് നമ്മുടെ സമ്പദവസ്തുവായ താങ്ങി നിർത്തുന്നതും. കേരളത്തിലെ ഒരു സാധാരണ മലയാളിയുടെ നിത്യോപയോഗ സാധനങ്ങളിൽ 45%വും മൾട്ടി നാഷണൽ കമ്പനികളോ അവരുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഇന്ത്യൻ കമ്പനികളോ ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കുന്ന ഉൽപ്പന്നങ്ങളാണെന്ന് ഇന്ത്യൻ ഒരു സർവ്വേയിൽ കണ്ടതായി റിപ്പോർട്ടുകൾ കണ്ടു. അപ്പോൾ ഇവിടെ നടക്കുന്ന ആ ആശീര്ണവാളും വിരുദ്ധ ചർച്ചകളിൽ വലിയൊരു ‘ഹിപ്പോക്രസി’യില്ലോ.

ഇതോക്കെ കാണുന്നോൾ മനസ്സിൽ മുഴങ്ങുന്നത് ആനന്ദിന്നേറ്റു ആ ചോദ്യമാണ്. “നമ്മൾ കടന്നുപോയ വിപ്പവങ്ങൾ എല്ലാം വെറുതെയായില്ലോ?” എന്നാൽ കടന്നുപോയ വിപ്പവങ്ങൾ മാത്രമാണോ കാണേണ്ടത്? പുതിയ വിപ്പവങ്ങൾ, പുതിയ സമീപനങ്ങൾ, പുതിയ ആശയങ്ങൾ, പുതിയ വീക്ഷണങ്ങൾ ഇതോക്കെയും നമ്മുടെ identity-യുടെ ഭാഗമാകുന്നില്ലോ എന്ന മറുപോദ്യം ചോദിക്കാം.

ഇവിടെ പടർന്നുപിടിക്കുന്ന ഉപഭോഗ ശൈലി എന്തുതന്നെയായാലും, ഇന്ത്യയിലെ മറ്റു സംസ്ഥാനങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് സാമൂഹ്യരീതിയിൽ നാം എത്രയോ മുന്നിലാണ് എന്നത് വാസ്തവമല്ലോ?

സാക്ഷരത, ജീവിതബെദ്ധല്യം, സ്ക്രീ വിദ്യാഭ്യാസം, ശിശു മരണനിരക്ക് എന്നിങ്ങനെ സാമ്പത്തിക വിദഗ്ധവർ നൽകുന്ന സുചികകൾ കണക്കാക്കിയാൽ കേരളം ഇന്ന് ചെച്ചനയെക്കാൾ മുന്നിലാണ് എന്നും അമർത്യത്തെന്ന് പറയുന്നു. പലതലത്തിലും നമ്മൾ പാശ്ചാത്യ വികസിത രാജ്യങ്ങളോടൊപ്പം നിൽക്കുന്നു. അപ്പോൾ മാനുമായ സാമ്പത്തിക വളർച്ചയും ഒപ്പു ഒരുപരിധിവരെ സാമൂഹ്യനിയും നാം നേടിയിരിക്കുന്നു എന്നതല്ലോ വാസ്തവം. അതിലോരു ‘സമന്വയ’മില്ലോ? 1998-ലെ ആർ.പി.ജി.യുടെ എൻവി അനുസ്മരണ പ്രഭാഷണത്തിന്റെ ശീർഷകം, ‘സമാനര വികസന സകൽപ്പങ്ങൾ’ എന്നായിരുന്നല്ലോ. ഒവതു വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം ഇന്ന് 21-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യരംക്കത്തിൽ ഇന്ന് വികസന സകൽപ്പങ്ങളിൽ വലിയൊരു സമന്വയം ഞാൻ കാണുന്നു. ശുശ്വരമായ മുതലാളിത്തവും, സോജ്യപ്രസ്താവനവും ഇന്നുണ്ടോ? അമേരിക്കയെ പോലെയുള്ള ഒരു മുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥിതിയിൽ സർക്കാറിന്റെ ഇടപെടൽ ഏറ്റി വരികയാണ്. അമേരിക്കയിൽ ഒരു ‘കെറ്റുകണി ഫെഫ ചിക്കൻ’ പൊതിക്കണമെങ്കിൽ അത് 30 സർക്കാർ നിബന്ധനകളെ മികച്ചേണ്ടതുണ്ടെന്ന് ശുരൂചരണ ഭാസ് ഇന്ത്യൻ ഐശുത്യകയുണ്ടായി. മെക്കാസാപ്പറ്റും അതിന്റെ പ്രാണേതാവായ

ബിൽഗെറ്റ്‌സും അടികടി നിയമത്തിന്റെ ശാസനകൾക്കും, ശിക്ഷകൾക്കും വിധേയരാവാൻങ്ക്. മറുപദ്ധതി ചെച്ചനയിലും വിയറ്റനാമിലും മറ്റു സോഷ്യലിറ്റിസ്റ്റ് രാജ്യങ്ങളിലും സാമ്പത്തിക വികസനത്തിൽ സ്വകാര്യ പകാളിത്തം അതുപോലെ ശക്തമായി തീരുന്നു. ലോകസാമ്പത്തിക ചിത്ര ഇന്ന് കടുത്ത ആദ്ദീവാദം വെടിഞ്ഞ് കുടുതൽ പ്രായോഗികമായ പമാങ്ങളിലേയ്ക്കു നീങ്ങിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു വെന്നു പറയാം. 20-ാം നൂറ്റാണ്ട് പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങൾ തയിലുള്ള സംഘടനത്തിന്റെ നൂറ്റാണ്ടായിരുന്നേക്കിൽ 21-ാം നൂറ്റാണ്ട് അവ തമിലുള്ള സമന്വയത്തിന്റെ ശതകമായി വളരുകയാണ് എന്ന് ഞാൻ വിശദമിക്കുന്നു. വിരുദ്ധമെന്നു തോന്നുന്ന ആശയങ്ങളെല്ലാം ജീവിതത്തെ ലഭ്യയും ഒരുമിച്ചു കൊണ്ടുപോകാനും അതിൽനിന്നും വികസനത്തിന്റെ ഒരു നഭോത്ത്വം രൂപപ്പെടുത്താനും നമുക്കിന്നു കുടുതൽ കുടുതൽ കഴിയുന്നു.

ഈ സമന്വയം തന്നെയല്ലോ ഇവിടെയും സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നത്? മാർക്കസിസവും, മാതാ അമൃതാനന്ദമയിയും ഇവിടെ ഒരുമിച്ചു നീൽക്കുന്നില്ലോ. പി.എസ്. വാരിയർ വിഭാവന ചെയ്ത ആര്യവൈദ്യുതാലയിലും അങ്ങനെയാരു സമന്വയമല്ലോ നാം കണ്ടത്? ഒരുപരിധിവരെ കമ്മ്യൂണിസ്വും കൺസ്പ്രൈമറിസ്വും ഇവിടെ ഒരുമിച്ചു നീങ്ങുന്നില്ലോ?

എന്നാൽ സാമൂഹ്യനീതിയെ തരിതപ്പെടുത്തുന്ന ചില പ്രത്യേക ദ്രോതസ്സുകൾ ഇവിടെയുണ്ടെന്ന കാര്യം എടുത്തുപറയണം. ലോകത്തിലെ മിക്ക രാജ്യങ്ങളും സാമ്പത്തികവളർച്ച ഏഴുവുവരെ നേടിയിട്ടാണ് സാമൂഹ്യ നീതിയെപ്പറ്റി ആലോചിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ഇവിടെ സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നത് മറിച്ചാണ്. മുമ്പു സുചിപ്പിച്ചതുപോലെ വളരെ ശക്തമായ ഒരു social infrastructure നമുക്കിപ്പോൾത്തന്നെ ഇവിടെയുണ്ട്. അതോടൊപ്പം നീങ്ങുന്ന സാമ്പത്തികവളർച്ച കുടുതൽ inclusive ആവാനാണ് പഴി. രണ്ടാമത്തേത് ശർഹിൽ നിന്നും ആണ്ടുതോറും ലഭിക്കുന്ന ആ 25000 കോടി രൂപയിലധികവും ഒരുക്കുന്നത് കേരളത്തിലെ നാട്ടിൻപുറങ്ങയ്ക്കാണുത്താനും. ഇന്ത്യയുടെ വികസനത്തെല്ലാം യുടെ ഒരു വലിയ ഭാർഥ്ഥല്ലോ അതിന്റെ ഫലങ്ങൾ ഇന്ത്യയുടെ ഏതാനും വലിയ നഗരങ്ങളിൽ കേന്ദ്രീകരിക്കപ്പെടുന്നു എന്നതാണെല്ലോ.

ഈതരം സമന്വയംതന്നെയല്ലോ ഇപ്പോൾ ചെച്ച മുതൽ ബംഗാൾവരെ നടക്കുന്ന സാമ്പത്തിക പരീക്ഷണങ്ങളിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നത്. അതരം ശ്രമങ്ങളെ മാർക്കറ്റ് സോഷ്യലിസമന്നോ, മുന്നാം വഴിയെന്നോ നമുക്കു വിളിക്കാം. അടിസ്ഥാനപരമായി അതോരു സമന്വയമാണ്.

നെന്നഷ്പല്ലും

പി.എൽ. ശ്രീധരൻ പാറോക്കോട്

ഈയുർച്ചീടും വാക്കാൽ
മായാജാലത്താൽ നമ്മൾ¹
മരണംവരെ വേണ്ടി
വരുമോ കാക്കണമോ?
ഇലകൾ കൊണ്ടിപ്പുറയുന്നതു
കേൾക്കാനാമോ
കുളിൽ തന്നെല്ലവിഞ്ഞും
വരുന്നു മനം മനം!
ചിറകുളംവയാൻ മിക്കതും
പൊങ്ങിപ്പോകാൻ
കരളിൽ കൈകാലിട്ടു
പിന്നെയും കുടയുന്നു,
പുറത്താകുന്നു വള-
യുരിയ കൈരെയാക്കെയും
അക്കത്തുള്ളിത്താൽ വളളി
പൊട്ടുന്നു, കാണുന്നു നാം!

അത്തരം ഒരു നവോത്ഥാനമാണ് കേരളത്തിൽ ഇപ്പോൾ മുന്നേറുന്നതും താൻ വിശസിക്കുന്നു. എൻ.വി.യുടെ രചനകളിൽ അങ്ങനെന്ന യോരു സമന്വയം താൻ പലപ്പോഴും ശാഖിച്ചിട്ടുണ്ട് ഏതാനും പരിഷ്കൃത വനിതകളുടെ സാമൂഹ്യ പ്രവർത്തനങ്ങളെ അല്പപം പരിഹാസന്തോശ നോക്കിക്കാണുന്ന ഇ.എ.ഓ. കോവുരിന്റെ ‘ഹണി പുരാണത്തിന്’ എൻ.വി. എഴുതിയ അവതാരികയിൽ അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ പറയുന്നു : “വീടുകളിൽനിന്ന് അനുഭവങ്ങളിലേക്കും, അനുഭവങ്ങളിൽനിന്ന് വീടുകളിലേക്കും മാത്രം നടന്നു നടന്നു ജീവിതമവസാനിപ്പിക്കുന്ന കേരളത്തിലെ സാധാരണ സ്വർത്തീകളുടെ വശത്തല്ല, ദോഗ്രപ്പോയും, സാരി പരേയും നടത്തി ജീവിതത്തിന്റെ വെവിയ്യും ആസ്വദിക്കുന്ന ഉന്നേഷജ്വലികളായ ഈ ‘ഹണി’ മാരുടെ പക്ഷത്തുതന്നെയാണ് സത്യമായും കോവുർ നിൽക്കുന്നത്.” എന്നിട്ട് അദ്ദേഹം ബോക്കു് ‘ഈ കുറിച്ചിട്ടും, താനും’!

ജീവിതത്തിലെന്നപോലെ ബാധിക്കൽത്തില്ലും അസ്വാരൗമ്യം സത്യസന്ധ്യാപുലർത്തിയ ആ നവോത്ഥാന നായകന് ഈ അനുസ്മരണ ദിനത്തിൽ നമോവാകമർപ്പിച്ചുകൊണ്ട് താൻ മാറി നിൽക്കേണ്ട്

മേഖലാദുരതം

പേരട

ക്രൈസ്തവപ്പുലപ്പുവിൻ സർത്തംഭനഗന്ധം ചുഴിം
കിഴക്കൻ മലനിര മുറിച്ചുപറക്കും മുൻ-
പിതൃക്കേൾക്കുക, വഴിതിരിയാനുപായങ്ങ-
ളെനിക്കുമറിവില; ദയക്കില്ലോ മശവെള്ളം
പുളിച്ചുപായുംപോലെ, ഞരസ്വിലോക്കപ്പുന്നേൻ
തിരിക്കും യുവഗ്രികാണുമഞ്ഞനെങ്കില്ലോ.

അന്തിമോഹം പോൽ പൊടിയണിഞ്ഞകാട്ടാനകൾ
കളിക്കും പുഴയുടെ കരയി, ലരിക്കത്തായ്
വിളഞ്ഞ മുള്ളംഞാട്ടിൻ പൊൻനിറം കമാനമാം
പടിക്കാണാകും പുകൾ മഴപോൽ പെയ്യുന്നതായ്.
മഴവില്ലണിവാനമതിരുതിരിക്കുന്ന
തൊടിയും കാണും നൃറുകിളികൾ പാടുന്നതായ്.

അവിടെക്കാണും അങ്ങുന്നവനെ: ദേശരിക്കലും
ചെറുപ്പം വിടാതവൻ, പാരപോലുറച്ചുവൻ,
മയിൽപ്പിലിപോലുഴകുളളവൻ, ഉറവിലെ
ക്കുളിൻനിർപ്പോലെന്നെല്ലാംവാക്കിയനവൻ,
ഇടിരെയാച്ചപോലുള്ളതുരുന്നു ചീരിപ്പുവൻ,
അരുവിക്കുതിപ്പുപോൽ കരയാനറിയുവോൻ,
അഹരകാരത്തിൽനിന്നു മാനത്തെ; ധിക്കാരത്തെ
പ്ലിള്ളനു ദേയരുത്തിനെ മീജുവാൻ കരുത്തുറ്റാൻ,
നന്തിനിപ്പയ്യിൻ താടക്കാണിച്ചുചൊറിയും പോൽ
നോവാതെയുഴ്തു മല്ലിൻ പ്രേമംരുപിപ്പുവൻ

പുഴുനുത്തേമന്തപ്പട്ടിൻ പഴയചേലത്തുണ്ടിൽ
പൊതിഞ്ഞുനല്ലകാം തിരിത്തും വിശ്വാസം വരുംവണ്ണം
ഉച്ചന്നും ചീതെന്നും ചത്തപുഴതൻകണ്ണും, കുന്നി-
നുംരത്തിനലുച്ചാരച്ചിയും, കല്ലിച്ചാരി-
കരളും, കാറ്റിൻ വിഷത്തീനാവു; മടയാള-
മവനു കൊടുത്തെന്നേ സന്ദേശമുരച്ചാലും.
“മരണം നിശല്പപാടുവിഴ്ത്തുവാൻ ദയക്കും നിന്ന്
പടിഞ്ഞാറ്റിയിൽ നിന്നുമെടുത്ത കടകുമായ്
ഇളമാൻ കിടാവെപ്പോൽ മിശനീണ്ണാനേ, വേഗം
വരിക, നിന്നമലെ മരിക്കാൻ വിടായക്കനി.”

2007ലെ ഏൻ വി അനുസ്ഥാന സജീവത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ചത്

സംസ്കാരികരംഗത്തെ അഴിച്ചുപണികൾ

ഡോ. കെ.ജി. പണ്ഡാസ്

കൃതല്ലപയ്യാഗിച്ചതുകൊണ്ട്, നാണയത്തിന്റെ അച്ചുപോലെ, അർത്ഥത്തിന് തേയ്മാനം സംഭവിച്ച പദ്ധതി സംസ്കാരം. സംസ്കാരത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഏത് പഠനത്തിലും അതിന്റെ അർത്ഥമെന്തെന്ന് ആദ്യ മേതനെ വ്യക്തമാക്കേണ്ടതുണ്ട്.

സംസ്കൃതത്തിൽ സംസ്കാരത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധമായ അർത്ഥം ആചാരങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്. ഗർഭത്തിൽ ഉരുക്കൊള്ളുന്നോൾ മുതൽ ചിതയിൽ കത്തിയമരുംവരെ പലാലടങ്ങളിൽ ചെയ്യുന്ന പതിനാറ് ചടങ്ങുകളുണ്ട്. ഷോധശസ്ത്രസ്കാരങ്ങൾ എന്നാണിവയെ വിജിക്കുന്നത്. അവയുടെ അവസാനത്തേതായ ശവസംസ്കാരം മാത്രം ഇന്നും ആ അർത്ഥത്തിൽതന്നെ പ്രയോഗിച്ചുവരുന്നു.

തേച്ചുമിനുകിയെത്, ശുഖിചെയ്തെടുത്തത്, എന്നൊരർത്ഥമെങ്കിം സംസ്കൃതത്തിൽ ഈ പദത്തിനുണ്ട്. പ്രാക്കൃതമായ ഓനിൽനിന്നു വേണം ശുഖികരിക്കാൻ. അപ്പോൾ ശുഖം, അശുഖം എന്നാരു ദാദ പരികല്പന ആവശ്യമായി വരുന്നു. ‘സഭാവസ്യന്നരു വസ്ത്രു നസംസ്കാരമപേക്ഷഭേ’, ‘പ്രയുക്തസംസ്കാര ഇവാധികം ബഭോ’ എന്നാക്കെ സംസ്കൃതത്തിൽ പ്രയോഗങ്ങളുണ്ട്. സഖിതമായ അറിവ് എന്ന മുന്നാമതാരർത്ഥമെങ്കിൽ ഈ പദത്തിനുണ്ട്. ന്യായശാസ്ത്രത്തിൽ സ്വന്മതിയെ സംസ്കാരഭാവജന്യമെന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നുണ്ട് ആചാര്യനാർ. പ്രാക്തനജന്മമുതികൾ ജനാന്തരങ്ങളിലേക്ക് പകരുന്നതിനെ സംസ്കാരപുകർച്ചയായി കണക്കാക്കുന്നത് ഈ അർത്ഥത്തിലാണ്. എന്നൊക്കെയൊയാലും മിനുകൾക്കെടുത്തത് എന്നൊരർത്ഥം എല്ലാ തലത്തിലും സംസ്കാരം എന്ന പദത്തെ പിന്തുടരുന്നുണ്ട്. മീൻമുറ

‘തനിലിലിളയത് തനിക്കിര’ എന്ന മീൻമുറയായിരുന്നു പണ്ഡുണ്ടായിരുന്നത്. മത്സ്യന്നായം എന്ന സംസ്കൃതം. ബുഹാരണ്ണകോപനി

ഷത്ത് പ്രാക്യതമായ ഈ ദശയിലേക്ക് വെളിച്ചുവീശുന്നുണ്ട്. ജാതി കളും വർഗ്ഗങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്നതിനു മുമ്പുള്ള ആദിമദശയിൽ ഭേദ നാരും ഭാനവമാരുമൊക്കെ ഒരുമിച്ചാണ് കഴിഞ്ഞിരുന്നത്. പ്രജാപതിയുടെ ശിഖ്യമാരായി ഒരുമയോടെ ഇവർ കഴിഞ്ഞതുപോന്നു. അദ്ദേഹം കഴിഞ്ഞ് സ്വസ്ഥമാനങ്ങളിലേക്ക് മടങ്ങുമ്പോൾ തങ്ങൾക്ക് പ്രത്യേകമായ ഉപദേശങ്ങൾ നൽകണമെന്ന് അവർ പ്രജാപതിയോട് അപേക്ഷിച്ചു. സന്തുഷ്ടനായ പ്രജാപതി ഭേദമാരെ അടുത്തുവിളിച്ച് ‘ദ’ എന്നു പറഞ്ഞു. പൊരുളൻിങ്ഞോ എന്ന് ചോദിച്ചപ്പോൾ സമ്മതഭാവത്തിലെ വർത്തകുല്യകൾ. ഭാമൃത-ദമനം ചെയ്യു, അടക്കു എന്നാണ് ബൈഹാവ് നൽകിയ ഉപദേശം എന്നവർ ശ്രദ്ധിച്ചു.

സിഖിയുള്ളവരാണ് ഭേദമാർ. ആരോധ്യും ഉപദേശിക്കാൻ കഴിവുകളുപയോഗിക്കരുത്. സംയമന മന്ത്രം ഭേദമാർക്കുപദേശിക്കാൻ കാരണമതാണ്. ഉപദേശം തെടി പിന്നീട് വന്നത് മനുഷ്യരാണ്. അവരോട് ‘ദ’ എന്നുതന്നെ പറഞ്ഞു - ദത്ത, ഭാനം ചെയ്യുക. സന്ധവത്ത് കൈയാളുന്നത് മനുഷ്യനാണ്. ഓന്നിച്ച് ഒരാൾ കുന്നുകുട്ടാതെ പങ്കിട്ടുക്കണം. അവസാനം അസുരരാർ വന്നു. ഉപദേശമതുതന്നെ - ‘ദ’ ദയയം - ദയ കാണിക്കണം. കായബലമേറിയവരാണ് അസുരരാർ. തന്നിൽ ബലം കുറഞ്ഞവരോട് അവർ ‘ദ’ കാണിക്കണം. മുവർക്കും പ്രജാപതി നൽകിയ ‘ദ’ എന്ന ഉപദേശം മേഖലാജനങ്ങളിലും അതീക്കാലത്ത് നിന്നുവന്ന് ഇന്നും നാമ്പു ഉണ്ടത്തുന്നു.

മുവർക്കും നൽകിയ ഉപദേശം ഒന്നുതന്നെ. എന്നാൽ ഓരോരുത്തർക്കും അർത്ഥം വെച്ചേരെ ആയിരുന്നു. സമുഹജീവിതമാരംഭിക്കുന്ന പ്രാംഗനാഗരികാവസ്ഥയിൽ പ്രജാപതി നൽകിയ ഈ ഉപദേശം സംസ്കാരത്തിന്റെ ആദിമബീജമായി കണക്കാക്കാം. തങ്ങളുടെ സിഖികൾ മറ്റുള്ളവർക്ക് ഭോഷ്മാകാത രീതിയിൽ വിനിയോഗിക്കാൻ ശീലിക്കുന്നതാണ് കുടായ്മയുടെ ആദ്യപാടം. അതാണ് പ്രജാപതി ഉപദേശിച്ചത്. ഭേദഭാനവമാനവരോക്കെ മനുഷ്യൻ തന്നെയാണ് - മനസ്സിന്റെ വിവിധ തലങ്ങൾ. പല തരകാർ ഓന്നിച്ചുകഴിയുന്നോൾ കരുതിയിരുന്നാലേ പൊരുത്തപ്പെടു. പൊരുത്തത്തിനുള്ളിട്ടാണീ പെരുമാറ്റച്ചട്ടം. ഏതൊരു കോൺവോക്കേഷൻ അബ്യസ്സിനേക്കാളും വിലയേറിയതാണീ വാക്കുകൾ.

പ്രജാപതിയുടെ വാക്കുകൾ പിന്നീടുവർ മരണനാണ് ചരിത്രം നാമ്പു പറിപ്പിക്കുന്നത്. ബലമുള്ളവൻ ഇല്ലാത്തവനെ കീഴടക്കി അടിമയാക്കി, ആഹാരമാക്കി മീനമുറി അനുവർത്തിച്ചു. അങ്ങനെയാണ് മഹാബലിയെ വാമനൻ കീഴടക്കിയത്. പച്ചചുതി ആയിരുന്നു അത്. ആരും ചെയ്യാത്ത ത്യാഗമാണ് അസുരചക്രവർത്തി ചെയ്തത്. അതുകൊണ്ട്

അ ബലി മഹത്തായ ബലിയായി മാറി. വർഗ്ഗങ്ങൾ ഉടലെടുത്തപ്പോൾ മേൽക്കൈ നേടാൻ മഹാബലർ നടത്തിയ ശ്രമങ്ങളുടെ ആദ്യത്തെ ഇരയായിത്തീർന്നു മഹാബലി.

അതൊരു തുടക്കമൊയിരുന്നു. ഇരകളുടെ നിര ദിനംതോറുമേറി വന്നു. പ്രജാപതിയുടെ വാക്കുകൾ ആരും ശ്രദ്ധിക്കാതായി. അപ്പോൾ ശാണ്ട് കനിവുതേടി പ്രജാപതി നെഞ്ചിടറി യാചിച്ചത്. ‘ന ഹന്തവേധാ, ന ഹന്തവും’ - കൊല്ലരുതേ. ആശുമ മൃഗങ്ങളെ കൊല്ലരുതേ. അങ്ങെ നെയാണ്ട് കവി രൂചിതാനുസാരി ആയത്. ശോകം ശ്രോകമായി. പ്രജാ പതി കവിയായി കാലത്തിന്റെ വകിൽ കാതോർത്തിരിക്കുന്നു.

കുഞ്ഞുമീനാള്ളുൾ പറഞ്ഞു - കവിതയിൽ ഒരു വിത ഉണ്ട്. വിത യങ്കുന്നവൻ കവി - കർഷകൻ. കാർഷിക സംസ്കൃതിയിൽനിന്ന് ഉതിർന്ന പദമാണ് കർഷ്ചർ. മണ്ണിലെ വിതയാണ് അശ്രികൾച്ചർ. നല്ലും മുളിൽ പീണ വിത്ത് മുള്ളയക്കും, തളിർക്കും, സൗന്ദര്യമുള്ള പുകൾ അതിൽ വിതിയും. മനസ്സിലെ വിതയാണ് കവിത. നല്ല മനസ്സിൽ പീണ വിത്ത് പുത്ത് ആത്മാവിൽ സൃഷ്ടിയം വഹിക്കും. സൃഷ്ടിയിക്കും തെടി മനുഷ്യർ യാത്ര തുടരും. ആത്മാവിന്റെ സൃഷ്ടിയം മനസ്കാരത്തെ വിശ്രഷ്ടിപ്പിക്കുമ്പോൾ ആർത്ഥമാക്കുന്നത് മൃഗത്തിൽനിന്ന് മനുഷ്യനിലേക്കുള്ള അനുസ്യൂതമായ വളർച്ചയെ ആണ്.

വേഷഭേദങ്കളിൽ വരുന്ന മാറ്റം മാത്രമല്ലോത് - നാഗരികതമാത്രം മതിയതിന്. Behavioural pattern മാത്രമല്ല സംസ്കാരത്തിന്റെ പരിസരം; മനസ്സിന്റെ വളർച്ചയാണ് സംസ്കാരം.

അതുകൊണ്ട് സംസ്കാരത്തിന്റെ ഏറ്റവും ലഭിതമായ നിർവ്വചനമിതാണ് Culture is our concern for others - ഈ ഉത്കണ്ഠം മനസ്സിലുള്ളതുകൊണ്ടാണ് നിലവിളി കേട്ടിരുത്തേക്ക് ആദികവി ഓടിയെ തിയത്- എന്നിട്ട് കനിവോടെ പറഞ്ഞു ‘ആശുമത്തിലേക്ക് വരു, നിന്റെ വീംനെ അതിനെ കരുതു’. സമൂഹമനസ്സിൽനിന്ന് അറിയാതെ ഉയരുന്ന ഈ കനിവിന്റെ സ്വരമാണ് സംസ്കാരത്തിന്റെ ചിഹ്നമായി ഈ പ്രഭാഷണം അടയാളപ്പെടുത്തുന്നത്.

2. സാംസ്കാരിക സ്വത്വങ്ങൾ

ആദ്യകാലത്ത് മനുഷ്യർ ഓന്നിച്ചത് ചെറിയ സമൂഹങ്ങളായിട്ടാണ്. ഒരു ഗുരുവിന്റെ കീഴിൽ പഠിക്കുന്നവർ ഒരു ചരണം, പലചരണങ്ങൾ ചേർന്നു കുലം, കുലങ്ങൾ ചേർന്നു ഗോത്രം. ഗോത്രമായിരുന്നു സമൂഹജീവിതത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ ഏകകകം.

അരോ ഗോത്രവും അതാതിന്റെ തനി നിലനിർത്താൻ യത്നിച്ചു. മറ്റുഗോത്രങ്ങളുക്കാൾ ദ്രോഷ്ഠം തന്റെ ഗോത്രത്തിനാണെന്ന് വിശ്വ

സിച്ചു. തങ്ങളാണ് തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവർ എന്ന് ഉറ്ററും കൊണ്ടു. ‘സ്റ്റീപ്പുപ്പാക്കാരാനേണ്ടാർന്നു’ എന്നത് അക്കാലം മുതലുള്ള ചിന്തയാണ്. അത് കൂയ്യാന അല്ലെന്നും കൊന്നതാനും തന്നെയായിരുന്നും അവർ ശറിച്ചു. സമൂഹത്തിൽ സ്വത്രബോധം ഉടലെടുക്കുന്നതങ്ങൾ യാണ്. ഈ സുക്ഷ്മസ്വത്രബോധമാണ് (Micro identity) കുലം, ജാതി, മതമെന്നിങ്ങനെ വികസിക്കുന്നത്. ഒരു സമൂഹത്തിന്റെ സാംസ്കാരികസ്വത്രം രൂപംകൊള്ളുന്നതങ്ങൾന്റെയാണ്.

ഈ സ്വത്രബോധത്തിന് രണ്ടു സവിശേഷതകളുണ്ട്. (1) തങ്ങളുടെ സ്വത്രത്തിൽ കലർപ്പുണ്ടാക്കരുതെന്ന ചിന്ത (2) കുലം കൂറിയറ്റുപോകരുതെന്ന ഉൽക്കണ്ട്. ഗോത്ര സംസ്കാരം, കാച്ചിക്കുറുക്കിയാൽ, ഈ രണ്ടിലൊത്തുക്കാം. ഇതിൽ ആദ്യത്തെത്തതിന്റെ ഫലമാണ് ചാരിത്ര്യമെന്ന സകല്പം. രക്തശുഖിയാണിതിന്റെ അടിസ്ഥാന കാരണം. സമൂഹത്തിൽ പിൽക്കാലത്തുണ്ടായ ട്രേറേ ആചാരങ്ങളുടെ നിബന്ധം അദ്ദുമ്പായ ഈ ശുഖിബോധമാണ്. സ്വത്രീകൾ അന്തർജനങ്ങൾ ആയത് അങ്ങനെയാണ്. പരപുരുഷൻ കാണുന്നതിൽനിന്ന് വിലക്കിയതും പുറത്തിരിഞ്ഞുപോൾ മറക്കുടയും കുടെ തോഴിയും വേണമെന്ന പന്നതുമങ്ങങ്ങനെയാണ്. പുരുഷന് ഈ നിബന്ധനകളൊന്നും ബാധകമല്ല. കാരണം, തന്റെ ഗോത്രത്തിൽ കലർപ്പുണ്ടാക്കരുതെന്നേ ഉള്ളജ്ഞാനം മറ്റൊക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കേണ്ടതില്ല. അതുകൊണ്ട് വെളിക്ക് കലർപ്പ് പാടില്ല, സംബന്ധത്തിനാകുന്നതിൽ കുഴപ്പവുമില്ല. കേരളത്തിലെ നവുതിരി സമൂദായത്തെ ഒരുദാഹരണമായെടുത്താൽ ഓരോ കുടുമ്പിനും ഒരു ഗോത്രമുണ്ട്; ഒപ്പിയുണ്ട്. ആ ഗോത്രരീതി രക്ഷിക്കുകയാണ് അവരുടെ ധർമ്മം. ഇതെല്ലാ സമൂഹങ്ങൾക്കും ബാധകമാണ്: ഏറ്റവും പ്രാകൃതവുമാണ്.

രക്തശുഖിയോടു ബന്ധപ്പെട്ടിട്ടാണ് കുലം നിലനിർത്തണമെന്ന ചിന്ത ഉണ്ടാകുന്നത്. പുത്രനില്ലാത്തവർക്ക് നരകത്തിൽ പോകുമെന്ന വിശ്വാസമിതിൽനിന്ന് വന്നതാണ്. അതിന് നിവൃത്തി ഇല്ലാതെ വന്നാൽ നിയോഗമാകാം. ഭർത്താവല്ലാത്തവർത്തിൽനിന്ന് സ്വത്രീകൾക്ക് ബീജം സ്വീകരിക്കാം. മഹാഭാരതത്തിൽ അംബു അബാലികമാരും കുന്തിയുമാക്കേ ഇങ്ങനെ നിയോഗം സ്വീകരിച്ചവരാണ്. ഇവിടെ ഒരു വെവരുഡിമുണ്ട് - രക്തശുഖി പരമപ്രധാനമായിരിക്കേ നിയോഗം കലർപ്പുണ്ടാക്കുകയില്ലോ? മഹാഭാരതത്തിലെ സംഘർഷത്തിന്റെ ബീജം സുക്ഷ്മമായാലോചിച്ചാൽ ഈ വെവരുഡിമുണ്ട്.

പാണ്ഡവർക്ക് രാജാധികാരം നൽകാതിക്കിക്കാൻ ദ്വാരോധന പറയുന്ന ന്യായം അവരെവരും പാണ്ഡവരിന്റെ പുത്രനാരല്ല എന്നതാണ്. ഈ യുക്തിക്ക് മുമ്പിൽ കുന്തി തളർന്നുപോയി. നേരേ പറഞ്ഞാൽ

ചോദ്യമിതാൺ - മകൾ ആരുടെ? അമയുടെയോ അച്ചൻറേയോ? ഇതു വരെ ധരിച്ചിരുന്നത് അമയുടെതെന്നാണ്. ദുര്യോധനൻ വാദിക്കുന്നു - മകൾ അച്ചൻറേത്. പാണ്യു ഇവരുടെ അച്ചന്മല്ല അതുകൊണ്ട് രാജു തിനവർ അധികാരികളാണ്. ദുര്യോധനൻ സഹകര്യപൂർവ്വം വിസ്തരിക്കുന്ന ഒരു കാര്യമുണ്ട് - പാണ്യവർ മാത്രമല്ല കുരുകുലത്തിലെ മുതിർന്നവരാകെ നിയോഗത്താൽ ഉള്ളവായവരാണ്. പക്ഷേ, അക്കാല തത്ത് സാധുവായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ കാലം മാറി. ആ മാറ്റമാണ് ദുര്യോധനൻറെ ചോദ്യത്തിൽ നിഴലിക്കുന്ന സാമ്പദ്ധ്യശാസ്ത്രം.

പ്രാചീന സമൂഹത്തിൽ കാർഷികവ്യതിക്കും സ്വകാര്യസ്വത്തിനും പ്രാമുഖ്യം വരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തെന്നാണ് ഈത് കുറിക്കുന്നത്. സ്വത്ത് വരുന്നവാഴാണ് അവകാശത്തർക്കമുണ്ടാക്കുന്നത്. വയൽ ഉശ്വത്തുമരിച്ച് വിത്തനിയുന്നു. വിളയുടെ അവകാശമാർക്ക്? ദുര്യോധനൻ വാദിക്കുന്നു - വിളവിന്റെ ഉടമ കർഷകൻ തന്നെ. അപ്പോൾ വയലോ? വിത്തനിന് മുളയ്ക്കാനോരു ഇടം.

ഭാരതീയ സങ്കല്പത്തിൽ സ്ത്രീ ക്ഷേത്രമാണ്. വളർത്താനേ ക്ഷേത്രത്തിനവകാശമുള്ളു. വിളവിതച്ചുവന്ന് അവകാശപ്പെട്ടത്. കുന്തികൾ വാക്കുകൾ കിട്ടാതെപോയതിൽ അതഭൂതമില്ല. ദുര്യോധനൻ മുലധനത്തിന് പുതിയൊരു നിർവ്വചനം നൽകുകയായിരുന്നു. മുന്ന് കാര്യങ്ങൾ ഇവിടെ ഓർക്കേണ്ടതുണ്ട് - 1. രക്തശുഖി എന്ന ഗോത്രസങ്കല്പം ഈ ഘട്ടത്തിലും തുടരുന്നു. 2. നിയോഗം രക്തശുഖിയിൽ കലർപ്പുണ്ടാകുന്നു. 3. സന്പത്തിനിധികാരി പുരുഷനാകുന്നു. കേരളീയ സമൂഹത്തെ രൂപപ്പെടുത്തിയത് മേൽപ്പറഞ്ഞ മുന്ന് ചിന്തകൾ നിരിച്ച ബോധമണി ലമായിരുന്നു. നൃറാണ്ഡുകളോളം മാറ്റമില്ലാതെ ഈ ജാതിസ്വത്വബോധം സമൂഹത്തെ നയിച്ചു. ഈ ഗോത്രസംസ്കൃതിയാണ് സാംസ്കാരിക സത്വം (Cultural identity) എന്ന് നാം യർക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ ഘാലു സത്വബോധത്തെ (micro -identity) ബുദ്ധി സത്വബോധം (macro-identity) കീഴടക്കി എന്നതാണ് ഇരുപതാം നൃറാണ്ഡിന്റെ ആദ്യ പകുതിയിൽ ഉണ്ടായ പ്രത്യേകത. അതോരു പെട്ടെന്നതി ആയിരുന്നു.

ജാതിമതസ്വത്വങ്ങൾ ഇടുങ്ങിയവയാണെന്നും അതിൽനിന്നും മുക്കിനേടി മനുഷ്യനെന്ന മഹാസ്വത്വത്തിലേക്ക് വളരണമെന്നുമാണ് ശ്രീ നാരാധാരിന്മാരു ഉപദേശിച്ചത്. നമ്പ്യത്തിനിയേക്കാൾ വലുതാണ് മനുഷ്യരെന്നും അതുകൊണ്ട് നമ്പ്യത്തിൽ ജാതിസ്വത്വം വിട്ട് മനുഷ്യനെന്ന മഹാസ്വത്വത്തിലേക്ക് ഉയരണമെന്നുമാണ് ഓങ്ങല്ലുതിൽ നിന്നുയർന്ന കാഹാളം. കേരളം വളരുന്നു എന്നത് ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ വളർച്ചയല്ല, ലോകത്തോളം അതുപളർന്നു. ലോകംതന്നെ തിവാടാക്കാൻ നാമാരുണ്ടാണ്. തിവാടുപേക്ഷിക്കുകയല്ല, തിവാടിനെ ലോകത്തോളം വളർത്തുകയാണ് നാം ചെയ്തത്.

നവോത്തമാനമെന്നത് പുതിയൊരു സ്വീഷ്ടി ആയിരുന്നു. ജാതി സ്വത്താങ്ങളെ ഉച്ച് ഒരു പൊതുസ്വത്തേബോധം സ്വീഷ്ടിച്ചതാണ് നവോത്തമാനത്തിന്റെ നേട്ടം. നായരും നസാണിയും തുടങ്ങി ആയിരക്കണ്ണ കിൻ ലഘുസ്വത്താങ്ങളിലൂറും കൊണ്ട മലയാളികൾ കേരളീയൻ, ഭാരതീയൻ എന്നാക്കേയുള്ള പുതിയ പൊതുസ്വത്താങ്ങൾ കൈവന്നു. കുടുമ്പമിൽക്കുറപ്പൊലെ പ്രതികാരമകമായി പലരും പേരിന്റെ തുമ്പിലെ സത്യചിഹ്നം മുറിച്ചുമറ്റും. ഭാരതമെന്ന് കേട്ടാൽ അഭിമാനപൂർത്തനാകാനും കേരളമെന്നു കേട്ടാൽ ഞാൻപിൽ ചോരത്തിള്ളയ്ക്കാനും കഴിഞ്ഞത് ഈ സത്യബോധവികാസത്തെ ഉൾക്കൊള്ളാൻ നമുകൾ കഴിഞ്ഞതുകൊണ്ടാണ്.

വനിച്ച ഈ ഒരു മാറ്റം കൈവരിക്കാൻ കേരളീയ സമൂഹത്തെ ശക്തമാക്കിയ ധാരാളം ഘടകങ്ങളുണ്ട്. അതിലേറ്റവും മുഖ്യമായത് ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യപാദത്തിലൂണ്ടന് ദേശീയബോധവും തുടർന്നുണ്ടായ രാഷ്ട്രീയ പ്രസ്ഥാനങ്ങളുമാണ്. പുതിയ സമൂഹസ്വീകൾ രാഷ്ട്രീയം പൊതുവേദി സ്വീഷ്ടിച്ചു. പാരബോധവും പൊതുസ്വീഹവും രൂപപ്പെട്ടു എന്നതാണ് നവോത്തമാനം നൽകിയ സംഭാവന.

സാംസ്കാരിക തലത്തിൽ നോക്കുവോൾ മലയാളിയുടെ സാംസ്കാരിക സ്വത്തം ജാതിമതാദി ലഘുസ്വത്താങ്ങളിൽനിന്ന് അന്തര്ദേശീയ തലങ്ങെല്ലമുയർന്നു. ഈ പൊതുസ്വത്തരുപരീക്കരണത്തിന് പുരോഗമന ചിന്തയും വിദ്യാഭ്യാസ രീതിയും നൽകിയ സംഭാവന വളരെ വലുതാണ്.

3. അധിനിവേശത്തിന്റെ സംസ്കാരം

സമൂഹത്തിന് രണ്ട് അധികാരസ്ഥാനങ്ങളുണ്ട്. രാജാവും ദൗവവും. രാജാവ് ഇഹലോകത്തെയും ദൗവം പരലോകത്തെയും ഭരിക്കുന്നു എന്ന് സാമാന്യമായി പറയാം. രാജാവിനെ കാണാം, ദൗവവെന്നെന്നെന്നെല്ലാം നിയന്ത്രിക്കുന്നത്. മുടന്തനും അന്യനും തമിലുള്ള ബന്ധമാണെന്നില്ല. മട്ടുതന് നടക്കാൻ വയ്ക്കുന്നത്, കണ്ണ് കാണാം. അന്യനും കണ്ണില്ല കാലുണ്ട്. അന്യൻ ചുമലിൽ മുടന്തൻ ഇരുന്നാൽ രണ്ടു പേരുകും സാക്കരും. നേരെ നടക്കാം, കാരും നടത്താം. പക്കന്യന്നായം എന്നാണിതിനെ സംസ്കൃതത്തിൽ പറയുക. പുരോഹിതന് സപ്പത്തും സ്വാധീനവുമില്ല. അതു രാജാവ് കൊടുക്കും; ജനങ്ങളെ ഒതുക്കി നിർത്താൻ ആവശ്യമായ ആശയം അതു പുരോഹിതൻ നൽകും. ഇവരുടെ ഇവ കുടുംബാന്വേഷണം സമൂഹത്തെ അടിമത്തത്തിൽ നിലനിർത്തുന്നത്. ദൗവമതിന് സാക്ഷിമാത്രം. സാക്ഷിഭാസ്യത്രമണ്ഡലം ബേഹനത്തിനുള്ളത്.

വ്യക്തിയെ കൊല്ലാൻ അസ്വീകാരി, സമൂഹത്തെ ഒതുക്കാൻ അവിനു കഴിയില്ല. അതിന് ആശയം വേണം. ആശയങ്ങൾക്ക് അധി

ശത്രം വരുന്നതപ്പോഴാണ്. അധികാരമുള്ളവൻ്തെ ആയുധമായി മാറുന്ന സംസ്കാരമപ്പോൾ. സമൂഹത്തിന്റെ സംസ്കാരമെന്നത് എക്കാലത്തും അതതു സമൂഹത്തിന്റെ മേലാളരുടെ സംസ്കാരമാണ്.

കാർഷികവസ്യവിൽ വരുന്നതുവരെ കൃഷികാരൻ അടിമയായിരുന്നു. എന്തുകൊണ്ട് ഇത്തന്നാൾ കർഷകൻ അടിമയായി കഴിഞ്ഞു? പുരോഹിതനവെന്ന പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു - കേരളം പണ്ട് കടലായിരുന്നു. പരശുരാമൻ ഇവിടെ കര ഉണ്ടാക്കി. എന്നിട്ട് അത് 64 ബ്രാഹ്മണർക്ക് ഭാഗം ചെയ്തു. പരശുരാമൻ നൽകിയ പടയത്തിന്റെ ബലത്തിലാണ് ഇക്കാലമത്രയും ജനിമാർ കർഷകരുടെ ചോരയുറ്റിയത്. ഈ വ്യാജമാണെന്ന് തെളിയാൻ 57-ൽ ഒരു സർക്കാർ വരേണ്ടിവന്നു. ഇങ്ങനെ യാണ് അധികാരസ്ഥാനങ്ങൾക്കാവശ്യമായ കളളക്കെടുക്കൾ മെന്നെന്ത് പുരോഹിത്യം അന്യനായ രാജാവിനെ നിലനിർത്തുന്നത്. കർഷകന്റെ മാത്രമല്ല, സ്ത്രീകളുടെ, ദളിതരുടെ, ദുർബലരുടെ എല്ലാം അടിമത്തമ വസാനിക്കണമെങ്കിൽ അവരെ അടിമകളാക്കാൻ പുരോഹിത്യം പടച്ചുവെച്ച ഭോധമണ്ഡലം അടക്കുടയ്ക്കണം. 42. അടിസ്ഥാനത്തും ശഹിക്കാതെയാണ് വിമോചനപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ പാതയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. സ്ത്രീകളുടെ ശാക്തീകരണത്തിന് തടസ്സം പുരുഷന്മല്ല, പുരോഹിത്യമാണ്; അവരുണ്ടാക്കിയ ആശയമണ്ഡലം എന്ന്, അതിന്റെ രൂപമായ മതമാണ്. പൊരുതേണ്ടത് ആ ഭോധമണ്ഡലം നേതാട്ടം അത് നിലനിർത്താൻ പാടുപെടുന്നവരോടുമാണ്. ആരാധനാലയങ്ങളിൽനിന്ന് സ്ത്രീയെ അകറ്റി നിർത്തുന്ന പുരോഹിത്യം പാജ്യം; ഓനിച്ചുറങ്ങുന്ന പുരുഷൻ ശത്രു എന്ന കീക്ഷണാട്ടിയൻ പാാക്രമം കൊണ്ട് സ്ത്രീകൾക്ക് മോചനമുണ്ടാകുകയില്ല.

അധിശസ്ത്രസ്കാരത്തിന്റെ പ്രശ്നമിതാണ്. അടിമത്തം ഉണ്ടാകുന്നതല്ല, ഉണ്ടാക്കുന്നതാണ്. ഒരു സമൂഹത്തെ അടിമയാക്കാൻ ആദ്യം ചെയ്യുന്നത് അതിനുതകുന്ന ആശയത്തെ സമൂഹമനസ്സിൽ നിറയ്ക്കുകയാണ്. സംസ്കാരത്തെ കീഴിട്ടക്കുകയാണ് ഒരു ജനത്തെ കീഴിട്ടക്കുന്നതിന്റെ മുന്നുപാധി. അധിശസ്ത്രം സംസ്കാരം കേമം, അല്ലാത്തത് ഹീനം എന്നാരു വേർത്തിതിപ്പ് സംസ്കാരത്തിനുണ്ട്. ഭോധപുർവ്വം സ്വീജിച്ചതാണിൽ. നഗരം കേമം, ഗ്രാമം മോശം, ഗ്രാമ്യം എന്നാൽ മോശമായത്. കൈകൊണ്ട് പണിയെടുക്കുന്ന കുശവൻ ചീത്ത; ചിന്തിക്കുക മാത്രം ചെയ്യുന്ന പണിയിൽനിന്ന് കേമൻ. പണിയെടുക്കാത്തവനാണിൽ തീരുമാനിക്കുന്നത്.

ഭാസംഗ്രേഖനി ബാലിവയം എന്ന നാടകത്തിൽ ഒളിയേപ്പറ്റു പിടയുന്ന ബാലി, ശ്രീരാമനാണ് അബൈയത്ത് എന്നിരുപ്പോൾ തെറ്റ് ചെയ്യാത്ത തന്റെ നേരെ അബൈയത്തിന്റെ കാരണം ആരാധന്യം. സഹോദരരന്റെ

പത്തിനെയുള്ള സ്വീകരിച്ചത് തെറ്റുന്ന ശീരാമൻ. കാട്ടിലെ നിയമമതാണെന്ന് ബാലി. വാനരൻ നാട്ടിലെ നിയമമനുസരിച്ചുകൊള്ളണമെന്ന് രാജാവ്. സദ്ഗാം ഹൃശേഖരനോട് ബുഷ് പറഞ്ഞതും ഈത് തന്നെയാണ്. അധികാരമാണ് ആശയത്തെ, സംസ്കാരത്തെ രൂപപ്പെടുത്തുന്നതും നില നിർത്തുന്നതും.

4. കേരളീയ നവോത്ഥാനം

സംസ്കാരത്തിന്റെ പൊതുസഭാവം, ലഭ്യസംസ്കാരസ്വത്വം അഡൾ, അധികാരിക്കുന്ന മുന്നു കാര്യങ്ങളാണ് ഇതുവരെ ചർച്ച ചെയ്തത്. നവോത്ഥാനത്തിന്റെ ഫലമായി രൂപംകൊണ്ട പൊതു സമൂഹത്തെപ്പറ്റിയും സുചിപ്പിച്ചു. കേരളരൂപീകരണത്തിന് ശേഷമുള്ള ദശ കങ്ങളിൽ സാംസ്കാരിക മണ്ഡലത്തിൽ എന്തുണ്ടായി എന്നാണ് ഈ വണികയിൽ ആലോച്ചിക്കുന്നത്. ഈ മനസ്സിലാക്കുന്നതിന് കേരളീയ നവോത്ഥാനത്തിന്റെ ഒരു സവിശേഷതയെ കൂടി സുചിപ്പിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

സമൂഹത്തിന് പല പാളികൾ ഉണ്ട്. ഇതിൽ മേൽപ്പാളിയിലാണ് പുതിയ ആശയങ്ങൾ പെട്ടെന്ന് പതിക്കുക. 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ സമൂഹത്തിന്റെ ഭോധമണ്ഡലത്തെ തെരട്ടിച്ചു ടെന്നവധി വെളിപ്പെടുത്തലുകൾ ഉണ്ടായി. ധാർവിന്റെ പരിണാമസിദ്ധാന്തം മതമുറപ്പിച്ചിരുന്ന സുഷ്ഠി വാദത്തിൽ വിള്ളലുണ്ടാക്കി. ഫ്രോയിഡിന്റെ മനസ്ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തം അഡൾ ഭൂതപ്രേതപിശാച്ചകളുടെ ഭീഡിതലോകത്തെ തകർത്തു കളഞ്ഞു. മനുഷ്യനാണ് ചരിത്രത്തിന്റെ സുഷ്ഠാവെന്ന് മാർക്കസിന്റെ മുലയനസി ഡാനം തെളിയിച്ചു. സഹസ്രാബ്ദങ്ങളായി കല്പിച്ചുകീടന സാമൂഹിക ഘടനയെ ഈ ചിന്തകൾ ഇളക്കിമറിച്ചു. വായിക്കാൻ കഴിയുന്നവരെയാണ് ഈ സ്വാധീനിച്ചത്. അതുകൊണ്ട് തന്നെ മേൽത്തട്ടിൽ നിന്നാണ് ചലനങ്ങൾ താഴോട്ടുവന്നത്. ഇന്ത്യൻ നവോത്ഥാനത്തിന്റെ ചരിത്രം രാജാരാം മോഹൻ റായിയിൽ നിന്നാരംഭിക്കുന്നതിന്റെ കാരണമതാണ്. മികവൊറും എല്ലായിടത്തും സംഭവിച്ചതിങ്ങനെ തന്നെയാണ്. ഈ കൊണ്ടുണ്ടായ തകരാൻ സമൂഹത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിലേക്ക് മാറ്റുത്തിന്റെ മാറ്റാലികൾ എത്തിയില്ല എന്നതാണ്. ഇടയ്ക്കുവെച്ചുതന്നെ ശബ്ദം നിലച്ചുപോയി. താഴെത്തെക്കെത്തതിയയിടങ്ങളിൽത്തന്നെ തുടരാൻ വേണ്ട ഇച്ചാഗ്രക്കതിയുള്ള രാഷ്ട്രീയ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ ഇല്ലാതെ പോയതിനാൽ മാറ്റം സ്ഥായിയായില്ല.

ഈ രണ്ടുകാരുങ്ങളിലും കേരളം വ്യത്യസ്തത പുലർത്തി. നവോത്ഥാനത്തിന്റെ ചലനങ്ങൾ ഇവിടെ ആരംഭിച്ചത് സമൂഹത്തിന്റെ താഴെത്തട്ടിൽ നിന്നാണ്. മാറ്റുത്തിന്റെ മുന്നണിയിൽനിന്നും അവരാണ്. മാറ്റുത്തിന്റെ കാറ്റ് മേൽത്തട്ടിലെത്തിയപ്പോഴേയ്ക്കും എതിർക്കാൻ വയ്ക്കുന്ന നിലയിൽ യാമാസ്യിതികത്വം മരവിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. അതുകൊണ്ട്

മെർത്തട്ടിലുള്ളവർക്ക് പലരും കീഴ്ത്തട്ടുകാരോട് ചേരുകയും മാറ്റ തിന്നേൻ്തെ രമം ഓനിച്ച് വലിക്കുകയും ചെയ്തു. എതിർപ്പുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ അവയെ മരിക്കടക്കാൻ മാത്രം ബഹുജനപ്രസ്ഥാന അംഗൾ കരുതാർജിച്ചിരുന്നു.

ഇത്തരത്തിലുണ്ടായ മാറ്റം താർക്കാലികമാക്കാതിരിക്കാൻ അവയെ എറ്റുടുക്കുന്നതിനുള്ള രാഷ്ട്രീയാന്തരീക്ഷവും കേരളത്തിലുണ്ടായി. സാതന്ത്ര്യസമരം ശക്തമായ സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് എന്നാണ് കേരളം. ഇന്ത്യൻ നാഷനൽകോൺഗ്രസ് ആണ്, മറ്റല്ലാ സംസ്ഥാനങ്ങളിലുമെന്ന പോലെ, കേരളത്തിലും സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിന് നേതൃത്വം നൽകിയത്. എന്നാൽ കോൺഗ്രസ്സിൽത്തന്നെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ സംബന്ധിച്ച് വ്യത്യസ്ത ധാരണകൾ നിലനിന്നിരുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം ബ്രിട്ടീഷുകാർ ഇന്ത്യവിട്ടുപോകുക മാത്രമല്ല, ബ്രിട്ടീഷുകാർ പരുന്നതിന് മുൻപും ഇവിടെ അടയാളരക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. 1937-ൽ ഈ.എ.എ.എസ്. നമ്പുതിരിപ്പാട് ഒരു ലേവന്തത്തിൽ പട്ടിണിയിൽ നിന്നുള്ള മോചനമെന്ന് സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ നിർവ്വചിച്ചു. ഇത് വലിയാരു മാറ്റമാണ്. കാരണം സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന് വേണ്ടിയുള്ള സമരം ചൂഷണത്തിനെതിരെയുള്ള സമരമായി മാറി. അനേകം കർഷക സമരങ്ങളും അധ്യാപക സമരങ്ങളും സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിന്റെ ഭാഗമായി ഉണ്ടായി. ഈ ആശയം ഉൾക്കൊള്ക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തനം നടന്നു. ആ രാഷ്ട്രീയ ശക്തികൾ കേരളത്തിൽ ആദ്യത്തെ മന്ത്രിസഭയ്ക്ക് നേതൃത്വം കൊടുക്കാൻ ജനങ്ങൾ അധികാരവും നൽകി. നവോത്ഥാനകാലഘട്ടത്തിൽ ആശയരംഗത്ത് മാത്രം നിലനിന്ന കാര്യങ്ങൾക്ക് നിയമപരമായി സ്ഥായിത്തു നൽകാൻ ഇതുമുലം സാധിച്ചു. നവോത്ഥാനമുല്യങ്ങൾ ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചുകൊള്ക്കാൻ കാർഷിക രംഗത്തും വിദ്യാഭ്യാസ രംഗത്തും നിയമനിർമ്മാണം നടത്താൻ ആ സർക്കാർ മുന്നോട്ടു വന്നു.

കേരളചരിത്രത്തിൽ വ്യക്തമായ കുതിച്ചു ചാട്ടമുണ്ടായ ഒരു സന്ദർഭമായി ഇതു മാറി. എന്നാൽ നുറ്റാണ്ഡുകളായി കൈവശത്തിലിരുന്ന അധികാരം നഷ്ടപ്പെട്ട മേർത്തട്ടുകാർ ഗവൺമെന്റിനെതിരെ രംഗത്തുവന്നു. തുടർന്നുണ്ടായ സമരാഭാസങ്ങൾക്ക് കേന്ദ്രം കുട്ടുനിൽക്കുകയും സർക്കാർ നിലംപതിക്കുകയും ചെയ്തു.

കത്തിവേഷങ്ങൾ

തുടർന്നുള്ള നാലുദശകങ്ങൾ കേരളത്തിന്റെ സാമ്പ്രകാരിക ചരിത്രത്തിൽ നിർണ്ണായകങ്ങളാണ്. കേരളത്തിൽ കമ്മ്യൂണിറ്റീസർക്കാർ അധികാരമേറ്റ് ലോകത്തിന്റെ മുഴുവൻ ശ്രദ്ധയെ കേരളത്തിലേക്കാക്കാൻഷിച്ചു-ചിലർ ആകാംക്ഷയോടെ, ചിലർ അഭിമാനത്തോടെ, ചിലർ ഭയപ്പാടോടെ. അവസാനത്തെ വിഭാഗത്തിന്റെ നേതൃത്വം അമേരിക്ക

കായിരുന്നു. അവരുടെ നേതൃത്വത്തിലും ധനസഹായത്തിലുമായി രുന്നു സർക്കാരിനെതിരായ സമരം നടന്നത്. അവരുടെ ഒരു പ്രതിനിധി അക്കാദാലത്ത് ആലുവായിൽ വെച്ചുചേർന്ന യോഗത്തിൽ കൈകസ്തവ സഭാംഗങ്ങളോട് ചോദിച്ചു - ‘കേരളത്തിൽ കമ്മ്യൂണിറ്റിൾ രണ്ടാം വരാൻ കാരണമെന്താണ്?’

സാഹിത്യകാരന്മാരാണ് കേരളത്തിൽ കമ്മ്യൂണിസം പ്രചരിപ്പിച്ച തെന്നായിരുന്നു സദസ്സിന്റെ മറുപടി. എടുത്തടക്കിച്ചപോലെ അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു - ‘നിങ്ങൾ എന്തുചെയ്യുകയായിരുന്നു?’ ഈ ചോദ്യം കേരളത്തിന്റെ സാംസ്കാരിക രംഗത്ത് ഒട്ടേറെ നിറ്റബാദമായ ചലനങ്ങളുണ്ടാകി. അതിലേറ്റവും പ്രധാനമായ വിദേശത്തിന്റെ പണമിങ്ക് കുത്തിയൊഴുകാൻ തുടങ്ങി എന്നതാണ്. നുറുക്കണക്കിന് എജൻസികൾ പല പേരിൽ പല മേഖലകളിൽ പ്രവർത്തനം തുടങ്ങി. 2001-ൽ 1474 സന്നദ്ധസംഘടനകൾ വിദേശപ്പെണ്ണം കൈപ്പറ്റിയിട്ടുണ്ട്. 360കോടി രൂപയാണ് ആ വർഷം നേർവഴിയിലുടെ അവരുടെ കൈയിലെത്തിയത്.

പുരോഗമന ശക്തികളെ ശിമിലിക്രിക്കുക എന്നതായിരുന്നു പൊതുതന്നെ. കമ്മ്യൂണിറ്റിൾ പാർട്ടിയിലുണ്ടായ പിളർപ്പ് അവരുടെപണി എലുപ്പമാകി. വിമോചന സമരകാലത്ത് ഇളക്കിവിട്ട് വർദ്ധീയ ശക്തി കളെ ശക്തിപ്പെടുത്തുക എന്നതായിരുന്നു ഒരു പ്രവർത്തനം. ഇതിന് ന്യായീകരണം നൽകാൻ അക്കാദമിക തലവന്തിലും ആശയത്തിലും ഒട്ടേറെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഇപ്പോഴും നടക്കുന്നുണ്ട്. അതിന്റെ ഭാഗമായിട്ടാണ് ‘ജാതി ചോദിച്ചാലെന്താ’ എന്ന് ചില സാംസ്കാരിക നായകരാർ പറയാൻ തുടങ്ങിയത്. നവോത്ഥാനത്തിന്റെ ഉള്ളാളജ മുർക്കാഡാണ് പൊതുസ്വത്വത്തിന് കീഴടങ്ങിയ ലഭ്യസ്വത്വങ്ങളെ പുനരൂജ്ജീവിപ്പിക്കുക എന്നത് എഴുപതുകളിലും എൻപതുകളിലും വലിയ അക്കാദമികൾ പ്രവർത്തനമെന്ന നിലയിൽ ഇവിടെ കാണാട്ടെപ്പെട്ടു.

ശക്തമായാരു കോട്ട കാറ്റിലിളക്കുകയില്ല. കല്ലുകൾ ഓരോന്നും അടർത്തിയെടുക്കണം. അതിന് വേണ്ടത് കല്ലുകളെ ചേർത്തുവെച്ച സിമൻ്റ് ഇളക്കുകയാണ്. പുരോഗമനപ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ ഉരുക്കുകോട്ടകൾ ആദർശത്തിന്റെ പശിമയുള്ള മണ്ണും സിമൻ്റും ചേർത്ത് നിർമ്മിച്ച വയാണ്. ആ പശിമ എടുത്തുകളണ്ടാൽ അവ താനെ ശിമിലമാകും എന്നതാണ് പ്രവർത്തനത്തിന്റെ തുന്നം. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ഈ കാലാലുക്കത്തിൽ വളർന്നുവന്ന പല സ്ത്രീവിമോചന പ്രസ്ഥാനങ്ങളും ദളിത് സംഘടനകളും ഹരിസ്ഥിതിപ്രവർത്തകരും ഒന്നാം നമ്മൾ ശത്രുവായി കാണുന്നത് പുരോഗമന പ്രസ്ഥാനങ്ങളെ ആണെന്നത് യാദപ്പെടിക്കുമ്പോൾ ആശയപരമായി ഇവയ്ക്കു പ്രമുഖഭക്തരും ഇവ പ്രസ്ഥാനങ്ങളോയാണ്.

ആശയമണ്ഡലത്തിൽ വ്യക്തമാരെയാരു വലതുപക്ഷവുതിയാം സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനുള്ള ബോധപുർവ്വമായ പ്രവർത്തനങ്ങളാണ് സാംസ്കാരിക രംഗത്ത് ഇപ്പോൾ നടക്കുന്നത്. ഇതിന് പുരോഗമന പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ ആശയങ്ങളെ തിരസ്കരിക്കുകയോ വികലമാക്കുകയോ ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്. ആ ഒരു പ്രക്രിയ ഇപ്പോൾ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. നവോത്ഥാനമുല്യങ്ങളെ നിരാകരിക്കാതെ ഇതിൽ വിജയം പരിക്കാനാവില്ല.

നവോത്ഥാനത്തിന്റെ കരുതൽ സമൂഹത്തിന്റെ യുക്തിബോധ മായിരുന്നു. അന്യവിശ്വാസവും അനാചാരങ്ങളുമാണ് എക്കാലത്തും പ്രതിലോമശക്തികളുടെ പടച്ചടക്കൾ. ഇവയെ യുക്തിപുർവ്വം തോല്പിച്ചാണ് പുതുമുല്യങ്ങൾ സമൂഹത്തിൽ സ്ഥാപിച്ചത്. തരിസ്കരിച്ച ജീർണ്ണിച്ച മുല്യങ്ങളെ പുനഃസ്ഥാപിക്കാനുള്ള ശമങ്ങളാണ് ഇപ്പോൾ നടക്കുന്നത്. ഇത്തരം ഒരു രീതിയിൽ സൃഷ്ടിക്കാൻ സഹായിക്കുന്ന രീതിയിലാണ് വിദ്യാഭ്യാസരംഗം പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. കോഴ്യുടെയും അധാർമ്മികതയുടെയും ഇൻസ്റ്റിറേഷണ്ങളായി സർസ്പതീക്ഷിത്തങ്ങൾ അധികാരിച്ചു. വിദ്യാർത്ഥികളുടെ പ്രവേശനത്തിന് കോഴ്, അധ്യാപകരുടെ നിയമനത്തിന് കൈക്കുളി തുടങ്ങിയവയെല്ലാം ലോകത്താരിടത്തും സകല്പിക്കാൻ കഴിയാത്തതാണ്. വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തെ നിലവാരത്തെ കർച്ചയ്ക്ക് കാരണം കൈക്കുളി കൊടുത്തുകയറിയ ശരാശരിയിലും താഴെയുള്ള അധ്യാപകരാണ്. കോഴ് കൊടുത്ത് ജോലിത്തെപ്പട്ടംതിയ ദിന്യാപകൾ എന്ന് ധാർമ്മികബോധമാണ് വിദ്യാർത്ഥികളിൽ സൃഷ്ടിക്കാൻ കഴിയുക?

സംസ്കാരങ്ങതാട്ട് ഏറ്റവും ബന്ധപ്പെട്ടു നിർക്കുന്നത് വിദ്യാഭ്യാസമാണ്. നിലവാരത്തകർച്ച മാത്രമല്ല കേരളത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തെ പ്രശ്നം. സ്വകാര്യവിദ്യാലയങ്ങൾ അതിവേഗം വർദ്ധിയെത്തുകൂട്ടുന്നതായി കൊണ്ടാണ് അതിവേഗം വർദ്ധിയെത്തുകൂട്ടുന്നതായി കാരണം. പൊതുസമൂഹത്തെ സൃഷ്ടിക്കാൻ നിർണ്ണായകമായ പകുവഹിച്ച വിദ്യാലയങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ആ മുല്യങ്ങളെ നിരാകരിക്കുന്നതിനുള്ള ആയുധപ്പൂരകളായി മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

വലതുപക്ഷവുതിയാം വേദക്കാരെ മാന്യമാരാക്കുന്നു. ഈ ക്ലേ തോകിൻ തുമ്പിൽ നിർത്തുന്നു. ചരിത്രത്തിനും സത്യത്തിനും മുകളിൽ വിശ്വാസത്തെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നു; വീണ്ടും ഭാന്താലയമാക്കാൻ. അഴിച്ചുപണികൾ വേണ്ടതിവിഭാഗങ്ങൾ. ശ്രദ്ധിക്കണം - വ്യക്തിക്കളെയോ സംഘടനകളെയോ അല്ല പഴിക്കേണ്ടത്, പിന്നിൽ ഇളക്കിയാടുന്ന കത്തിവേഷങ്ങളെയാണ്. അവയെ തിരിച്ചറിയുക കേൾക്കരിക്കാണുതാനും.

കർണ്ണൻ

കുറുവാൻതൊടി ബാലചന്ദ്രൻ

കിർണ്ണനാണു കുരുക്കേഷ്ട്രലുമിതൻ-
 കിള്ളുനീരും കനലുമാകുന്നു ഞാൻ!
 കർണ്ണഭൂഷണ ജാലങ്ങളും ഞാൻ
 വിശ്വിലെ ദേവരാജനു നല്കിപോൽ!
 മേനിയെ പൊതിഞ്ഞിട യുവതരത്തിൻ
 ധീരതയാം കവചവുമേകി ഞാൻ.
 കത്തിനിൽക്കും പകലിൻ വെളിച്ചുമേ,
 വ്യക്തമായ് മുന്നിയിപ്പു നല്കി നീ!
 സംഗരങ്ങളിൽ വെല്ലുവാൻ വെന്നുമെൻ
 സംശയങ്ങൾ ഫണം വിടർത്താടിയോ?
 വിദ്യതേടിയണണ്ണെന്നാരെന്ന ഭ്രാണ-
 റനു നിർദ്ദയമാട്ടിയോടിച്ചതും
 പാണ്യവരുൾ പരിദേവനങ്ങളും
 പോവന്നയ തേങ്ങിക്കരണത്തും
 ചിത്രചാരിത്ര്യവെഡവത്തിൻ കമ-
 യാക്കയേറ്റു പറഞ്ഞത്തും പോന്നതും
 കണ്ണതാണു ഞാ, നോർമ്മിക്കയാണു ഞാൻ
 കർമ്മധീര ധർമ്മങ്ങൾ തൻ സാക്ഷിയായ്!
 കാൽവിനാഴിക കാക്കവാൻ കെണ്ണി ഞാൻ
 കാതരം രമചക്രമുറപ്പിക്കാൻ
 മാത്രപോലും മടിക്കാതെയെയ്തവർ
 അന്ത്രമത്രയും വേഗത്തിലപ്പോഴേ;
 പാർത്തമനുമുപദേശിയാം കൃഷ്ണനും
 സ്വാർത്തമതയ്ക്കു വരമിട്ടു നിന്നവർ!
 കർണ്ണനാണു ഞാൻ നീതിതൻ പീംത്തിൽ
 എന്നയേന്നോ ബലിയേകി നിന്നവൻ!

2007ലെ എൻ വി അനുസ്ഥാന സംജ്ഞയ്ക്കുത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ചത്

വിദ്യാഭ്യാസരംഗം : മാറ്റത്തിന്റെ വഴികൾ

ഡോ. ആർ.വി.ജി. മേനോൻ

പണ്ട് ഐ.എം.ടി. കാൺപുരിൽ എന്നോടൊപ്പം പഠിച്ച പശയൊരു സുഹൃത്ത്, കഴിഞ്ഞ ദിവസം എന്ന ഫോൺിൽ വിളിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു 'വൻകിട' ബിസിനസ്സ് സ്ഥാപനവുമായി ബന്ധമുണ്ട്. അവൻ 'വൻ'തോതിൽ വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തെങ്കിൽ പ്രവേശിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ഉദ്ദേശം 20,000 കോടി രൂപയാണെത്തെ ഇതിനായി അവൻ മാറ്റിവച്ചിരിക്കുന്നത്. സ്കൂൾ മുതൽ സർവ്വകലാശാലവരെ എന്തും തുടങ്ങാം. പുതിയവ ആരംഭിക്കുന്നതിനേക്കാൾ സുസ്ഥാപിത്തമായവ എന്നു ടുക്കുന്നതിലാണെത്തെ താല്പര്യം കൂടുതൽ. എന്നിൽ നിന്നാവശ്യപ്പെട്ട സേവനം കേരളത്തിൽ അതിനുപറ്റിയ സ്ഥാപനങ്ങൾ ഉണ്ടെങ്കിൽ കണ്ണടത്തി വിലപേശാൻ സഹായിക്കലാണ്. വെറുതെയല്ല എന്നു പറയേണ്ടതില്ലാലോ. സ്വാഗതയ എഞ്ചിനീയറിംഗ് കോളേജിൽ പ്രിൻസിപ്പ് ലാകാനും ഒരു ഗറ്റ് ഫാക്കേഴ്ച്ചിയെക്കിലുമാകാനും ഇടയ്ക്കിട അഭ്യർത്ഥന കിട്ടാറുള്ളതിനാൽ എന്നിക്ക് വലിയ അഞ്ചുതമാനും തോന്ത്രിയില്ല. പക്ഷേ വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്ത് മാറ്റം വരുന്ന വഴികളിലോന്തു ചുണ്ടിക്കാണിച്ചേന്നെയുള്ളൂ.

അത്തരം ബിസിനസ്സിൽ താല്പര്യമില്ലെങ്കിലും എൻ്റെ പഴയ സുഹൃത്തുമായി നാല്ലാരു വിദ്യാഭ്യാസസംബന്ധത്തിനതു വഴിവെച്ചു. "താനിപ്പോഴും" പഴഞ്ഞൻ ആരംഭിക്കുമ്പോൾ അതിനു നടക്കുകയാണോ? ആഗോളവത്കരണത്തിന്റെ ശേമായി ലോകമെങ്ങും വിദ്യാഭ്യാസരംഗം കച്ചവടവത്കരിക്കപ്പെടുന്നതു താൻ കാണുന്നില്ല" എന്നായി അയാൾ. ആഗോളവത്കരണത്തിന്റെ ഭാഗമായി മാറ്റങ്ങൾ തീർച്ചയായും ഉണ്ടാകുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ സുപ്രീംകോടതി ടി.എം.എ.പെപ ഫൗണ്ടേഷൻ ജഡ്ജ്‌മെന്റിൽ അവകാശപ്പെട്ടതുപോലെ പ്രൊഫഷണൽ (ഉന്നത) വിദ്യാഭ്യാസം വേണ്ടവർ അതിന്റെ ചെലവും വഹിക്കാൻ സന്നദ്ധരാക്കണമെന്നത് ലോകമുഴുവൻ അംഗീകരിച്ച ഒരു പ്രമാണമല്ല എന്നുതന്നെയുമല്ല, നമ്മോട് ആഗോളവത്കരണവും കച്ചവടവത്കരണവും ഉപദേശിക്കുന്ന പടിഞ്ഞാറൻ മുതലാളിത്ത രാജ്യങ്ങൾ ഇപ്പോഴും വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തെ കച്ചവടവത്കരിച്ചിട്ടില്ല എന്നു തരപ്പിച്ചുപറയാൻ കഴിയും.

പക്ഷേ ദൗണഗ്രാമത്ത് വിദ്യാസന്ധനായ എൻ്റെ ഈ സുഹൃത്തുശ്രദ്ധേനുടെ പലരും ധരിച്ചിരിക്കുന്നത് മരിച്ചാണ്.

“മേനോൻ അമേരിക്കൻ യുണിവേഴ്സിറ്റികളുടെ വൈബർബൻസ്റ്റ് നോക്കിയിട്ടുണ്ടോ? ലക്ഷ്യങ്ങളും അവരുടെ ഫീസ്? അവിടെത്തന്നെ എത്രപേരുകൾ ഇതു താഴ്വാനാകും? ശുണ്മേനയുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം പണ ചുലവുള്ള കാര്യമാണ്. അത് ചെലവാക്കിയേ പറ്റു. നിങ്ങളുടെ സോഷ്യലിസ്റ്റിനാമാനും പറഞ്ഞിരുന്നാൽ സംഗതി നടക്കില്ല.” ഇങ്ങനെ പോയി അയാളുടെ വാദങ്ങൾ. ശരിയാണ് ലോകപ്രശസ്ത സന്ദര്ഭം സർവ്വകലാശാലകളായ ഹാർവാഡിലും സ്റ്റാൻഫോർഡിലുമൊക്കെ വാർഷികഫീസ് 40,000 ഡ്രോളിനുകുത്താണ്. അതായത് എത്രാണുകൂടി പതി നാറുലക്ഷം രൂപ. നമുക്കൾ ഇതു വലിയൊരു തുകതനെ. പക്ഷേ അമേരിക്കയിൽ ഈ സർവ്വകലാശാലകളിൽനിന്ന് പുരത്തിരിങ്ങുന്ന ബിരുദ ധാരികളുടെ വാർഷികശമ്പളവും എത്രാണുകൂടി ഇത്തെന്നാക്കേ വരുമെന്നതും ഓർക്കണും. അമേരിക്കയിലെ മധ്യവർദ്ധകാരുടെ വരുമാനം പ്രതിവർഷം 40,000-60,000 ഡ്രോളിാണ്.

എന്നിരുന്നാലും മധ്യവർദ്ധത്തിൽപ്പെട്ടവർക്കും പാവപ്പെട്ട വർക്കും തങ്ങളുടെ കുട്ടികളെ ഈ ഫീസ് ഭാരം താഴെ “മേതരം” യുണിവേഴ്സിറ്റികളിൽ അയക്കാൻ കഴിയില്ല എന്നത് വാന്നത്വം തന്നെയാണ്. അതുകൊണ്ട് തങ്ങൾക്ക് പ്രതിഭാശാലികളായ അനേകം വിദ്യാർത്ഥികളെ നഷ്ടപ്പെടുന്നു എന്നത് അവർ മനസ്സിലാക്കി. സമുഹം തിരിലെ ഭാഗ്യശാലികളായ എത്രാനും സന്ധന സന്തതികൾക്ക് മെച്ചപ്പെട്ട വിദ്യാഭ്യാസം ഒരുക്കിക്കാടുകലെല്ലെ തങ്ങളുടെ ധർമ്മമെന്നും എറ്റവും മിടുകരായവരെ, അവർ എത്രത്രം പദ്ധതിലെത്തിൽ നിന്നുള്ളവരാണെങ്കിലും ആകർഷിച്ചുവരുത്തി, അവർക്ക് സമൂഹത്തിനു നൽകാവുന്ന എറ്റവും മികച്ച വിദ്യാഭ്യാസം നൽകി, അവരെ സമുഹത്തിലെ വിവിധ ഉല്പാദന-സേവന രംഗങ്ങളിൽ എത്തിച്ചാൽ മാത്രമേ സമുഹം ഉത്കൂഷ്ടമാകു എന്നും, അതാണ് തങ്ങളുടെ ഭാര്യയും തിരിച്ചറിഞ്ഞ അവർ ഉദ്ദേശ്യമായ ഒരു പ്രവേശന നയമാണ് നടപ്പാക്കുന്നത്. “Need blind” എന്ന് അവർ വിളിക്കുന്ന ആ നയത്തിന്റെ കാതരം ഇതാണ്: തങ്ങളുടെ യുണിവേഴ്സിറ്റിയിൽ പ്രവേശനം ലഭിക്കാൻ അക്കാദമിക്കമായി യോഗ്യതയുള്ള ആരെയും പ്രവേശിപ്പിക്കും. അവരുടെ സാമ്പത്തിക സ്ഥിതിയോ, ഫീസുകാടുകളും ശേഷിയോ പരിശീലനിക്കാതെ. യോഗ്യത തെളിയിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ അവർക്കു പറിക്കാനുള്ള സാഹചര്യം ഒരുക്കേണ്ടത് തങ്ങളുടെ ആവശ്യമാണ് എന്നാണവർ കരുതുന്നത്. കുട്ടികൾക്ക് സ്കോളർഷിപ്പും നൽകാനായി 76 മില്ല്യൺ ഡ്രോളിാണ് സ്റ്റാൻഫോർഡിലും മാറ്റി

വച്ചിരിക്കുന്നത് (എതാണ്ട് 300 കോടി രൂപ). ആ സർവ്വകലാശാലയുടെ മൊത്തം നടത്തിപ്പു ചെലവിന്റെ എതാണ്ട് ആറിലോന്ന് (17%) മാത്രമേ വിദ്യാർത്ഥികളിൽനിന്ന് ഫീസായി പിരിക്കുന്നുള്ളു. ബാക്കി പുർണ്ണവിദ്യാർത്ഥികളുടെയും ധനാധ്യരുടെയും സംഭാവനകൾ, സഞ്ചിത നികേഷപങ്ജളിൽനിന്നുള്ള പലിശ, ഗവേഷണത്തിനുവേണ്ടി യുള്ള ശ്രാംകൾ തുടങ്ങിയവയിലൂടെ യുണിവേഴ്സിറ്റി കണ്ണക്കൽക്കു കയാണ്. വിദ്യാർത്ഥികളിൽ കഷ്ടച്ചീ 10% മാത്രമേ മുഴുവൻ ഫീസും നൽകി പറിക്കുന്നവരുള്ളുവെന്തെ. ബാക്കിയുള്ളവർക്കെല്ലാം എത്ര കിലും തരത്തിലുള്ള സ്കോളർഷിപ്പോ, ഫീസിള്വോ, പാർട്ട്ടെഡോ ജോലിയോ ഒക്കെ ഉണ്ടാകും.

ഹാർവാസും സ്കോൾഫോയും മറ്റും സകാരുസർവ്വകലാശാല കളാണ്. കോടീശ്വരരാമാരാത്ത് സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട് കോടീശ്വരരാമാരാത്ത് പോഷിപ്പിക്കപ്പെട്ടവ. ദ്രോഗ് യുണിവേഴ്സിറ്റികളിൽ ഫീസ് നിരക്ക് ഗണ്യമായി കുറവാണ്. അവിടെയും അർഹരായവർക്ക് സജജ്ഞങ്ങളും സ്കോളർഷിപ്പുകളുമുണ്ട്. പുറമേ പറയുന്ന ഫീസ് കൂടുതലാണെങ്കിലും മിക്ക സകാരുസർവ്വകലാശാലകളിലും പ്രവേശനത്തിനർഹത നേടുന്ന കൂട്ടികളെ അഭിമുഖത്തിനു വിളിച്ച് അവരുടെ വീടുകാർക്ക് എത്ര പണം മുടക്കാൻ കഴിയും, കൂട്ടിക്ക് പണിയെടുത്ത് എത്ര ഉണ്ടാകാൻ പറ്റും എന്നാക്കെ നോക്കി ബാക്കിക്ക് ഇളവുകൊടുക്കുന്ന സ്വന്വായവും ഉണ്ട്. തീർച്ചയായും ഇതൊക്കെ അവരുടെ കൂട്ടികൾക്കേ ബാധകമാവും. ബിരുദപഠനത്തിന് പുറംരാജ്യങ്ങളിൽനിന്നു വരുന്ന വർക്ക് ഇതൊന്നും കിട്ടില്ല. എന്നാൽ ബിരുദാനന്തരപഠനരംഗത്ത് സംഗതികൾ വ്യത്യസ്തമാണ്. ലോകത്തെവിടെനിന്നും ഏറ്റവും മിടുകരായവരെ ആകർഷിക്കുക എന്നതാണവരുടെ നയം. ഇത് തങ്ങളുടെ സ്ഥാപനത്തിന്റെ പ്രസ്താതിയും പ്രാമാണ്യവും നിലനിർത്തുന്നതിന് ആവശ്യമാണെന്നവർക്കിയാം. അതുകൊണ്ടാണ് അമേരിക്കയിൽ ഉപരിപറഞ്ഞിപ്പോകുന്ന നമ്മുടെ മിടുമിടുകരായ കൂട്ടികൾക്ക് സ്കോളർഷിപ്പു കിട്ടുന്നത്. അതു മിടുകരെല്ലാത്തവർ മുഴുവൻ ഫീസും കൊടുത്തുപരിക്കയും വേണം. പകേശ പ്രവേശനത്തിന് അവർ നിശ്ചയിക്കുന്ന മാനദണ്ഡങ്ങളുസിച്ചുള്ള യോഗ്യത ഇല്ലാത്തവർക്ക് എത്രകൗത്തം സംഭാവനകൊടുത്താലും ഇതുപോലുള്ള മേതരം സർവ്വകലാശാലകളിൽ പ്രവേശനം കിട്ടില്ല. അതായത് വിദ്യാഭ്യാസകച്ചവടം ഇല്ലാ എന്നുതന്നെ അർത്ഥമാണ്.

പടിഞ്ഞാറൻ യുറോപ്പിൽ വിദേശികൾക്ക് ഇത്രയധികം സ്കോളർഷിപ്പുകൾ കിട്ടില്ലെങ്കിലും, അവരുടെ കൂട്ടികൾക്ക് ഉന്നതിപാഠാബ്ദാം മിക്കവാറും സജജ്ഞമോ, കന്തത സബ്സിഡിയാട്ടു

കുടിയുള്ളതോ ആണ്. എന്തിന് തെക്കുകിഴക്കൻ ഏഷ്യയിലെ കട്ടുവാരാജ്യങ്ങളിലും വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ സർക്കാരിന്റെ മുതൽമുടക്ക് വളരെ ഉയർന്നതാണ്. എന്നാൽ നമ്മളാകട്ടെ ആഗോളവത്കരണാമ നാൽ വിദ്യാഭ്യാസമുശ്രേപ്പുടെ കച്ചവടവത്കരിക്കുകയാണ് എന്നു ധരിച്ചുവശായിരിക്കുന്നു. ഈ തെറ്റിഖാരണയിൽനിന്ന് സാധാരണകാരി വിമുക്തരായാൽ മാത്രമേ സർക്കാരിനെക്കാണ് യുക്തമായ നടപടി കൾ എടുപ്പിക്കാൻ കഴിയു. എന്നാൽ മധ്യവർഗ്ഗം പൊതുവേ ഈ മാറ്റത്തെ സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നവരാണ്. ഇന്ത്യയിൽ, പ്രത്യേകിച്ചു കേരള തത്ത്വിൽ, നിലവിലിരുന്ന കന്തൽ സർക്കാർ സബ്സിഡികൾ മുതലെ ടുത്തു വിദ്യാഭ്യാസം നേടി സർക്കാർ - പൊതുമേഖല - സംഘടിതസ്വ കാര്യ മേഖല എന്നിവയിൽ ജോലിസ്വനാഡിച്ചാണ് പൊതുവേ നമ്മുടെ മധ്യവർഗ്ഗം അവിടെ എത്തിയത്. പകേശ അനന്തരക്കാർ തന്നെ സ്കുൾ വിദ്യാഭ്യാസം വളരെയെറെ വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു. മത്സരാത്മകമായിരിക്കുന്നു. ഈ മത്സരാത്മക സമൂഹത്തിൽ തങ്ങളുടെ കുട്ടികൾ പിന്തു ഇപ്പോടുമോ എന്ന് അവർ ആശങ്കാകുലരാണ്. അതുകൊണ്ട് അവരുടെ മത്സരക്ഷമത വർദ്ധിപ്പിക്കാനുള്ള സ്വകാര്യപാലങ്ങൾ പണിയുന്നതിലാണ്, പൊതു വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഗുണമേരു വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിലെ നന്ദിനേക്കാൾ അവർക്കു താല്പര്യം. അതുകൊണ്ട് സർക്കാർ പണം ഉപയോഗിച്ച് ഗുണമേരുയുടെ തുരുത്തകൾ നിർണ്ണിക്കണമെന്ന് അവർ ആവശ്യപ്പെടുന്നു. അവിടെ ഫീസല്പം കൂടിയാലും സാരമില്ല. കടം വാങ്ങിയോ കിടപ്പാടം വിറ്റോ (ഈനി കൈകുലി വാങ്ങിയിട്ടായാലും) അത് ഉണ്ടാക്കിക്കൊള്ളാം. അവസരങ്ങൾ ഉണ്ടായാൽ മതി എന്നാണ് വരുടെ അഭിപ്രായം. എന്നാൽ കുടുതൽ ആഭാധനികൃതി പിരിച്ചോ മറ്റു വിധത്തിലോ വിഭവസമാഹരണം നടത്തി പൊതുവിദ്യാഭ്യാസങ്ങൾ മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിൽ അവർക്കുതീരെ പ്രതീക്ഷയില്ല. “അവ നന്നാകില്ല” എന്ന് എഴുതിത്തള്ളാനാണ് അവർക്ക് കൗതുകം. ഇവരിൽ പലരും പൊതു സ്ഥാപനങ്ങളിൽ പണിയെടുത്തു ശമ്പളം വാങ്ങുന്ന വരായിരിക്കും എന്നതു വേണെ കാര്യം. “ഞാൻ വ്യത്യസ്തനാണ് പകേശ മറ്റു പൊതുമേഖലാ ജീവനക്കാരെന്നും പണിയെടുക്കുന്നവരല്ല” എന്നാണൊരുടെ ഭാവം.

ഈങ്ങനെ ഗുണമേരുയുടെ ചെറുതുരുത്തുകൾ ഉണ്ടാക്കി അവസന്ന സന്തതികൾക്കായി സംവരണം ചെയ്താൽ സാമൂഹികനീതി എന്ന ലക്ഷ്യം തകർക്കപ്പെട്ടുമെന്നത് അവരെ അല്പുന്നില്ല. ‘അതാണ് ലോകനീതി’ എന്നുവേണമെങ്കിൽ ഗീരിവാണം പറയുകയും ചെയ്യും. മത്സരക്ഷമതയുള്ളതെ ആതിജീവിക്കു എന്ന നവധാർവിനിസം പുലസ്യകയും ചെയ്യും. പകേശ മത്സരക്ഷമത എന്നത് സന്നന്ന സന്താനങ്ങൾ

ഇട സവിശേഷ ഗുണമൊന്നുമല്ലോ എന്നതും കുടിലില്ലും കൊട്ടാര തിലും ഒരുപോലെ പ്രതിഭകൾ പിറന്നുവീഴാം എന്നതും അവർ മറ കുന്നു അമ്പവാ മറയ്ക്കുന്നു. ഇവിടെയാണ് പടിഞ്ഞാറൻ രാജൈങ്ങൾ വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്ത് നടപ്പാക്കുന്ന ഉദ്ദേശ്യവും സ്വകാര്യവത്കരണവും നാം നടപ്പാക്കുന്ന ഫൂഡിൽ സ്വകാര്യവത്കരണവും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം. അവിടെ വിദ്യാഭ്യാസ രംഗത്ത് സ്വകാര്യ സംരംഭങ്ങൾക്ക് സകലവിധ സ്വാത്രത്യങ്ങളും ഉണ്ട്. പകേശ അത് സമൂഹത്തിന് മൊത്തം ഗുണം കിട്ടുന്ന വിധത്തിലാണ് അവർ ആവിഷ്കരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇവിടെയാകട്ടെ, ഭാഗ്യജാതരായ ചീലർക്കുമാത്രം ഗുണംകിടുന്ന, വാങ്ങാൻ കാശുള്ളവർക്കുമാത്രം വിലക്കപ്പെടുന്ന ചരക്കായി, വിദ്യാഭ്യാസം മാറിയിരിക്കുന്നു. ഈ നല്ല മുതലാളിത്തം പോലുമല്ല. അതുകൊണ്ടാണ് ലോകബാക്കുപോലും ഇതിനെ പരസ്യമായി പിന്തുണായ്ക്കാത്തത്. എന്നാൽ വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തെ സ്വകാര്യവത്കരണത്തെ അവർ സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നു. എന്നെന്നനാൽ വിദ്യാഭ്യാസം ലാഭക്കൂട്ടുവടമാക്കിയ പല പടിഞ്ഞാറൻ സർവ്വകലാശാലകളും ഇന്ന് വിപണിയിൽ പ്രവേശനത്തിനു കാത്തിരിക്കുകയാണ്. അവർ സ്വന്തം നാട്ടിൽ നടത്താൻ മടിക്കുന്ന കച്ചവടം ഇവിടെ നടത്താൻ അവർക്ക് മടിയൊന്നുമല്ല. അതുകൊണ്ട് പേരെടുത്ത വന്നുമാർപ്പോലും ഇന്ത്യയിൽ കൂംാംപസ്റ്റ് തുടങ്ങാൻ തയ്യാറാണ്. ഇവിടെ വേരുറപ്പിച്ചിട്ടുള്ള സുസ്ഥിരപിത കോളേജുമായി ‘സംബന്ധം’ ആയാൽ വളരെ സ്വകര്യമായി എന്നു കരുതുന്നവരുമുണ്ട്. അഞ്ചാറുലക്ഷം രൂപ മുടക്കിയാൽ ഒരു വിദേശഖിരി കിട്ടും എന്നുവന്നാൽ അതും ആയിക്കളേയാം എന്നു കരുതുന്ന, അതിനു കോപ്പുള്ള, ഒരു നവ മധ്യവർഗ്ഗം ഇവിടെ ഉയർന്നു പനിട്ടുണ്ടാക്കും. അതു കഴിഞ്ഞാൽ മർട്ടിനാഷനൽ കമ്പനികളിൽ കന്തത ശമ്പളമുള്ള ജോലികൾ ഉറപ്പ്, എന്ന് വാഗ്ദാനം കൂടിയായാൽ കുശാൽ.

ഇതാണ് ഇന്ന് ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്ത് ശക്തമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന നൃതന പ്രവണത.

ഇതിന്റെ പല ദുഷ്ടങ്ങളിൽ മുഖ്യമായവ ഇവയാണ്:

1. ഈ സാമൂഹ്യനീതിയുടെ സമ്പൂർണ്ണമായ നിഷ്പയത്തിലേക്കുന്നയിക്കുന്നു. നിലവിലിരിക്കുന്ന ഉച്ചനീതഞ്ഞങ്ങളെ ഉടക്കിയുറപ്പിക്കുന്നു.
2. ഈ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ, പ്രത്യേകിച്ച് ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തെ, സമ്പൂർണ്ണമായും വിപണിയിഷ്ഠിതമാക്കുന്നു. ഉയർന്ന ശമ്പളം കിട്ടാനുതകുന്ന മേഖലകളിലേക്ക് തളളിക്കയറ്റും മറ്റു രംഗങ്ങളുടെ ശോഷണവും അനിവാര്യമായും സംഭവിക്കുന്നു. ഈ ആത്യന്തികമായി സമൂഹത്തിന്റെ ഭാവിയെ അപകടപ്പെടുത്തുന്നു.

.രാധ; എന്ന്

കുട്ടൻ, ശ്രോപ്യരത്തികൾ

രമധ എന്ന്, കല്ലൂ എന്ന മറന്നൊ നിദ്വാഹിന
രാവുകൾ, വൃന്ദാവനലീലാ വിലാസങ്ങളും?
രാജീവനയനാ, ഈ യമുനാതിരത്ത് എന്ന്
രാഗലേഖലുപത്രായി കാത്തിരിക്കുന്നു നിന്നെ.
താരങ്ങളിലെപ്പുകൾപോൾ ചിരിക്കുന്നു-
ഞ്ചീരാവുവിൽച്ചിട്ട നീലകമ്പള്ളത്തിനേൽ
നേർത്തൊരുമേലക്കിരിൻ പിന്നിലായ്ക്കുന്നേ
ഓർത്ത് കല്ലൂകൾ പൊത്തി വെളുക്കെഴുതിക്കുന്നു.
പുണ്ണിരിതുകി വേഗംവന്നാണ്ടാലും നീയീ
നെമ്മിലെ തുടിപ്പുകൾ തേങ്ങലുായ്ത്തീരും മുന്നേ
മന്മുഹമാനനാരുകൾ കാത്തിരിപ്പു; രാപ്പാടിന്തൻ
കൊഞ്ചലും, കളിവാക്കും എത്ര എന്ന് സഹിച്ചിട്ടും?

3. കച്ചവടവത്കരിക്കപ്പെട്ട വിദ്യാഭ്യാസരംഗം അനിവാര്യമായും ചന്തയുടെ സകല അനാരോഗ്യപ്രവണതകളും വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തെ യുക്തു കൊണ്ടുവരുകയും അത് സമ്പൂർണ്ണമായ സാംസ്കാരികതകൾക്കും ചെയ്യുന്നു.

ഈതിനേക്കും ലക്ഷ്യങ്ങൾ ഇപ്പോഴേ കാണ്മാനുണ്ട്.
പോംവഴി?

വിദ്യാഭ്യാസം സമ്പൂർണ്ണമായും സ്റ്റോറിനേക്കും നിയന്ത്രണാത്തിലേ ആകാവു എന്ന നിലപാട് ഇന്നത്തെ സാഹചര്യത്തിൽ പ്രായോഗികമാണ്. പകേഞ്ച സ്കാരൂപ്യവത്കരണം സമം കച്ചവടവത്കരണം എന്ന വകീകരണം സർവ്വശക്തിയും ഉപയോഗിച്ച് എതിർക്കപ്പെടുകതനെ വേണം. കച്ചവടവത്കരിക്കാത്ത സ്വകാര്യ മുൻകൈകകളുടെ മാതൃകകൾ പരീക്ഷിക്കപ്പെടണം. അതോടൊപ്പം വിദ്യാഭ്യാസത്തിലെ പൊതുമുതൽക്കൂട്ട് പരമാവധി വർദ്ധിപ്പിക്കാനുള്ള രാഷ്ട്രീയ ഇഷ്ടാശക്തി ഉണ്ടാക്കിയെടുക്കണം.

അതിനുവേണ്ട ഒരു പ്രധാന മുന്നുപാധി പൊതുസ്ഥാപനങ്ങൾ ഗുണമേന്മയോടെ പ്രവർത്തിപ്പിക്കാൻ സാധിക്കും എന്നു തെളിയിക്കുകയാണ്.

2007ലെ എൻ വി അനൂസ്വരണ സമ്മേളനത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ചത്

കേരളീയ നവോത്തരാനം: ഗാധിസത്തിന്റെയും മാർക്കസിസത്തിന്റെയും പങ്ക്

ഹീറ്റ് ചേന്നമംഗലമുൻ

നിലനിൽക്കുന്ന സാമൂഹിക വ്യവസ്ഥയെയും ലോകവീക്ഷണ തെയ്യും മാറ്റിമറിക്കാൻ പ്രഹർത്തമായ സാമ്പാടകാരിക ഉണ്ടവ് എന്ന നിലയ്ക്ക് നവോത്തരാനത്തിന്റെ ആത്മമുദ്ദയാണ് ചോദ്യം ചെയ്ത്. പതിനാലാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഇറ്റലിയിൽ ആരംഭിച്ച യുറോപ്പൻ നവോത്തരാനം കലാസാഹിത്യചിനാരംഗങ്ങളിലെ പുത്രനൃണാർവ്വകളുമായാണ് തുടങ്ങിയതെങ്കിലും, അത് ക്രമേണ ദർശനത്തിന്റെയും ശാസ്ത്രത്തിന്റെയും മതത്തിന്റെയും രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെയും മെഖലിലേയ്ക്ക് സംകേതിച്ചു. സമർപ്പിച്ചിരുന്ന സ്വത്രചിന്തയും യുക്തിവിചാരവും അത് പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു. മധ്യകാല യുറോപ്പിലെ ഫ്രൂഡ് വ്യവസ്ഥയും പള്ളിമേധാവിത്വവും അവയുടെ ഉത്പന്നമായ ലോകവീക്ഷണവും നിശ്ചിതവിചാരണയ്ക്ക് വിധേയമാക്കുന്നതിന് നവോത്തരാനചിന്തകൾ കൂടിമൊരുക്കി.

യുറോപ്പൻ നവോത്തരാനം ആരംഭിച്ച് നാലുപതിറ്റാണ്ട് കഴിഞ്ഞാണ് ഇന്ത്യയിൽ നവോത്തരാനം തളിരിട്ടുന്നത്. ബംഗാളിൽ റാം മോഹൻ റോയി, ദ്വാരകനാം ടാഗോർ, ദേവേന്ദ്രനാം ടാഗോർ, ഇന്നശ്രദ്ധപ്രസ്താവിദ്യാസാഗർ തുടങ്ങിയവരും ഗുജറാത്ത് മഹാരാഷ്ട്രാ മെഖലയിൽ ദേശാ. ആത്മാറാം പാണ്ഡ്യരംഗ്, ശോഭിനു റാനബൈ, ജേപ്പാതി റാവു ഫുലേ, ബി.ആർ. അംബേദ്കർ എന്നിവരും പഞ്ചാബിൽ മാറ്റുർത്താരാസിംഗ്ഹും തമിഴ്നാട്ടിൽ ഓ.വി. രാമസ്വാമിനായ്ക്കരും കേരളത്തിൽ ശ്രീനാരായണൻ ഗുരു, അയ്യകാളി, ചട്ടമിസ്വാമികൾ, പണിക്കർ കരുപ്പൻ, ഷൈമാനീ ശിവദേശാശി, വകം മരലവി, വാർദ്ദനന്നൻ തുടങ്ങിയ പരും നവോത്തരാനത്തെ മുന്നോട്ടു നയിച്ചു.

യുറോപ്പിലായാലും ഇന്ത്യയിലായാലും ജനങ്ങളെ ‘പ്രജ’ എന്ന തിൽക്കിന് ‘പ്രക്തി’യിലേക്ക് പരിവർത്തനിപ്പിക്കുന്ന പ്രക്രിയയ്ക്ക് തുടക്കം കുറിച്ചത് നവോത്തരാനമാണ്. രാജാവിന്റെയോ മതക്രൈസ്തവിന്റെയോ അസ്വത്ത്ര പ്രജയ്ക്ക്, സ്വത്രവ്യക്തിയാണ് ഓരോരുത്തരു

മെന്ന ബോധം നവോത്തമാനം കാഴ്ചവെച്ചു. മറ്റു പലതുമെന്നപോലെ, ആളുകളുടെ സ്വന്തനവുകതിതുന്തിന്റെ തീക്ഷ്ണണമായ പ്രകാശനം കൂടി യായിരുന്നു യുറോപ്പൻ നവോത്തമാനത്തിന്റെ തുടർച്ചയായ ഫ്രെഞ്ച് പിസ്റ്റം. സ്വന്തനനായി ഇനിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ എല്ലായിടത്തും അസു തന്ത്രനാണെന്ന രുദ്ദോധ്യുടെ നിരീക്ഷണം മനുഷ്യന്റെ സ്വന്തനവു കതിതാത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള അഭിവാഞ്ചലയുടെ പ്രതിഫലനമായിരുന്നു. മധ്യകാലത്ത് മതംപോലുള്ള അധികാരിസ്ഥാപനങ്ങൾ മനുഷ്യത്തിൽ അടി ചേർപ്പിച്ചുപോന്ന സംഘവുകതിതും നവോത്തമാനകാലത്ത് ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെട്ടു. ശാസ്ത്രമേഖലയിൽ കൂതിച്ചുചാട്ടമുണ്ഡായ പ്രബുദ്ധതാ ഘട്ടത്തിൽ അത്തരം ചോദ്യംചെയ്യലുകൾ കൂടുതൽ തീവ്രവും നിശി തവുമായി. മതവും ദൈവവുമല്ല, മനുഷ്യനാണ് പ്രധാനം എന്ന വീക്ഷണം ബലപ്പെട്ടു. ഭരണത്തിൽ മതവും ദൈവവും വേണ്ട, മനുഷ്യൻ മതി എന്നിടത്തെയ്ക്ക് കാര്യങ്ങൾ വളർന്നു. വിശ്വാസാധിഷ്ഠിയ മതാനുകാവിക്ഷണം ശാസ്ത്രാധിഷ്ഠിത മതനിരപേക്ഷ വീക്ഷണത്തിനു വഴിമാറി.

അത്തരം വഴിമാറ്റം ഭാരതീയ നവോത്തമാനത്തിലും അതിന്റെ ഭാഗമായ കേരളീയ നവോത്തമാനത്തിലും ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും, ജാതീയമായ നൃംഖംസതകൾ കൊടികൂത്തിവാണ് നമ്മുടെ രാജ്യത്ത് നവോത്തമാന നായകരുടെ ശ്രദ്ധ മതരൂപരാഹരണങ്ങളിലെന്നപോലെ ജാതിഭോന്തിലും പതിനേത്തു. കേരളത്തിൽ ശ്രീനാരാധാഗൃഹവും അയ്യക്കാളിയും സഹോദരൻ അയ്യപ്പനുമൊക്കെ ഇരുൾക്കുളം ദേശങ്ങളാട്ട ജാതിരഹിതസമൂഹം എന്ന കാഴ്ചപ്പുറം മുന്നോട്ടുവെച്ചുവരാണ്. പത്രതാസത്വം നുറ്റാണ്ടിന്റെ അനുപാദത്തിൽ നാബേദ്യത്വ കേരളീയ നവോത്തമാനത്തിന്റെ പ്രമാണലട്ടം ജാതീയലൂഭാദങ്ങൾക്കെതിരെയുള്ള പോരാട്ടത്തിന്റെ കാലമായിരുന്നു. വെക്കണം സത്യാഗ്രഹവും ഗുരുവായുർ സത്യാഗ്രഹവും അധികൃതജാതിക്കാരുടെ സഖ്യാര-കേഷത്രപ്രവേശന സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും അവകാശത്തിനും വേണ്ടിയുള്ള സമരങ്ങളായി ചർത്തത്തിൽ സ്ഥാനം പിടിച്ചു. ആ സമരങ്ങൾക്കുള്ള ഉംർജ്ജം പകർന്ന ആശയലോകം പ്രധാനമായും ഗുരുദേവനുശപ്പെടുത്തുന്ന നവോത്തമാനസാരമികളുടെ സംഭാവനയായിരുന്നെങ്കിലും, ഭേദീയതലവത്തിൽ സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന താദ്യൂഷ ഉണർവ്വുകൾ കൂടി അവയക്ക് വീര്യം പകർന്നു. അധികാരിത്തിനും അസ്പൂശ്യതയുള്ള കുമുമതിരെ മഹാത്മാഗാന്ധി സീരീകൾച്ച നിലപാട് ആ പോരാട്ടങ്ങളെ നിർണ്ണായകമായി സ്വാധീനിച്ചു. വെക്കണം സത്യാഗ്രഹത്തിന് അനുഗ്രഹാർഥിസ്ഥിരുക്കുകൾ ചൊരിഞ്ഞ ഗാന്ധിജി ആ പ്രകേഷാദഭൂമിയിൽ നേരിട്ട് എത്തുകവരെ ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരമില്ലെന്ന മഹാരാണിക്ക് നിവേദനം നൽകാൻ മന്ത്രം പത്ര

നാഭരൻ നേതൃത്വത്തിൽ വൈക്കത്ത് നിന്ന് തിരുവനന്തപുരത്തെയ്ക്ക് ജാമ സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടത്.

ജാതീയ മർദ്ദനങ്ങൾക്കത്തിരെയുള്ള കേരളീയ പോരാട്ടങ്ങൾക്ക് ഗാധിജിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്തകളും ശ്രദ്ധയമായ സംഭാവനകൾ പ്രശ്നപ്പാടും എന്ന് അംഗീകരിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ, കേരളീയ നവോത്ഥാനം ഉൾപ്പെടെ ഭാരതീയ നവോത്ഥാനത്തെ പൊതുവിൽ പിരുക്കോട്ടടപ്പിക്കുന്ന ചില ചിന്തകളും പ്രയോഗങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഗത്തുനിന്നുണ്ടായില്ലെന്ന് എന്ന ചോദ്യം അപ്രസക്തമല്ല. വിലാഹത്ത് പ്രസ്ഥാനത്തോട് ഗാധിജി കൈകൊണ്ട് സമീപനം ഇത്തരുണ്ടത്തിൽ പരിശോധനാർഹമാണ്. ലക്ഷ്യമാത്രമല്ല, മാർഗ്ഗവും നന്നായിരിക്കണം എന്ന തത്ത്വം മുറുകെ പിടിക്കുന്നതിൽ ദത്തശ്രദ്ധയനായിരുന്ന മഹാത്മാവ് വിലാഹത്ത് പ്രക്ഷോഭത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ആ തത്ത്വം കൈവെടി ണ്ടു. ബൈട്ടിഷ്യവിരുദ്ധ സമരത്തിലേക്കും ദേശീയ പ്രസ്ഥാനത്തിലേക്കും മുസ്ലിംങ്ങളെ ആകർഷിക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യം മുൻനിർത്തിയാണ് ഗാധിജി വിലാഹത്ത് പ്രക്ഷോഭത്തെ നിസ്സഹകരണ പ്രസ്ഥാനവുമായി സമന്വയിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചത്. ചരിത്രപരമായ അനിവാര്യത എന്ന നിലയ്ക്ക് ഉഭർഖശാസം വലിക്കുന്ന ഒരു മതാധികാരക്കേന്ദ്രത്തെ താങ്കിനിർത്തുകയായിരുന്നു വിലാഹത്ത് പ്രസ്ഥാനക്കാരുടെ ഉന്നം. ഇന്ത്യയിലെ ദേശീയപ്രസ്ഥാനം സയം മതനിരപേക്ഷമായ കാഴ്ചപ്പൂർവ്വം പുലർത്തുമ്പോൾ അതിനെന്തിരായ ഒരു പ്രസ്ഥാനത്തെ കുടുപിടിക്കുക എന്ന അഭ്യർഥമാണ് ഗാധിജിയുടെ ഭാഗത്ത് നിന്നുണ്ടായത്. അക്കാദാതത്ത് മതനിരപേക്ഷ ദേശീയതയേണ്ടാപ്പുംനിന്ന് മുഹമ്മദലി ജിന, വിലാഹത്ത് വാദികളായ മുസ്ലിംരാഡുള്ള ഗാധിജിയുടെ സമീപനത്തെ വിമർശിച്ചിരുന്നു. മതവും രാഷ്ട്രീയവും കുട്ടിക്കലബർത്തുന്നത് വിപരീതമലമുള്ളവാക്കുമെന്ന ജിനയുടെ വാദം ഗാധിജി ചെവിക്കൊണ്ടില്ല. ബൈട്ടിഷ്യകാർക്കെതിരിൽ ദേശീയതയും മതയാമാസ്യിതികതയും കൈകോർക്കുന്നത് സ്വാതന്ത്ര്യ സമരത്തിനു സഹായകമാകുമെന്നു ഗാധിജി വിശ്വസിച്ചു.

ദേശീയതവും മതയാമാസ്യിതികതവും തമിലുള്ള കുടുക്കെട്ട്, വാന്പത്വത്തിൽ, നവോത്ഥാനത്തിൽനിന്നുള്ള പിരുക്കോട്ടിയായിരുന്നു. ദേശീയതലത്തിൽ വിലാഹത്ത് പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ നേതൃനിരയിലുണ്ടായിരുന്ന മഹലാനാ മുഹമ്മദലി 1923-ൽ കോകനദ കോൺഗ്രസ്സിൽ ചെയ്ത അഭ്യുക്തപ്രസംഗം ശ്രദ്ധിച്ചാൽ ഇത് മനസ്സിലാവും. മതനിരപേക്ഷതയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ദേശീയമായി ഏകീകരിക്കപ്പെടുന്ന ഒരിന്ത്യാധിരൂപിലും മഹലാനയുടെ ലക്ഷ്യം. അദ്ദേഹം ഇന്ത്യയെ കണ്ണൽ ‘മതങ്ങളുടെ ഫെഡറേഷൻ’നായാണ്. ‘യുണിറ്റും സ്റ്റേറ്റും സ്റ്റേറ്റും

ഓഹ് ഇന്ത്യ'യ്ക്കുപകരം 'യുണൈറ്റഡ് ഫൈസ് ഓഫ് ഇന്ത്യ' (United Faiths of India) എന്ന വീക്ഷണമന്ത്രത്ത് അദ്ദേഹം മുന്നോട്ടുവച്ചത്. 1928-ൽ കൽക്കത്തയിൽ നടന്ന ബിലാഹർത്ത് സമ്മേളനത്തെ അഭിസംബോധനപചയ്തുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: 'ലോകം വിജേഷിക്കേ പ്ലേറ്റിൽക്കുന്നത് രണ്ടായിട്ടാണ് - ഇസ്ലാമിന്റെ ലോകമായും കാപ്പിറുകളുടെ ലോകമായും. എല്ലാ മുസ്ലീംങ്ങളും സഹോദരരാഖാണന്ന് അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രവാചകൾ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. കാപ്പിറുകൾ ഒരു സമുദായവും മുസ്ലീംകൾ മറ്ററു സമുദായവുമാണെന്ന് മഹാത്മാഗാന്ധി യെയ്യും മാളവും ഏയും ഞാൻ ബോധ്യപ്പെട്ടുതേണ്ടതുണ്ടാ? ലോകം ദേശങ്ങളായി വിജേഷിക്കപ്പെട്ടിൽക്കുന്നു എന്ന് അവരെന്തിനു പറയുന്നു? തെറ്റായ ധാരണകളാണ് അത്തരമൊരു സിദ്ധാന്തം(ദേശീയത)ത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്നത്.'

മതാതീതമായ മാനവസാഹോദര്യത്തിനും സകൂചിത മതവികാരങ്ങളെ മറികടക്കുന്ന മതനിരപേക്ഷഭേശിയതയ്ക്കും പകരം, മേൽപ്പസംഗതിൽനിന്നിനു വ്യക്തമാകുന്നതുപോലെ, ബിലാഹർത്ത് പ്രകേശാഭം ഉത്പാദിപ്പിച്ചത് മതാസ്യതയും വർഗ്ഗീയതയുമാണ്. അതിന്റെ ശക്തമായ പ്രതിഫലനം കേരളത്തിലുമുണ്ടായി. തെക്കൻ കേരളത്തിൽ നാരായണഗുരുവും ചട്ടമിസ്വാമികളും വകം മാലവിയും മറ്റും മത-ജാതി ദുർബാഗ്രാഹകത്തിൽ പോരാട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കു, മലബാറിൽ 1921-ൽ കലാപം നടന്നു. മലബാർ കലാപമെന്നും മാസ്തിള ലഹരിയെന്നും വ്യവഹരിക്കപ്പെട്ട ആ പ്രകേശാഭന്തിന്റെ മുലഹേതുകൾ സാമ്രാജ്യത്തു തന്നെടു ജനിതരന്ത്രാടുമുള്ള വിരോധമായിരുന്നുകൂടിലും, അത് പൊടുനൃനെ വർഗ്ഗീയതയിലേക്കു വഴിമാറി. അക്കാരും ഇ.എ.ഒ.എസ്.പോലും മരച്ചുവെച്ചിട്ടില്ല. ബിലാഹർത്ത് പ്രകേശാഭന്തിലുടെ മുസ്ലീംങ്ങളെ ദേശീയപ്രസ്ഥാനത്തിലേക്കു നയിക്കൊണ്ടുള്ള ഗാന്ധിജിയുടെ അടബ്ദി ദേഹം പിശയ്ക്കുകയായിരുന്നു. ബിലാഹർത്ത് പ്രകേശാഭം മുസ്ലിം സമുദായത്തിലെ ഒരു വലിയ വിഭാഗത്തിൽ സുഷ്ഠീച്ചത് സാത്രന്ത്യത്തോടുള്ള അഭിവാഞ്ചൽ എന്നതിലേറെ അസ്യമായ മതവികാരമായിരുന്നു. അത് മലബാർ കലാപത്തിന് ഹിന്ദുവിരുദ്ധതയുടെ നിറം നൽകി. മലബാർ കലാപത്തിലെ ധമാർത്ഥ വില്ലൻ ബിലാഹർത്ത് പ്രസ്ഥാനമായി രൂപീവെന്ന് കേംബെൽ കേൾ, സർ തിയമോർ മോറിസൺ തുടങ്ങിപ്പാരും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

ജനങ്ങളുടെ മതവികാരം മതനിരപേക്ഷ ലക്ഷ്യങ്ങൾക്കുപയോഗിക്കുക എന്ന ഗാന്ധിയൻ്റെ സമീപനം അഭിലോഗ്യത്വാതലത്തിലും കേരളത്തിലും ദോഷം ചെയ്തു. മതങ്ങളുടെ ദുഷ്പ്രഭാവവും ദുഃസ്ഥായീനവും പരമാവധി കുറയ്ക്കാനാണ് നഭാത്മാന പ്രക്രിയ ഉപകരിക്കേ

எங்கெங்கில், ராஜ்சீயத்தில் மதவிகாரத்தின் இடம் நல்குந ஶாஸி ஜியுடை ஸமீபகாலம் அவர் ரளதூங் வற்றிப்பிக்குநதிலேக்கான் நயி ஆத். லிவெரல் ஹஸ்மிடாகு பகரங் யாமாஸ்திக ஹஸ்மிடாகு ஸாயு கரளை நல்குநதின் அத் வசிவெழு. விலாஹத் போலுஜ் மதா யிகாரகேட்டங்கூ வேள்ளியுஜ் போராட்டமான் உத்தம முண்டினெஞ் க்கமயைந அத்தக்கரவோயம் அத் ஸ்வஷ்டித்து. அது அத்தமத்தின் ஶாஸிஸா கேரளீய நவோத்துவத்தினு கஷ்டீஸமேஞ்பித்து ஏனு விலயிருத்துவத் தெர்தாவில்லை.

கேரளீய நவோத்துவத்தின் ஸாயீங் செலுத்திய மரூாரு ஐடகமதே மார்க்ஸிஸா. ஸோஷ்யலிஸவும் மார்க்ஸிஸவும் மலயா உகரையில் பரிசயப்படுத்தப்பட்ட போய நூர்தாங்கினெஞ் அதுபால் திலான். வொதிர்ண் ஏ. எ. கெ. நாராயணபித்து 1907-ல் ‘ஸமஷ்டி வார’த்தக்கூரித்து திருவந்தபூரத் நடத்திய ப்ரஸாரமான், ஒரு பகேச, கேரளத்தின் ஸோஷ்யலிர்ண் அதுசயங்களுடை பாரங்கவினா. தூத்துக்குடி 1912-ல் ஸராஷாலிமானி கெ. ராமகுஷ்ணபித்து காஶ் மார்க்ஸினெஞ் ஜீவசரிதம் மலயாலத்தின் ப்ரஸிவப்படுத்தி. பின்னரும் ரளத்தபதிர்ணாங்கு கஷிணத்தான் மார்க்ஸிஸத்தினெஞ் ஸஂநில டித் ரூபத்தின் ஹபிடெ ஸீஜாவாபஂ நடந்த. பி. கூஷ்ணபித்து, ஐ. ஐ. ஐ. எஸ். கெ. ஓமோாரரன், ஏ.ஏ.ஸி.ஶேவர் தூத்துக்குடியிவர் 1937-ல் கேரளத்தின் கழுதாங்கு பார்டியுடை அதுபாலடகஂ ரூபவத்கரித்து. அபோஷேயக்கூங் கேரளீய நவோத்துவம் அதினெஞ் ரளாங் ஐட்டத்தி லேக்கு ப்ரவேஶித்து கஷிணத்திருந்து. ஜாதி-மதநோட்டுக்கர்க்கதெர யூஜ் போராட்டத்திலே நாசிக்கல்லூக்காய அரூவிப்புரம் ப்ரதிஷ்டாயும் வெக்காங்-ஶுருவாயுர் ஸத்யாஶவங்களும் பின்டுக் கேரளீய ஸமுக தத்தின் மதத்தினெஞ்சூயும் ஜாதியூதயூம் ஸமாநத்து வர்஗ம் ஏற்ற ஸக்திபகாம் மார்க்ஸிஸம் முனோட்டுவெழு. கோள்ளுக்கூஸ் மதனிரபேக்கு செல்லியதயிலுமினியபோல் மார்க்ஸின்றுக்கூட ஏருபட்டிகுடி கடனு வர்஗ாயிஷ்டித் மதனிரபேக்குதயில் அடிவரயிடு. நாராயணாரு வினைபோலுஜ்வர் தூத்துக்குடிவெழு சோந்தப்பெற்றுத் தூத்துக்குடி ஶக்த மாய ஏரு உர்க்கநத்தினெஞ் பின்பெலத்தின் அவர் தூத்துக்குடி நிலபி லுஜ் ஸமுகிக்குவுவும்பெயையூம் அதுசயலோகதெற்றயூம் அவர் தகிடம் மரிக்குநு ஏற்ற அதுசக நாத்துப்படுக்களிலும் அப்பதூக்களிலும் கேரளத்தின் ஶக்தமாயிருந்து. ப்ரஸ்துத அதுசகயூடை ராஜ்சீய ப்ரதி மலமாயிருந்து மத-ஜாதி ஶக்திக்களுடை பூர்ணபின்துள்ளயோடு 1959-ல் அரசேரிய ‘விமோசநமரம்.’

കേരളീയ സമൂഹത്തിലെ ‘സ്ഥാറ്റസ് കോ’ അസ്വത്യകളിൽ കമ്മ്യൂണിറ്റിൾ പ്രസ്ഥാനം അട്ടിമരിച്ചു എന്നത് അവിതർക്കിത്തമാണ്. ജാതിവിപ്രചാരന്തിന്റെ ദുരീകരണത്തിന് മർദ്ദിതജാതികളുടെ സാമ്പത്തികസ്ഥിതിയിൽ മാറ്റംവേണാമെന്ന മാർക്കസിറ്റു് വീക്ഷണം കേരളീയ നവോത്ഥാനത്തെ കുടുതൽ ഉള്ളജ്ജസ്വലമാക്കി. കേൾപ്പുറപ്പേശൻ സ്വാതന്ത്ര്യവും സാമ്പാത്തികവും പീഡിതജാതികകാരെ പൊതു മണ്ഡലത്തിലേക്ക് ഒരതിരുവരെ എത്തതിക്കുമെക്കിലും, അവരുടെ പൊതുജീവിതപ്രവേശം കുടുതൽ സാർമ്മകമാകാൻ സാമ്പത്തികമേഖലാപ്രവേശം കുടി അനുപേക്ഷണീയമാണെന്ന തിരിച്ചറിവ് പ്രദാനം ചെയ്യാൻ മാർക്കസിസത്തിനു കഴിഞ്ഞു.

നവോത്ഥാനത്തിന്റെ ഭാഗമായ മതപരിഷ്കരണം ഭൂതിപക്ഷ സമൂഹയുടെ മാതൃത്വം ഒരു അനുഭവാവാതിരിക്കാൻ മാർക്കസിറ്റുകാർ ശ്രദ്ധിച്ചു എന്നതും സ്മരണായിമാണ്. എൻപതുകളുടെ മധ്യത്തിൽ ഉയർന്നുവന്ന ‘ശരീഅത്ത്’ വിവാദത്തിൽ അവർ സരികരിച്ച നിലപാട് അതിന്റെ തെളിവാക്കുന്നതും അംശങ്ങൾ സമൂലമായി കലർന്ന മുസ്ലിം വ്യക്തിനിയമത്തെ വിമർശനാത്മകമായി സമീപിച്ച സുപ്രിംകോടതിവിധി (ഷാബാനുബൈഗം കേസ്, 1985) യക്കതെറിൽ മുസ്ലിം മതയാമാസ്ഥിതികതും നടത്തിയ പട്ടാരിപ്പാടിനെ ശക്തമായി നേരിടാൻ മാർക്കസിറ്റു് പ്രസ്ഥാനം രംഗത്തിരിഞ്ഞു. വ്യക്തിനിയമങ്ങളിൽ ദൈവികത ആരോപിച്ച് ലിംഗവിവേചനത്തെ ന്യായവത്കരിക്കുന്ന മതപരാമരിത്വത്തെ അവർ നിർദ്ദേശം ചോദ്യംചെയ്തു. ആ യീരമായ ഇടപെടൽ ധനാത്മകപദ്ധതി ഉള്ളവാക്കി. തങ്ങൾ ‘ദൈവികത’-ത്തിന്റെ പേരിൽ ന്യായീകരിച്ച സ്ത്രീവിരുദ്ധ മുസ്ലിം വ്യക്തിനിയമങ്ങളിൽ ‘ചില അപാക്കങ്ങൾ’ ഉണ്ടാനു സമ്മതിക്കാൻ പിരിക്കാലെത്ത് മതമാലികയാമാസ്ഥിതിക ശ്രദ്ധകൾ നിർബന്ധിതരായി.

ലിംഗനീതിനിഷ്പയപരമായ വ്യക്തിനിയമങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ മാത്രമല്ല, മതപരിഗീയ ശക്തികൾ ഉയർത്തിയ ആവിഷ്കാരസാത്രന്ത്ര നിഷ്പയത്തിനെതിരെയും എൻപതുകളിൽ മാർക്കസിറ്റുകാർ ആണെന്ന ടിച്ചു. ജനങ്ങളെ മതച്ചാഞ്ചലകളിൽ തളയ്ക്കാൻ ആരെയും അനുവദിക്കില്ലെന്ന സന്ദേശം സംസ്ഥാനത്ത് ശക്തമായി മാറ്റാലിക്കൊണ്ട കാലയളവായിരുന്നു ആത്. ഭൂതിപക്ഷ-ന്യൂനപക്ഷ വ്യത്യാസമില്ലാതെ എല്ലാ സമൂദായങ്ങളിലുംപെട്ട പിന്തിരിപ്പും ആശയഗതിക്കാർക്കെതിരിൽ മുഖ്യധാരാ മാർക്കസിറ്റു് സംഘടന അന്ന് ഉച്ച നിലപാടുകൈക്കാണെന്നു.

പക്ഷേ ആ ദിശയിൽ ഏറെ മുന്നോട്ടുപോകാൻ മാർക്കസിറ്റു് പ്രസ്ഥാനം കുട്ടാക്കിയില്ല. തെരഞ്ഞെടുപ്പ് രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ സങ്കുചിതത്വങ്ങൾക്കും സമർപ്പണങ്ങൾക്കും അവരും കീഴടങ്ങുന്ന ദുരന്തദിശയും ശ്രദ്ധാർക്കാണ് തൊണ്ടുരുത്താക്ക് കേരളം സാക്ഷ്യംപഠിച്ചത്. മതമാ

ലിക്വാറ്പരവും മതതീവ്രവാദപരവുമായ പ്രവണതകളെയും പ്രസ്ഥാനങ്ങളെയും ശക്തമായി പ്രതിരോധിക്കാൻ ബാധ്യസ്ഥമരായ അവർ പാർലമെന്റി വ്യാമോഹരിക്കൾക്കു വരംവദരായി മത-വർഗ്ഗീയ ദുർക്കിളുമായി സസ്യിചെയ്യുകയെന്ന പതനത്തിലെത്തി ഭൂതിപക്ഷസമുദായത്തിലെ മതവലതുപക്ഷത്തെ വിമർശിക്കുന്നോഴും നൃനപക്ഷ സമുദായത്തിലെ മതവലതുപക്ഷത്തെ സഹമായി പ്രീണിസ്റ്റിക്കാൻ അവർ മടിച്ചില്ല. നവോത്ഥാനമുല്യങ്ങൾക്കു കടകവിരുദ്ധമായി ഈ പ്രീണാനന്യമന്ത്ര അവവുംവടക്കാലമെക്കിലുമായി അവർ പിന്തുടരുന്നത്.

കേരളത്തിൽ മാർക്കസിസ്റ്റിന്റെ പ്രമുഖ ദശകങ്ങളിൽ ആ പ്രസ്ഥാനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടവർ സ്വീകരിച്ച നവോത്ഥാനമാനുകൂല സമീപന്തെ തകിടം മരിക്കുന്ന ഈ പിച്ച നയത്തെ സാമാജ്യത്വവിരുദ്ധതയുടെ പേരിലാണ് മാർക്കസിസ്റ്റപക്ഷം ന്യായീകരിക്കുന്നത്. നൃനപക്ഷ മതമരാലിക സംഘങ്ങൾ സാമാജ്യത്വവിരുദ്ധമാണെന്നും സാമാജ്യത്വത്തിനും നവ അധിനിവേശത്തിനുമെതിരിൽ അവയോട് സഹകരിക്കുന്നത് തെറ്റുല്ലെന്നും അവർ വാദിക്കുന്നു. 1920-കളിൽ മഹാത്മാഗാന്ധിക്കു പറ്റിയ അബദ്ധം മറ്റാരുരീതിയിൽ ഇരുപത്തിബേണാം നൃറ്റാണ്ഡിന്റെ ആദ്യദശകത്തിൽ മാർക്കസിസ്റ്റുകാർ ആവർത്തിക്കുകയാണ്. ഗാന്ധി ജിക്കുവേണ്ടിയിരുന്നത് ദേശീയപ്രകോശത്തിൽ നൃനപക്ഷത്തിന്റെ പകാളിത്തമായിരുന്നുകിൽ, മാർക്കസിസ്റ്റുകാർക്കു വേണ്ടത് തെരഞ്ഞെടു ടുപ്പുകളിൽ നൃനപക്ഷമത്മാലികവിഭാഗങ്ങളുടെ സമ്മതിദാനവും തദ്ദാരാ അധികാരാരോഹണവുമാണെന്ന വ്യത്യാസമേയുള്ളു.

അധികാരത്തോടുള്ള മാർക്കസിസ്റ്റ് സംഘടനയുടെ അത്യാർത്ഥിയിൽ ബലിയാടാവുന്നത് കേരളീയ നവോത്ഥാനമാണ്. നൃനപക്ഷ സമുദായത്തിലെ മതവലതുപക്ഷത്തോട് അനുവർത്തിക്കുന്ന പ്രീണാനന്യം ഭൂതിപക്ഷ സമുദായത്തിലെ മതവലതുപക്ഷത്തിന് സാധ്യകരണമായി വേണ്ടുന്നു. നൃനപക്ഷസമുദായത്തിലെ പ്രതിലോമകാരികളുടെ രോഷത്തിനും കടന്നാക്കമണ്ണത്തിനും സമീപകാലത്ത് ഇരയായ തന്റെ നന്ദിനീക്കുവേണ്ടി രണ്ടുവാക്ക് ഉരിയാടാൻ പോലും കേരളത്തിലെ മുഖ്യധാരാ മാർക്കസിസ്റ്റിനു സാധിക്കുന്നില്ല. അതേ സമയം ഭൂതിപക്ഷ സമുദായത്തിലെ മതവലതുപക്ഷത്തിന്റെ ചെയ്തികൾക്കെതിരിൽ അവർ വാചാലരാവുകയും ചെയ്യും. തെരഞ്ഞെടുപ്പ് സമവാക്യങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നവോത്ഥാനവിരുദ്ധ ശക്തികളെ തലോടുകയോ താദിക്കുകയോ ചെയ്യുന്ന മാർക്കസിസ്റ്റ് അവസ്ഥവാദം കേരളത്തെ മുകാൻ നൃറ്റാണ്ഡ് പിരിക്കിലേയ്ക്കു തള്ളുന്നു.

അധികാരദ്യരയുടെ പേരിൽ മതമരാലികസ്രവുപങ്ങളോട് മാർക്കസിസ്റ്റ് പ്രസ്ഥാനം നടത്തുന്ന ഒന്നുതീർപ്പ് നവോത്ഥാനത്തിന്റെ നേർവിപരിത്ഥായ പുനരുത്ഥാന (റിവേവലിസം)തെന്ന ബലപ്പെട്ടു

കുന്നിറക്കം

കെ.എ. ഇയച്ചന്നൻ

അന്നു പുലർച്ചുക്കാണുകയായി
കുന്നിനിരങ്ങിപ്പോകുന്നു
കുന്നിന്താഴ കായ്ച്ചുകിടക്കും
വെള്ളരിവെള്ളിക്കളാടുന്നു
അവയ്ക്കു പിനിൽ കുകിവിളിച്ചി-
ടെലി പുലിരെയല്ലാം പായുന്നു
വാഴക്കയുകൾ തോളത്തിട
കുട്ടികൾ പൊട്ടിച്ചിതരുന്നു
വാഴത്തോപ്പിൽ കാവലുനിന്നൊരു
വെക്കോൽപ്പൊട്ടൻ വീഴുന്നു
കണ്ണുകൾ മെല്ലിടച്ചു തുറഞ്ഞെ
കണ്ണവരെല്ലാമോടുന്നു
കീഴെക്കാവിരെ കുത്തിനു തള്ളി-
പ്പോകും പോലവരോടുന്നു
ഓടുകയല്ലാ മലയുടെ മണ്ഡ-
രേതാട്ടുപൊളിഞ്ഞതു പൊട്ടുമോൾ
വേഗതയ്ക്കും വെള്ളക്കുത്തിൽ
പോകുകയാണവരെല്ലാരു.

തന്നുന്നു എന്നതാണ് ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടേണ്ടത്. ബൈട്ടിഷുകാർക്കെതിരായ ദേശീയ സമരത്തിലൂടെ ഇന്ത്യയും അതിന്റെ ഭാഗമായ കേരളവും ആർജജിച്ച വിശ്വാലമായ മതനിരപേക്ഷസ്വത്തം തകരുന്നതിനും പ്രതി ലോമകരമായ മതസ്വത്തം വളരുന്നതിനും അത് വഴിവെക്കുന്നു. ജന ആളുടെ സ്വത്താഖ്യാതത്തെ മതങ്ങളുടെയും ജാതികളുടെയും ഇടുങ്ങിയ ഭിത്തികളിൽനിന്ന് വിമോചപ്പിക്കാനാണ് നവോത്ഥാന കേരളം ശ്രമിച്ചത്. അതിനെ വീണ്ടും മത-ജാതി സകുചിതത്താഞ്ഞളിലേക്ക് തള്ളിപ്പിടുന്ന ശക്തികൾക്കെതിരിൽ, അതായത് പുനരുത്ഥാനവാദികൾക്കെതിരിൽ പ്രത്യയശാസ്ത്രതലവന്തിലും പ്രയോഗതലവന്തിലും വീറുറ്റു പോരാട്ടം ഉയർന്നുവരേണ്ടതുണ്ട്. സകുചിത രാഷ്ട്രീയനേട്ടങ്ങൾക്കും അധികാരം പ്രവേശത്തിനുംവേണ്ടി പുനരുത്ഥാനവാദികളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന മാർക്കസിസ്റ്റ് പ്രസ്ഥാനമുൾപ്പെടെയുള്ള എല്ലാ രാഷ്ട്രീയ സ്വരൂപങ്ങൾക്കെതിരിലും കേരളത്തിന്റെ നവോത്ഥാനമനസ്സ് ജാഗ്രത പാലിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എഴും മെക്കിലും അധികാരം എന്നതാവരുത്, നവോത്ഥാനമുല്യങ്ങൾക്കു വിധേയമായി അധികാരം എന്നതാവണം രാഷ്ട്രീയപാർട്ടികളുടെ മുദ്രാവാക്കും.

2007ലെ എൻ വി അനുസ്ഥാന സമ്മേളനത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ചത്

കേരളീയ നവോത്തരം : സാമുദായികരംഗം

ജ്ഞാസഹ് പുലിക്കുന്നേൻ

ചരിത്രാതീതകാലം മുതൽ മനുഷ്യൻ അവബന്ധി അസ്തതകാരണങ്ങളുടെ ചിന്തിച്ചിരിക്കണം. മനുഷ്യന്റെ അസ്തതിയം പരിമിതമായ കാലഘട്ടത്തിൽ ഒരുണ്ടുന്നു. അവൻ എവിടെനിന്നു വരുന്നു, എങ്ഞാട്ടു പോകുന്നു എന്നത്, മനസ്സിലാക്കാൻ ആവാതവിധമുള്ള ഒരു പ്രഹോളികയാണെന്ന് അവൻ മനസ്സിലാക്കി. അവബന്ധി ശക്തി ദാർശവല്യങ്ങളെ അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ട്, ശക്തിയും ഭർഖ്യല്ലവും ഇല്ലാത ഒരു സത്തയെ ആഗ്രഹിക്കുന്നതിനുള്ള അദ്ദേഹമായ ആഗ്രഹ ത്തിൽനിന്നും അവബന്ധി മനസ്സിൽ ദേവം ആവിർഭൂതമാകുന്നു. അതാണ് മതദർശനങ്ങൾ.

ഓരോ കാലഘട്ടത്തിലും ഓരോ പ്രദേശത്തിലും ദേവതയെ കുറിച്ചുള്ള ധാരണ വ്യത്യസ്തങ്ങളായിരുന്നു. ഈ വ്യത്യസ്ത ധാരണകളുള്ള മനുഷ്യർ പ്രത്യേക സമുദായങ്ങളായി രൂപംകൊള്ളുന്നു. ആ സമുദായങ്ങൾ കാലക്രമേണ സാമ്പദിതസഭാവമുള്ളതായി മാറുന്നു. ബുദ്ധിമാനാർ മതവിശ്വാസങ്ങളുടെ പേരിൽ സമുദായത്തിന്റെ നേതൃത്വം ഏറ്റെടുക്കുന്നു. മതം പലപ്പോഴും അധികാരത്തിന്റെ രഫ്രീഞ്ചുകൾ പ്രവേശിക്കുന്നു. മതാധികാരി അധാരുടെ അധികാരം നിലനിർത്തുന്നത്, സമുദായത്തിൽ ആചാരങ്ങളും അനുഷ്ഠാനങ്ങളും ആവിഷ്കരിച്ച് പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നതിലും ദേവതയിൽനിന്നുള്ളിലെ അധികാരവുമുഖ്യമായോം കൈകെടുക്കാണ്. അത് മതമായി തെറ്റി ഭരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. മതദർശനങ്ങൾ വ്യത്യസ്ത സമുദായങ്ങളെ സ്വീകരിക്കുന്നു. ഓരോ സമുദായത്തിലെയും അധികാരനിയമതാക്കൾ നിയമങ്ങൾ സ്വീകരിച്ച് ആ സമുദായത്തിനുള്ളിൽ വിവിധ തലങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നു. ഇതിന് ഉത്തമോദാഹരണമാണ് ഹിന്ദു സമുദായം.

ഹിന്ദുക്കൾ, കൈക്കല്ലവർ, മുസ്ലിംങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ മുന്ന് പ്രധാന മതവിഭാഗങ്ങളാണ് കേരളത്തിൽ ഉള്ളത്.

ഹിന്ദുസമുദായം

‘അഹം ബോഹമസ്മി’ എന്നും, ‘തത്തമസി’ എന്നുമുള്ള പുരാതന ഹൗഷരസകല്പത്തെ സ്മൃതികളിലൂടെ ജാതിവിഭജനമാക്കി മാറ്റി. ഓരോ ജാതിയും വ്യത്യസ്ത സമൂഹങ്ങളായി തീർന്നെനക്കിലും ഹിന്ദു എന്ന പൊതുനാമം അവരെല്ലാം സ്വീകരിച്ചു. മതങ്ങളുടെ അവിഭാജ്യ ഘടകമാണ് പുരോഹിതർ. പുരോഹിത ആധിപത്യം നിലനിർത്തുന്ന തിനുവേണ്ടി സ്വഷ്ടിക്കപ്പെട്ട ജാതിവ്യവസ്ഥ സമൂഹത്തിലെ ഉച്ചനീച ത്രജ്ഞർക്ക് സാധ്യകരണമായിത്തീർന്നു.

കേരളത്തിന്റെ നവോത്തരാന കാലാല്പദ്ധതിന് തൊട്ടുമുമ്പ് ഈ പുരോഹിതരാജികം അതിന്റെ ഉച്ചസ്ഥായിയിലായിരുന്നു. ചട്ടമിസ്വാമികളും ശ്രീനാരാധാരാധാരാനന്നും അയ്യകാളിയുമെല്ലാം ഈ പുരോഹിത രാജികളിന്റെ കൂടാഭ്രാഹ്മാവുംഞ്ഞെല്ല ഭാരതീയ ഹൗഷരസഗനങ്ങളുടെ കോടാലിക്കാണ്ക് വെട്ടിവീഴ്ത്തി. അതിന് കാലം കുറെപിടിച്ചു. കാരണം, ഈ ലെവരെ അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്ന ആചാരരാനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽനിന്നും അധികാരവും വികാരവും മാറുക മനുഷ്യൻ ദുഷ്കരമാണ്. പക്ഷേ, ഇന്ത്യ സ്വതന്ത്രമായ കാലാല്പദ്ധത്തിൽ കേരളത്തിൽ പുരോഹിതരാജികം പിതയിലായിരുന്നു. ബോഹമണിന് ഓർമ്മയുടെ ഭാഗമായി അവശേഷിച്ചു.

ബോഹമണരാജികത്തിന്റെ ആരക്കാൽ ഉറപ്പിച്ചിരുന്നത് സമുദായത്തിന്റെ പൊതുസന്പത്തിനെ സന്തോഷകാനുള്ള അവരുടെ വിരുതിലായിരുന്നു. രാജാവുമായിച്ചേരുന്ന് അവർ സമൂഹസന്പത്ത് പരസ്പരം വിജീച്ചു. കേഷത്രവരുമാനം ഇരുകുട്ടരുടെയും സുവാലോലപത്രത്തിനും അധികാരവാഴ്ചയും പിന്തുണയേക്കിയിരുന്നു. കേഷത്രപ്രവേശനവിളംബരം കൊണ്ടുമാത്രം ജാതി പോയില്ല. മരിച്ച്, ഭൂനയബില്ലുകൊണ്ടും ദേവസ്വം ബില്ലുകൊണ്ടും ബോഹമണി രാജികത്തിന്റെ ചിറകൾഒന്തെന്നോ ദേയാണ് ഫൈനവസമുഹത്തിൽ നവോത്തരാനത്തിന്റെ അന്തിമമഹലം കണ്ണടത്തിയത്. ജാതി അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള വിവേചനങ്ങളുടെ ആയുധപൂജ അവിടെ അവസാനിച്ചു. അതിന്റെ ശിഷ്ടാവശിഷ്ടങ്ങൾ ഇന്നും സമൂഹത്തിൽ അഞ്ചിങ്ക് കാണാമെങ്കിലും അത് പുതത്തിന് സമൂഹവ്യവസ്ഥയിൽ നാബേദ്യക്കാനാവാത്തവിധം കുന്പടണ്ടു കഴിഞ്ഞു.

ജനാധിപത്യവ്യവസ്ഥിതിയിൽ ഇന്ന് നിലനിൽക്കുന്ന പത്രത്തുല്പ്പാത മതപരമായ അവശ്യിക്കു വിവേചനങ്ങൾക്ക് അറുതികുറിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇന്ന് ഫ്രൂഡൽ വ്യവസ്ഥയിൽനിന്നും സമൂഹം നിയോ

ക്യാപിറ്റലിന്റെ വ്യവസ്ഥയിലേക്ക് വഴിമാറിയിരിക്കുകയാണ്. തൊഴിലാളി -മുതലാളി ബന്ധങ്ങൾ പണ്ടുണ്ഡായിരുന്ന വർദ്ധപരമായ തീവ്രത നിയോക്യാപിറ്റലിന്റെ സമൂഹത്തിൽ ഉണ്ടാക്കാനിടയില്ല. ഹിന്ദു സമൂഹത്തിനുള്ളിലെ ജാതിവ്യവസ്ഥയിൽ നിലനിന്നിരുന്ന വിവേചനം ഇന്നും പുർണ്ണമായി അവസാനിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്ന് വാദമില്ല. എന്നാൽ, ബോധവാദികൾ തുറന്നുകൊടുത്തു കഴിഞ്ഞതു. നവോത്ഥാനകാലാലുട്ടത്തിൽ അഴിച്ചുവിട്ട് സാമൂഹികവില്ല വധാരം ഇന്നും വൈദികവസമൂഹത്തിനുള്ളിൽ ശക്തമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നു.

വൈദികവസമൂഹം

ശീനാരായണാദി മഹാപുരുഷമാർ അഴിച്ചുവിട്ട് നവോത്ഥാന തത്തിന്റെ തീവ്രവീചികൾ ഹിന്ദുസമൂഹത്തിന്റെ അധികാരാലുടനെയെ മാറ്റി മറിച്ചു. ഇതിൽനിന്നും വിവരിതമായ സമൂഹമാറ്റമാണ് സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുശേഷം വൈദികവസമൂഹത്തിൽ സംഭവിച്ചത്.

ആദിമനുറ്റാണ്ടിൽത്തന്നെ വൈദികവസമതം ഒരു ഇന്ത്യരാജശാന്മായി ഇന്ത്യയിൽ ഉൾപ്പെടെ ഹിന്ദു പാരമ്പര്യ വിശ്വാസം. ഏതായാലും അഞ്ചും നുറ്റാണ്ടിൽ കേരളത്തിൽ വൈദികവസർ ഉണ്ട്. മധ്യപുർണ്ണദേശത്താണ് യേശുവിന്റെ ഇന്ത്യരാജശാനം ആവിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടത് എങ്കിലും, അത് പ്രാബല്യത്തിലെത്തിയത് രോമാസാമാജ്യത്തിനുള്ളിലായിരുന്നു. നാലും നുറ്റാണ്ടിൽ ക്രിസ്തുമതം രോമാസാമാജ്യത്തിന്റെ ഒരുദ്യാഗികമതമായിത്തീർന്നു. തുടർന്ന് രോമൻ ചക്രവർത്തിമാർ വൈദികവസമൂഹത്തിന് നിയമങ്ങൾ നിർണ്ണിക്കാൻ ആരംഭിച്ചു. ഹിന്ദുമതത്തിലെ ബോധവാദിപത്രത്തിന് മനുസ്മരി സാധുകരണം നൽകിയതുപോലെ, രോമാസാമാജ്യം ക്രിസ്തുമതത്തിൽ പാരോഹിത്യ ആയി പത്രത്തിന് അംഗീകാരം നൽകി.

വൈദികവസമതത്തിലെ പുരോഹിതനിർമ്മിതമായ സമൂഹാചാരങ്ങൾക്കും അനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്കും നിയമങ്ങൾക്കും രോമാസാമാജ്യം പിന്തുണാനല്കി. അങ്ങനെ രോമൻ കേരളീകൃതമായ ഒരു ഭരണാധികാരവ്യവസ്ഥയും ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളും നിയമങ്ങളും യുറോപ്പിലെ വൈദികവസമതത്തിന്റെ ഉടക്കം പാവുമായിത്തീർന്നു. കേരളത്തിലെ വൈദികവസർക്ക് വിദേശത്തെ വൈദികവസക്രാന്തുമായി യാത്രാരും ബന്ധവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ക്രിസ്തുമതം കേരളത്തിന്റെ സാമൂഹ്യ

പരിതോവസ്ഥയ്ക്കുള്ളിൽ ഒരു വ്യത്യസ്ത മതദർശനമായി നിലനിന്നു. കേരളത്തിലെ ക്രിസ്ത്യാനികൾ അവരുടേതായ സമുദായാലുട നാസ്വന്ദായം ആവിഷ്കരിച്ചു. ഈ സ്വന്ദായത്തിൽ മതപുരോഹിതർക്ക് യാതൊരു അധികാരവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പുരോഹിതരെ വിശ്വാസികൾ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന സ്വന്ദായമായിരുന്നു നിലനിന്നിരുന്നത്. വിശ്വാസികളുടെ സമുദാസവത്തായ പള്ളികളുടെ ഭരണത്തിൽ പുരോഹിതർക്ക് അധികാരം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. തികച്ചും ജനാധിപത്യപരമായ ഒരു പള്ളിഭരണസ്വന്ദായമാണ് കേരളബൈക്കസ്തവരുടെ ഇടയിൽ നിലനിന്നിരുന്നത്. 18-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഇവിടെ എത്തിയ പാളിനോസ് പാതിരി കൈസ്തവവരുടെ പള്ളി സ്വന്ദായത്തെ “കൈസ്തവ റിപ്പബ്ലിക്കുകൾ” എന്നാണ് വിളിച്ചത്.

18-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഇവിടെ എത്തിയ പോർട്ടുഗീസ് മിഷണറിമാർക്ക് കേരളബൈക്കസ്തവരുടെ സമുദായാചാരങ്ങളും ഭരണവ്യവസ്ഥയും ‘അബൈക്കസ്തവ’മായിത്തോന്നി. കാരണം, യുറോപ്പിലെ കൈസ്തവവസ്ഥയുടെ ഘടനാരീതിയും പുരോഹിത ആധിപത്യവും കൈസ്തവമതത്തിൽ അവിഭാജ്യ ഘടകങ്ങളായി അവർ കരുതിയിരുന്നു.

1599-ൽ പോർട്ടുഗീസ് മെത്രാനായിരുന്ന മെനേസീസ് ഉദയം പേരുത്തിൽ വിജിച്ചുകൂട്ടിയ സുന്നഹദോസിൽ (കേരളത്തിലെ പള്ളികളിൽനിന്നുള്ള പ്രതിനിധികളുടെ യോഗം) വെച്ച് കേരള കൈസ്തവരുടെ ആചാരനാനുഷ്ഠാനങ്ങളെയും സഭാപാടനയെയും മാറ്റിമറിച്ച് യുറോപ്പൻ സഭയുടെ ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളും നിയമവും കൈസ്തവ വരുടെമേൽ അടിച്ചേല്പവിക്കാൻ പതിഗ്രഹിച്ചു. സുന്നഹദോസ് തീരുമാനങ്ങളിൽ എഴാം മെത്തപ പതിനാലാം കാനോന് ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: “വിശ്വാസം ഒള്ള ലോകരിടയും ഇത ഇല്ലാത്തവരുടെയും ദേഹം പൊറിമെണ്ണു ശമയംകൊണ്ടും ഒട്ട വെണം ഏനു പള്ളിക്കെ അതിനു സുകഷം ഒണ്ട. അത എന്തെന്തു? രണ്ടു കൂട്ടവും ചമയംകൊണ്ടിവാൻ.... ആണുങ്ങൾ ആരും ഇന്നി തൊടങ്ങി കാത കൂത്തരുത എന്നും വളത്തരുത എന്നും. ഇതനു എത്തതുടെ ചെച്ചയുന്നവരെ മെൻ പടക്കാരൻ മനസ്സിനു തകവെള്ളും കുറ്റപ്പട്ടകയും വെണം. കാതിൽ പൊന്ന ഇടുകയും അരുത. പൊന്ന ഇടുകിൽ പള്ളിക്കെ പൊറിത ആക്കുകയും വെണം.” (ഉദയംപേരുൾ സുന്നഹദോസിൽന്നു കാനോനകൾ, ഇന്ത്യൻ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് ഓഫ് ക്രിസ്ത്യൻ സ്കൂൾസിൽ പ്രസിദ്ധീകരണം, പേജ് 240).

യേശുവിന്റെ ഇഷ്യർദ്ദനവും, ‘കാര്തൃകുത്തുന്നതും പൊന്നിടുന്നതും’ തമ്മിൽ എന്തുബന്ധം? പക്ഷേ, മലയാളികളുടെ മര്യാദകൾ പാലിച്ചാൽ, പട്ടകാർ (പുരോഹിതർ) കേരളഭക്തസ്ഥവൻ സദാചേഴ്സ് കല്പിക്കണം എന്ന തീരുമാനത്തിലൂടെ അനുവരെ കേരളത്തിലെ ഭക്തസ്ഥവരുടെമേൽ ഭക്തസ്ഥവപുരോഹിതർക്കില്ലാതിരുന്ന അധികാരം പോർട്ടുഗീസ് മെത്രാൻ സ്ഥാപിച്ചുകൊടുത്തു. അങ്ങനെ ഇന്ത്യൻ ക്രിസ്ത്യാനിയെ യുറോപ്യൻ ക്രിസ്ത്യാനിയാക്കിമാറ്റാൻ പരിശീലം ആരംഭിച്ചു. ഗോവായിൽ ‘മിഷനറിമാർ മാനസാന്തരപ്പെടുത്തിയ ഫിദൂ’കൾക്ക് പോർട്ടുഗീസ് പേരുകളും വേഷവിധാനങ്ങളും നല്കി.

യുറോപ്പിലെ ഭക്തസ്ഥവമതനിയമം അനുസരിച്ച് പള്ളികളും പള്ളിവക സ്ഥത്യകളും മെത്രാൻ്റെ ഭരണാധികാരത്തിൽ കൈചീലായി രുന്നു. വിശ്വാസികൾക്ക് പള്ളികളുടെ ഭരണത്തിൽ യാതൊരു അധികാരവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇടവകകളിലെ സ്വത്ത് ഭരിക്കുന്നതിന് മെത്രാൻ പുരോഹിതരെ വികാരിമാരായി നിയമിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ തികച്ചും എകാധിപത്യപരമായ പാശ്ചാത്യമതനിയമം അനുസരിച്ച് പോർട്ടുഗീസുകാർ കേരളത്തിലെ പള്ളികൾ പിടിച്ചെടുക്കാൻ പരിശീലിച്ചു. 1653-ൽ കേരള ഭക്തസ്ഥവർ പോർട്ടുഗീസ് കോട്ടയായ മട്ടാഞ്ചേരിയിൽ എത്തി വിദേശീയരുടെ ഭരണത്തെ അർത്ഥശക്തിക്ക് ഇടയ്ക്കാതെ തിരസ്കരിച്ചു. വിദേശീയർക്കെതിരെ ഇന്ത്യക്കാർ നടത്തിയ ആര്യത്തെ കുറിച്ച് ഇന്ത്യാസ്ഥാനമായിരുന്നു കുന്നൻകുരിശ് സത്യം. ഇതിനെത്തുടർന്ന് ഭക്തസ്ഥവസമൂഹം രണ്ടായി പിളർന്നു. പക്ഷേ, ആദ്യാത്മികശുശ്രൂഷയോടൊപ്പം, കേരളത്തിലെ പള്ളികൾ സ്വന്തമാക്കുന്ന തിന് വിദേശമതമേധാവികൾ പരിശീലിച്ചുപോന്നു. ഇതിനെ കേരളത്തിലെ ഭക്തസ്ഥവർ ശക്തമായി എതിർത്തു.

1947-നു ശേഷം വിദേശ മതമേധാവികൾ ഭക്തസ്ഥവരുടെമേൽ പിടിമുറുക്കാൻ ആരംഭിച്ചു; പ്രത്യേകിച്ചും, ഭക്തസ്ഥവ സമൂഹത്തിലെ എറ്റവും ശക്തമായ കത്തോലിക്കാ സദാവിഭാഗം. മതനിയമം അശ്രക്കാണ്ക് സമുദായത്തിന്റെ സ്വത്ത് പുരുഷ്ണാനിയും സ്ത്രീയും ദ്രാവിഡരുടെ ശില്പങ്ങളും ഇരു പരിശീലം 1991-ൽ പുർണ്ണമായും വിജയിച്ചു. കേരളത്തിലെ ഭക്തസ്ഥവർ അറിയാതെ, രോമിൽ പ്രവൃംപിച്ച കാനോൺ നിയമം അനുസരിച്ച് കേരളത്തിലെ എല്ലാ പള്ളികളുടെയും സ്ഥാപനങ്ങളുടെയും സ്വത്തിന്റെയും പരമോന്നത ഭരണാധികാരം വത്തിക്കാൻ രാഷ്ട്രത്തിന്റെകൂട്ടി തലവനായ മാർപ്പാപ്പയിൽ നിക്ഷിപ്പിക്കാക്കി. മാർപ്പാപ്പ നിയമിക്കുന്ന മെത്രാന്മാരാണ് അതിന്റെ പ്രാദേശിക ഭരണാധികാരികൾ. ഈ മെത്രാന്മാർ കേരള കത്തോലിക്കരുടെ സ്വത്ത്

ഈ വൈദികസമൂഹത്തിൽ പുരോഹിതാധികാരം പുർണ്ണമായിത്തന്നെന്ന് അസ്ഥാപിച്ചപ്പോൾ കൈസ്തവസമൂഹത്തിൽ പുരോഹിതൻ, പ്രത്യേകിച്ച് കത്തോലിക്കാ സമൂഹത്തിലെ പുരോഹിതൻ, ചോദ്യം ചെയ്യാനാകാത്ത ഭരണാധികാരിയായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.

ଓଡ଼ିଆ ମତୋ

നബിതിരുമേനിയുടെ കാലശേഷം അധികം വർഷങ്ങൾ കഴിയുന്നതിനുമുമ്പ് ഇസ്ലാമിക മതസന്ദേശം കേരളത്തിൽ എത്തി എന്നാണ് വിശസികപ്പെടുന്നത്. നബിതിരുമേനിക്കുശേഷം അരേബ്യയും തുർക്കിയും മധ്യപുർവ്വരേശവത്ത് മതസാമാജ്യങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചു. ഈ സാമാജ്യങ്ങളിലെ മതദരണത്തിനായി ‘ഹാദീസു’-കളും ‘ശരീഅത്തും’ ആവിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടു. ഇവയെയാനും കേരളത്തിലെ മുസ്ലീമിനെ ആശമായി സ്വാധീനിച്ചിരുന്നില്ല. മുഗൾദരണകാലഘട്ടത്തിൽ കേരളത്തിലെ മുസൽമാനാർ ഇത് നിയമങ്ങളിൽനിന്നും പത്രാകളിൽനിന്നും പുറത്തായിരുന്നു. എന്നാൽ, സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുശേഷം കാണക്കാണ ഇസ്ലാമിന്റെ ധമാർത്ഥമാതൃക മധ്യപുർവ്വരേശവത്ത് സുസംഘടിതവും പുരോഹിതപണിയിതനേതൃത്വത്തിലുള്ളതുമായ സമുദായാചാരങ്ങളാണെന്ന് വരുത്തിത്തീർക്കാൻ തല്പരരക്ഷിക്കശ പരിഗ്രാമം ആരംഭിച്ചു. ഇത് കേരളത്തിലെ മുസ്ലീമുകളുടെ സ്വതന്ത്രമായ വളർച്ചയെ പിന്നോടുവലിച്ചു. മതസംഘടനകൾ സമ്പന്നമായപ്പോൾ സാധാരണ മുസൽംമാരുടെ അവരുടെ മതദരണത്തിന്കീഴിൽ കുടുക്കിയിടാൻ കഴിഞ്ഞു. അത് ഇന്നും വർദ്ധമാനമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്.

മുസ്ലിം സമുദായത്തിനുള്ളിൽ നടന്ന നവോത്ഥാനപരിശോധനകൾ വിജയപ്രദമാകാതിരിക്കുന്നതിലെപ്പറ്റിയം മതഭരണം ശക്തമായി തുടരുകയാണ്.

എ സമുദായത്തെ പുരോഹിതാടിമതത്തിനുകൂടിയിൽ തളച്ചിട്ടുന്നതിനുള്ള ശക്തമായ ചങ്ങല, പൊതു മുതലിന്റെമേൽ മതമേധാവികളുടെ ആധിപത്യമാണ്. ഇസ്ലാം-ക്രിസ്ത്യൻ സമുഹങ്ങളിൽ ഈന്ന് മതാധികാരത്തിന് വൈദേശിക സാമ്പത്തിക പിന്തുണ ധാരാളമായി ലഭിക്കുന്നു. പണാധിപത്യം ഈ രണ്ട് സമുഹങ്ങളുടെ അന്തരികമായ വളർച്ചയെ തളർത്തുന്നുമുണ്ട്. ന്യൂനപക്ഷസമുദായങ്ങൾ എന്ന നിലയിൽ, ഗവൺമെന്റിൽനിന്നും പ്രത്യേകമായി ലഭിക്കുന്ന സംരക്ഷണം ഈന്ന് ധമാർത്ഥത്തിൽ സമുദായത്തിലെ സന്ദനനാർക്കും മതാധികാരികൾക്കുമാണ് ലഭ്യമാകുന്നത്.

വിദേശ ഭരണകുടങ്ങളോടും സാമ്പത്തിക കേന്ദ്രങ്ങളോടും ക്രിസ്ത്യൻ മുസ്ലിം മതവിഭാഗത്തിലെ ഉന്നതസ്ഥാനീയരുടെ ബന്ധങ്ങൾ ആ മതവിഭാഗങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിന് അവർക്ക് അവസ്ഥരുമുണ്ടാക്കുന്നു. രാഷ്ട്രീയകാർ ഈ സമുദായങ്ങളെ വോട്ട് ബാകുകളാക്കി നിലനിർത്തുന്നതിന് പരസ്പരം മതസ്ഥിക്കുകയാണ്. ഈ മതസ്ഥിതിൽ ശക്തിയാർജ്ജിക്കുന്നത് മതനേതൃത്വമാണ്. ഈ ഇന്ത്യയുടെ സാമുദായിക സന്തുലിതാവസ്ഥയെ തകർക്കാൻ ഭാവിയിൽ കാരണമായിത്തീരും. മതത്തെ ഇഷ്യർദ്ദശനമായി വിശ്വാസികളിലേയ്ക്ക് പകർത്തുന്നതിനുപകരം ഇഷ്യർദ്ദശന്തിയും സ്ഥാനത്ത് മതാധികാരികൾ ആർശദാവലങ്ങളായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. ഉദാഹരണത്തിന്: കാര്യതാലികകാസഭയുടെ മതനിയമംആയ കാനോൺനിയമം അനുസരിച്ച്, ഓരോ മെത്രാനും, “ക്രിസ്ത്യവിന്റെ വികാരിയും സ്ഥാനപതിയും എന്ന നിലയിലാണ് രൂപതയെ ഭരിക്കുന്നത്. ക്രിസ്ത്യവിന്റെ നാമത്തിൽ അദ്ദേഹം വ്യക്തിപരമായി വിനിയോഗിക്കുന്ന അധികാരം സക്രീയവും ഉദ്യോഗസഹജവും നേരിട്ടുള്ളതുമാണ്” (പാരമ്പര്യ കാനോൺനിയമം 178). അതായത്, മെത്രാൻ ക്രിസ്ത്യവിന്റെ സ്ഥാനത്തിരുന്നാണ് രൂപതയുടെ ഭാതിക ഭരണം നടത്തുന്നത്. അതായത്, ഒരു “ആർശദാവലം”!!!

ഈ അധികാരവിന്യാസം കൈക്കസ്തവപസമുഹത്തിലാകെ ഈന്ന നിലനില്ക്കുന്നു. ഇസ്ലാം മതത്തിലും, ഖുറാന്റെയും ഹാദിസുകളുടെയും ശരീഅത്തിന്റെയും വ്യാഖ്യാതാക്കൾ എന്ന നിലയിൽ പുരോഹിത പണ്ഡിതന്മാർ പ്രവൃഥിക്കുന്ന ഫത്വാകൾ അനുസരിക്കാൻ മുസ്ലിമുകൾ നിർബന്ധിതരാകുന്നു. (ഹിന്ദു സമുഹത്തിൽ ആർശദാവലങ്ങളായി ചിത്രീകരിക്കുന്ന മാതാ അമ്മതാനന്മയിക്കോ, സത്യസായി

ബാബയ്ക്കോ ഹിന്ദു പൊതു സമൂഹത്തിന്റെ ഭൗതികസ്വത്ത് രേഖകു നന്തിന് അവകാശമില്ലെന്ന് ഓർക്കുക. അവർക്ക് ഭിക്ഷയായി ലഭിക്കുന്ന സ്വന്തത് ഇന്ത്യൻ നിയമത്തിൻകീഴിലാണ് ഭരിക്കപ്പെടുന്നത്.)

പുരോഹിതാധികാരം കൈസ്തവ-ഇസ്ലാം മതങ്ങളിൽ അംഗി കരിപ്പിക്കുന്നതിന് വിവിധ മാർഗ്ഗങ്ങളാണ് പുരോഹിതരും മതപണ്ഡി തരും സ്വീകരിക്കുന്നത്. ധ്യാനക്രോന്തങ്ങൾ, വിശുദ്ധയാർക്കുവേണ്ടി യുള്ള പള്ളികൾ, രോഗശാന്തി ശുശ്രൂഷ, പ്രവചനങ്ങൾ മുതലായവ കൈസ്തവ-മുസ്ലിം സമൂഹത്തെ തങ്ങളുടെ ചവിട്ടിയിൽ നിർത്താൻ പുരോഹിത പണ്ഡിതന്മാരിൽ ഇന്ന് വ്യാപകമായി ഉപയോഗിക്കുന്നു. യേശുവിന്റെയോ നബിതിരുമേനിയുടെയോ യമാർത്ഥ മാനവിക പറ നങ്ങളെ അവഗണിച്ചുകൊണ്ട്, സമുദായങ്ങളുടെമേൽ അവരുടെ ആധി പത്യത്തെ ശക്തമാക്കുന്നതിനാണ് മതത്തെ ഇന്ന് പുരോഹിതരും മത പണ്ഡിതന്മാരും ഉപയോഗിക്കുന്നത്. മതത്തെ രാഷ്ട്രമായ ഇന്ത്യയുടെ മതസന്തുലിതാവസ്ഥയ്ക്ക് ഇത് കോട്ടുമണ്ഡാക്കും എന്ന് സമൂഹം എത്ര നേരത്തെ മനസ്സിലാക്കുന്നുവോ അതെയും നന്ന്.

ഇന്ത്യയിലെ കൈസ്തവ-ഇസ്ലാം സമൂഹങ്ങളിൽ നടക്കുന്ന അധികാര സാമ്പത്തിക കേന്ദ്രീകരണത്തെ പൊതു സമൂഹത്തിന് വിമർശിക്കാനാവില്ല. കാരണം, അത് വർഗ്ഗീയതയായി ചിത്രീകരിക്കുന്നതിലും, പൊഹമണാധിപത്യത്തിന്റെ ചരിത്രത്തെക്കുറിച്ചും ആര് എഴുതിയാലും അത് മഹാദാ മതവികാരത്തെ വ്യാഖ്യപ്പെടുത്തും എന്ന വാദം പൊതുവെ ഉന്നയിക്കപ്പെടാറില്ല. എന്നാൽ, കൈസ്തവ-ഇസ്ലാം മത അജ്ഞിലെ അനാചാരങ്ങളെക്കുറിച്ച് ആരുകളിലും വിശകലനം ചെയ്താൽ അതിനെ വർഗ്ഗീയതയായോ മതനിഷ്ഠയമായോ ചിത്രീകരിച്ച്, പറയുന്നവെന്ന് വായ് അടപ്പിക്കാൻ പുരോഹിത പണ്ഡിതന്മാർക്ക് കഴിയും എന്ന ഒരു അവസ്ഥ നിലവിൽ വന്നിരിക്കുന്നു. അതായത്, ഈ മതസ്ഥുക്കൾക്കുള്ളിൽ ഒരു നവോത്ഥാനം അസാധ്യമാക്കിത്തീർത്തിരിക്കുകയാണ് പുരോഹിത-പണ്ഡിതന്മാർ.

2007ലെ എൻ വി അനുസ്സമ്മാന സമ്മേളനത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ചത്

നവോത്ഥാന സംസ്കാരം കവിതയിൽ

കെ.വി. സോമനാമൻ

പ്രശ്നാത്തലം

ഒരു ദേശത്തിന്റെ സംസ്കാരം നിർണ്ണയിക്കുന്നതിൽ സാഹിത്യ തത്തിന് വലിയ പങ്കുണ്ട്. ഭാഷയും സംസ്കാരവും തമ്മിൽ ഏതു വിധ തത്തിൽ ബന്ധപ്പെടുന്നുവോ അതിനുസൃതമായാണ് സാഹിത്യവാ സന്നയും വളർന്നുവരുന്നത്. ഈ വളർച്ചയിൽ നിർണ്ണായക സ്വാധീനം ചെലുത്തുന്ന ഒരുസാഹിത്യ വിഭാഗമാണ് കവിത. തലമുറകൾ വിത യക്കുന്ന വിത്തുകളിൽ നിന്നുമാത്രമേ വിളവുകൾ കൊഞ്ചാനാവുക യുള്ളു. നല്ല വിളവുകൾക്ക് നല്ല വിത്തിരിക്കിയാൽ മാത്രം പോരാ. അതിനെ പരിരക്ഷിക്കുകയും വേണം. ഇത്തരത്തിൽ പരിരക്ഷകിട്ടുന്ന സാമൂഹ്യ ചുറ്റുപാടുകൾ സ്വാധീനിക്കുന്ന തലമുറകളിൽനിന്ന് സാഹിത്യ സംവാദങ്ങളും വായനയും ചോർന്നു പോവുകയില്ല. ആരോഗ്യകരമായ സംവാദങ്ങളും വായനകളുമാണ് രചനകളുടെ വാതിൽ തുറക്കുന്നത്. അത് സാഹിത്യത്തിന്റെ ഉള്ളറകളെ ഉണർത്തുന്നു. ഭാഷകളെ പരിപോഷിപ്പിക്കുന്നു. മലയാളസാഹിത്യം ഏതുതരത്തിൽ വായിക്കപ്പെട്ടു എന്ന അനേഷണം ആരംഭിക്കുന്നതു തന്നെ സാമൂഹ്യ നവോത്ഥാനത്തെ അത് എത്രമാത്രം സ്വാധീനിച്ചു എന്ന അനേഷണത്തിൽ നിന്നാണ്. അതിനാൽ മലയാള രചനകളുടെ ഭൂതകാലവ്യതിയാനങ്ങൾ അവലോകനം ചെയ്യാത്ത പഠനങ്ങൾ ഒന്നും തന്നെ നവോത്ഥാന സംസ്കാരത്തിന്റെ കാലിക്ക്രസ്കൽകൾ മുതൽക്കുട്ടാവില്ല.

കാലത്തിന്റെ താക്കോൽ കുടങ്ങളാണ് സാഹിത്യവും കലയും. സാഹിത്യത്തിന്റെ വിവിധ മാധ്യമങ്ങളാണ് കമ, കവിത, നാടകം, സോവൽ, വിമർശനം തുടങ്ങിയവ. മാധ്യമങ്ങൾ നിലനിൽക്കാണ് ഒരു ഇടം ആവശ്യമാണ്. അത് സമൂഹം തന്നെയാണ്. സമൂഹവും സാമൂഹികചരിത്രവും ഇടപെട്ട് നിൽക്കുന്ന സാഹിത്യരൂപമാണ് കവിത. ഈ ചരിത്ര മുഹൂർത്തങ്ങളെ ഭാഷകോണ്ട് അടയാളപ്പെടുത്തുകയാണ് കവി ചെയ്യുന്നത്. അതായത് ഭൂതകാലത്തിൽനിന്ന് ചരിത്രത്തെ തന്റെ ഭാവ നയിൽ ആവ്യാനശലിയിൽ, ഭാഷയിൽ മാറ്റിനിർത്തുകയാണ്. ഈ

മാറ്റിനിർത്തലുകൾ വർത്തമാന-ഭാവികാല അവസ്ഥകളെ മാറ്റി മറിക്കാനുള്ള ആയുധമാക്കി മാറ്റുക എന്നതും കവി യർമ്മമാണ്. ഒരു രചനയുടെ സ്വഭാവരും എന്നു പറയുന്നത് അത് സൃഷ്ടിക്കുന്ന ആന്തരികമായ അനുഭവമാണ്. ആന്തരികമായ അനുഭവം പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന വായനകളെ ബഹികവായന അമ്ഭവാ ഇന്ദ്രിയക്ഷപൽ രീഡിംഗ് എന്നു പറയാം. സാഹിത്യ രചനകൾ ആന്തരികമായ അനുഭവമില്ലാത്ത ചുറ്റുപാടുകളെ രൂപപ്പെടുത്തുമ്പോൾ വായന വിനോദമായി മാറും. കേരള നവോത്തമാന ചതിത്രത്തിൽ കവിത സൃഷ്ടിച്ച ആന്തരിക അനുഭവങ്ങളും ബാഹ്യ ചലനങ്ങളും സാമൂഹ്യമാറ്റങ്ങളും വർത്തമാനകാല പശ്ചാത്തലത്തിൽ പരിചയപ്പെടുത്തുക എന്നതാണ് ഈ ലേവന്തതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം.

കാൽവെപ്പുകൾ

ഓരോ എഴുത്തുകാരനും മനുഷ്യവികാരങ്ങളുടെ ഇടനാഴികളിൽ നടക്കുന്ന യുദ്ധം പകരതയോടെ പകർത്തുകയും ജീവിതത്തിലെ അവസാനിക്കാത്ത നമ കാൽത്തുസുക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതിന്പുറം മനുഷ്യസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ കാണുന്നു. ചുംബന്തതിനും അന്യവിശാസത്തിനും ദുരാചാരത്തിനും എതിരെയുള്ള കലാപത്തിലൂടെ അവർ സമൂഹത്തെ അടുത്തറിയുന്നു. 1936-ലാണ് പ്രേപംചനിന്റെ അധ്യക്ഷതയിൽ അബിലേന്ത്യാ പുരോഗമന സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനം രൂപവർക്കുതമായത്. 1937-ൽ ജീവിൽ സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനം എന പേരിൽ രൂപംകൊണ്ട് 1944-ൽ പുരോഗമനസാഹിത്യപ്രസ്ഥാനമെന്ന പേരിൽ ചെതന്നും പരത്തിയ സാഹിത്യ പ്രസ്ഥാനം കേരളീയസമൂഹത്തെ ഗാഥമായി സ്വാധീനിച്ചു. മനുഷ്യനാണ് പ്രധാനമെന്നും മനുഷ്യസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന് വിലാതം നില്ക്കുന്ന എല്ലാ പ്രതിബന്ധങ്ങളും തകർക്കപ്പേണ്ടതാണെന്നും ഇവർ വിശസിച്ചുപോന്നു. സ്ഥാനമാനങ്ങളോ ആശ്വസ്തരോ കല്പിക്കപ്പെടാത്ത അധിസമിതി വിഭാഗങ്ങൾ രചനയ്ക്ക് വിഷയമായത് ഇത്തരത്തിലാണ്. അധിസമിതരും അവരുടെ ഇരുണ്ട ജീവിതവും കടന്നുവന്നതോടെ പുതിയൈരു ഭാവാന്തരം രചനയിൽ പ്രകടമായി. സമൂഹത്തിന്റെ ഉയർച്ചയും ഉല്ലാസബുദ്ധമായിരുന്നു പ്രധാനം. ജനിമാർക്കും മുതലാളിമാർക്കുംവേണ്ടി ജീവിതം മുഴുവൻ അടിമേഖല ചെയ്ത് അഭിശപ്തജീവിതം നയിച്ചവരുടെ ദയനീയത എഴുത്തുകാരെ അസ്വസ്ഥരാക്കി. അവരുടെ ജീവിതത്തെ അതിന്റെ പുർണ്ണതയിലും തീവ്രതയിലും അവത്തിപ്പിക്കുക വഴി സമൂഹത്തിന്റെ ഒരു കോൺസിൻ അറിയപ്പെടാതെ കിടന്നിരുന്ന കൂടെ മനുഷ്യർക്കനേരേ പ്രകാശം ചൊരിയുകയാണ് ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ സാഹിത്യകാരരാഖി വിശിഷ്ടം കവികൾചെയ്തത്. കാലഘട്ടത്തിന്റെ ചതിത്രമുഹൂർത്തങ്ങൾ ഒപ്പിയെടുത്തു നവോത്തമാന സംസ്കാരത്തിന്റെ ചുണ്ടുപലകകളാക്കി ഭാഷയെ തിരി

ചുവിട്ടു, ഇവർ. അവരുടെ സ്വപനമാം പോലെതന്നെ രചനകളും വായിക്കപ്പെട്ടു എന്നതും കേരളീയ ഭൂതകാലത്തിലെ സുവർണ്ണ പദ്മങ്ങളാണ്.

കവിതയുടെയും മറ്റ് സാഹിത്യവിഭാഗങ്ങളുടെയും മാത്രമായ ഒരിടം കണ്ണഭത്തുക എന്നത് ബുദ്ധിമുട്ടുള്ള കാര്യമാണ്. കവിതയായി മാത്രം പിരിക്കാൻ കഴിയുന്ന ചില നിലവിളികളും നിശ്ചിബ്ദതകളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട് എന്നുവേണം കരുതാൻ. അതിലോന്നാണ് കാല്പനികത. ചിന്തകളിലും ദർശനങ്ങളിലും ജീവിതവീക്ഷണത്തിലുമുള്ള ഒരു പ്രത്യേക മനോഭാവത്തെയാണ്ട് സുചിപ്പിക്കുന്നത്. ഗൃഹാതുരത്തിന്റെ തരം ഇംവേശമായും സീരിയമായ ഒരു സ്വപ്നഭൂമികയെ പുല്ലകലായും അത് വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെട്ടു. ഗതകാലസ്ഥാനകൾ അയവിരിക്കുന്നതോടൊപ്പം ഇല്ലാത്തതിനെന്നോരുത്ത് വിലപിക്കാനും അവർ തയ്യാറായി. എല്ലാ സംസ്കാരങ്ങളിലും ഒരു ജീവിത സമീപനമായും ലാഭാശ്രമിക്കുന്നതുമായും കാല്പനികത നിലനിന്നു. എല്ലാ ഭാഷയിലെയും സാഹിത്യത്തിലെ ഒരു മുഖ്യധാരയായിരുന്നു കാല്പനികതയെന്ന് സാഹിത്യചരിത്രം തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. കാല്പനിക കവികൾ നിലവിലുള്ള സിഖാനങ്ങളാട്ടും അവരെ താങ്ങിനിർത്തുന്ന നിയമാവലികളാട്ടും സന്ധിചെയ്യുവാൻ വിമുഖത കാണിക്കുന്നു. വ്യവസ്ഥിതികളാട്ടും കലഹിക്കുവാനും തന്നെ സർജ്ജ പ്രതിഭയെ ബന്ധിക്കുന്ന ചങ്ങലകൾ പൊട്ടിച്ചെടിയുവാനും അങ്ങനെ പുതിയൊരു സംശയം കലാപത്തിന് തുടക്കം കുറിക്കുവാനും വെന്നൽക്കാണ്ട് കലാപ്യക്തിത്തങ്ങളാണ് നവോത്ഥാനചരിത്രത്തിന് തിരികെടുത്തിയത്. കാലഘട്ടത്തെയും അധികാരക്കേന്നും അഭ്യരിയും പ്രതീകാത്മകമായി അവർ എത്തിർത്തുപോന്നു. പുതിയ ശൈലിയിലും പുതിയ രൂപകങ്ങളിലും യാമാർത്ഥ്യത്തെ ആദർശവത്കരിക്കുവാനും ആദർശങ്ങളെ സാക്ഷാത്കരിക്കാനുമുള്ള ശ്രമങ്ങൾ കാല്പനികതയുടെ പ്രത്യേകതയാണ്. കവിതയിലെ ഈ ജനാധിപത്യവത്കരണം നവോത്ഥാനമാണ് നവോത്ഥാനത്തിന്റെ വാതിലുകൾ തുറന്നിട്ടും.

കാല്പനിക പരിയുന്നത് വർത്തമാനകാലത്തിന്റെ ഉത്പന്നം തന്നെയാണ്. വായനയുടെ വ്യാപ്തി നിർണ്ണയിക്കുന്നതും ഈ ഉല്പന്നത്തെ മുൻനിർത്തിയാണ്. സാഹിത്യരചനകൾ അതാതുകാലത്തെ സാമൂഹ്യ യാമാർത്ഥ്യങ്ങൾ നോക്കിക്കാണുന്നതിലും തന്നെയാണ് വായനക്കാർ അവരെ സീകരിച്ചതും.

സന്നേഹഗായകൾ

മലയാള കവിതയുടെ ചരിത്രത്തിൽ നിത്യഭാസുരമായ ഒരഖ്യായം ഉത്തഘാടനം ചെയ്ത മഹാശയനായ കവിയാണ് കുമാരനാശാൻ. മനുഷ്യാവകാശത്തിനുവേണ്ടി അദ്ദേഹം ശബ്ദമുയർത്തി.

സ്നേഹത്തക്കുറിച്ച് ഹൃദയഹാരിയായി പാടി. സ്വാത്രന്ത്യത്തിന്റെ മാധ്യമായ തീരുമാനം പേര്ത്തും പേര്ത്തും വാഴ്ത്തി. കേരള സാഹിത്യാരാമ തത്ത്വിൽ കാല്പനിക കവിതയുടെ പുകാലം വിരിയിച്ചുവരിൽ പ്രാഥാ ണികനാണ് ആശാൻ. നജ്ഞിനി, വീണപുവ്, ലീല, ശീബുലചരിതം, ശാമ വൃക്ഷത്തിലെ കുയിൽ, പ്രരോഭനം, ചിന്താവിഷ്ണ്യായ സീത, ദുരവസ്ഥ, ചണ്ണാലഭിക്ഷുകി, കരുണ, പുഷ്പവാടി, വനമാല, മൺിമാല തുടങ്ങിയവയാണ് ആശാന്റെ പ്രധാന കൃതികൾ.

ആശാൻ ഒരു സ്നേഹഗായകനാണ്. സർവവ്യാപിയും വിശ്വാ തത്ത്വവുമായ സ്നേഹമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രചോദനക്രമവും മുഖ്യ വിഷയവും. പ്രതിജ്ഞ ഭിന വിചിത്രമാർഗ്ഗമായ മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ സ്നേഹത്തിന്റെ ആന്തരമഹത്വത്തെയും അതിശയനീയമായ ശക്തി വിശ്വേഷിത്തെയും അദ്ദേഹം സ്വകൃതികളിലൂടെ ഉപപഠിച്ചു. സ്നേഹ മാണവിലസാരമുള്ളിയിലെന്നും സ്നേഹം നരകത്തിന്റെ ഭീമിലും സർഗ്ഗ ഗേഹം പണിയുമെന്നും മനുഷ്യകമാനുശായിയായ ആശാൻ പാടി. സ്നേഹ സക്കീർത്തനം പോലെതന്നെ തത്ത്വചിന്താപ്രഭാവായവും ആശാൻ കവിതയുടെ സവിശേഷജീവകമാണ്. പ്രരോഭനവും ചിന്താ വിഷ്ണ്യായ സീതയും കരുണയുമെല്ലാം ഭാരതീയ തത്ത്വചിന്താപ്രധാനങ്ങളാണ്. സാമുഹിക പരിഷ്കരണത്തെ ലാകാക്കിയുള്ള സോദ്ദേശകൃതികളും ആശാൻ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. സമുദായം അനുഭവിച്ചിരുന്ന അസമത്വവും അവശ്യതയും അദ്ദേഹത്തിലൂണ്ടാക്കിയ പ്രതികരണങ്ങളാണ് വാന്പത്തവത്തിൽ തീയക്കുടിയുടെ വിചാരം, ദുരവസ്ഥ, ചണ്ണാലഭിക്ഷുകി തുടങ്ങിയ കൃതികൾ. “അന്തണൈന്ത്രമച്ചുള്ളാരു കയ്യല്ലോ ഹനത നിർമ്മിച്ചു ചെറുമനെയും” എന്ന് കവി ആവേശത്തോടെ പറഞ്ഞതിന്റെ അടിസ്ഥാനാവും മറ്റൊന്നല്ല. ആത്മഗാത്രങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ പ്രകാശിപ്പിച്ചതും ആശാനാണ്. പുഷ്പവാടിയിലും മൺിമാലയിലും വന്മാലയിലുമൊക്കെ മികച്ച ഭാവഗാനങ്ങൾ കാണാം. മലയാള കവി തയ്ക്കും സാംസ്കാരിക പ്രധാനമാനത്തിനും ദുരവ്യാപകമായ ചലനങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുവാനും അതിനെ ജീവിത യാമാർത്ഥ്യങ്ങളോട് ലഭിപ്പിക്കുവാനും ചിന്താബന്ധനയുമാക്കുവാനും ആശാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

ജീവിതകാലം പുർണ്ണമായും ഭാഷാസേവനത്തിനുവേണ്ടി ഉള്ളി എത്തുവച്ച പണ്ണിത്തമഹാകവിയാണ് ഉള്ളുർ എസ്. പരമേശരരാജുർ. ഭാഷയിലെ അത്ഭുതശക്തിയും സാഹിത്യത്തിലെ ഒരമാനുഷ വ്യക്തിയുമായിരുന്നു മഹാകവി ഉള്ളുർ. ഉമാകേരളം, കർണ്ണഭൂഷണം, പിംഗള, ഭക്തിഭീമിക തുടങ്ങിയ വണ്ണകാവ്യങ്ങൾ കിരണാവലി, താരഹാരം, തരംഗിണി, അമൃതധ്യാര, ദീപാവലി, രത്നമാല, കല്പശാഖി, ചിത്രശാല, മൺിമത്ജുഷ, എഴുംഗാഡാളുള്ള കേരള സാഹിത്യചരിത്രം, വിജഞാ

നദീപിക, ഭാഷാചമ്പുകൾ തുടങ്ങിയവയാണ് ഉള്ളൂർതിന്റെ മികച്ച കൃതികൾ.

ഉള്ളൂർ ആർഷ സംസ്കാരത്തിന്റെ വക്രാവും പ്രചാരകനുമാ യിട്ടാണ് മലയാള സാഹിത്യവേദിയിലേക്ക് കടന്നുവന്നത്. കാലത്തിന്റെ പ്രവണതകൾ ഗ്രഹിക്കുകയും സുകവന സരണി കാലഗതിക്കനുസരണമായി തിരിച്ചുവിടുകയും ചെയ്ത കവിയാണ് ഉള്ളൂർ. വാല്മീകി യുടെയും വ്യാസന്ത്രയും കാളിഭാസന്ത്രയും ലോകത്തിൽത്തന്നെ ഒരുപാടി നിൽക്കാനാണേഹം കുടുതലും ആഗ്രഹിച്ചത്. ശ്രേംഖലയുടെ ശബ്ദഭാഡാപത്തിനും അലക്കാരത്തിന്റെ അനിയന്ത്രിതമായ പ്രയോഗ തത്തിനും അദ്ദേഹം കുടതൽ പ്രാധാന്യം നൽകി. സത്യം, ബൈരും, ബൊഹ ചര്യം തുടങ്ങിയ ഭാരതീയ പാരമ്പര്യത്തിലെ മഹനീയാദർശങ്ങൾക്ക് വ്യാവ്യാനം കൊടുക്കുന്നവയാണ് ഉള്ളൂർ കവിതകൾ. പിംഗളയിലും കർണ്ണഭൂഷണത്തിലും മറ്റും നിശ്ചലിക്കുന്നത് ഭാരതീയ പാരമ്പര്യ ദർശനങ്ങളാണ്.

ഭാരതീയ പുരാണങ്ങളാട് പ്രത്യേകിച്ച് മഹാഭാരതത്തേതാട് അദ്ദേഹത്തിന് വലിയ ആദരവുണ്ടായിരുന്നു. രാജഭക്തി അദ്ദേഹത്തിന്റെ മഹിക സഭാവമായിരുന്നു. കാല്പനിക പ്രവണതകൾ മേഖിച്ചവയാണ് ഉള്ളൂർ കവിതകൾ. കിരണാവലിയിലെ വിചാരഭാരതത്തച്ചിന്താപരവും പ്രാഭാഗമനോന്മുഖവും മനുഷ്യസ്നേഹ മസൃണവുമാണ്. സന്നേഹ സാഹോദര്യങ്ങളുടെ പ്രോജക്റ്റവും മധുര കോമളവുമായ ഒരു സകീർത്തനമാണ് പ്രേമസംഗീതം.

“ഒരു മതമുണ്ടുലകിനുയിരാം
പ്രേമമതോന്നല്ലോ.

പരക്കെ നമ്മുളമുതുട്ടും
പാർവൻ ശശിബിംബം”

എന്നാണ് കവി നമ്മുളമുതുട്ടുതുന്നത്. എഴുഭാഗങ്ങളിൽ അറുപത്തിനാല്പ് അധ്യായങ്ങളിലായി പരന്നുകിടക്കുന്ന മഹാകവിയുടെ കേരളസാഹിത്യ ചരിത്രം അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനശ്വരമായ ഒരു സ്മാരകമാണ്.

കാല്പനിക കവിതാലോകത്തിലെ മഹാരമനായിട്ടാണ് മഹാകവി വള്ളത്തോൾ കേരള സാഹിത്യവേദിയിലേക്ക് പ്രവേശിച്ചത്. ലളിതകോമളകാന്ത പദാവലികൾ കോർത്തിണക്കി അനവദ്യസൃഷ്ടരമായ രചനാശിലപ്പത്തോടുകൂട്ടി വള്ളത്തോൾ കവിത ഉണർന്നപ്പോൾ മലയാളകവിതാ ലോകത്ത് ഒരു സുവർണ്ണയുഗം പ്രത്യുക്ഷപ്പെട്ടു. സാഹിത്യമഞ്ജരി പത്തുഭാഗങ്ങൾ, ചിത്രയോഗം മഹാകാവ്യം, വാല്മീകി രാമാ

യണം, ഒഗ്രഹം, ശാകുന്തലം തുടങ്ങിയവയുടെ പരിഭ്രാഷ്ടർ, ബധിര വിലാപം, ബന്ധനസമനായ അനിതുഖൻ, ശിഷ്യനും മകനും, അച്ചനും മകളും, മർദ്ദന മറിയും തുടങ്ങിയ വണ്യകാവ്യങ്ങൾ എന്നിവയാണ് വള്ളത്തോളിന്റെ പ്രധാനകൃതികൾ. ബധിരവിലാപത്തോടുകൂടിയാണ് വള്ളത്തോൾക്കവിത ശാഖിക്കപ്പെട്ട തുടങ്ങിയത്. എന്നാൽ ബന്ധന സ്ഥമനായ അനിതുഖൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിയശസ്ത്ര പ്രവൃദ്ധമാക്കുകയും ചെയ്തു. വള്ളത്തോളിന്റെ കവിയശസ്ത്ര പടർന്നു പതലിച്ചതും മഹാകവിയുടെ കവിതയുടെ സൗന്ദര്യവും ശില്പപദ്ധതിയും നിരഞ്ഞ നിൽക്കുന്നതും സാഹിത്യ മഞ്ജരികളിലാണ്. വിവിധ വിഷയങ്ങളെ അധികരിച്ചുതീരുത്തുന്ന പ്രസ്തുത കവിത കളിലും നാം പ്രകൃതിഗായകനും ദേശസ്നേഹിയും മനുഷ്യസന്നാഹിയുമായ മഹാകവിയെ ദർശിക്കുന്നു.

“ഭാരതമെന്ന പേര് കേട്ടാലഭിമാന
പുരിതമാകണമന്തരംഗം
കേരളമെന്ന കേട്ടാലോ തിളയ്ക്കണം
ചോര നമുക്ക് ഞരമ്പുകളിൽ”

എന്ന് ദേശസ്നേഹിയായ മഹാകവി ഉർഭവോധിപ്പിക്കുന്നു.

“യനാധ്യരേ ധർമ്മ വഴിക്കു നിണ്ണശൾ
കാണിക്കവയ്ക്കും തനിമുത്തിനെക്കാശ
കുലിപ്പണിക്കാരിവർത്തൻ വിതർപ്പു
നീർത്തുള്ളിയാണൈശരനേരീയിഷ്ടും”

എന്നാണ് കവി മനുഷ്യത്വത്തപ്പറ്റി ഓർമ്മപ്പിച്ചത്. മലയാള ശബ്ദങ്ങളെ പൊരുത്തം നോക്കി ഉപയോഗിക്കാൻ അസാമാന്യ വിരുതുള്ള വള്ളത്തോൾ സ്വീഷ്ടച്ച പ്രസന്ന മധുരമായ കാവ്യഗാനം വള്ളത്തോൾ പ്രസ്താവനമെന്ന് കേളിപ്പെട്ടു. ദേശീയ കലകളും സമുദ്ഭാരകനുമായി രൂപീ വള്ളത്തോൾ. അദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ച കലാമണ്ഡലത്തിലും കമകളിയേയും മഹാകവി ഉദ്ധരിച്ച വിശ്വപ്രസിദ്ധമാക്കി.

നവോത്ഥാനപടവുകൾ

വള്ളത്തോൾ 1958ലും ഉള്ളിരു 1949ലും കുമാരനാശാൻ 1924ലും നമേ വിട്ടുപിരിഞ്ഞു. ഇന്ത്യയിലെ സാമൂഹ്യരംഗവും പ്രത്യേകിച്ചു കേരളീയ അവസ്ഥയും അജ്ഞത, അസ്വാദിശാസം, അനാചാരം, ജാതിചിന്ത, ജമി-കുടിയാൻ ബന്ധം, മരുമകത്തായ സ്വന്വദായം തുടങ്ങിയവയിൽ മലീമസമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഈ കാലത്തെ കവികൾ മനുഷ്യസ്നേഹിയും മനുഷ്യത്വത്തപ്പറ്റിയും മനുഷ്യസന്നഹ ത്തപ്പറ്റിയുമാണ് പാടിയത്. 1947-ൽ നമുക്ക് സാത്രന്ത്യം കിട്ടിയ

ശേഷവും കേരളീയ സാമൂഹ്യാവസ്ഥ മാറ്റമില്ലാതെ തുടർന്നു. നവോത്തരാനുഭവിച്ച രാഷ്ട്രീയകാരിലും കലാകാരരംഗരിലും കവികളിലും കമാന്ത്രികളിലും ഉയർന്നുവന്നത് സാമൂഹ്യാവസ്ഥ സ്വീജിച്ച അരക്ഷിതാവസ്ഥ കാരണമായിരുന്നു. സാമൂഹ്യ അവസ്ഥ മാറിയാൽ മനുഷ്യാവസ്ഥയും അവശ്യമായി ജീവിതാവസ്ഥയും ചിന്താരീതിയും മാറും എന്ന ദൃശ്യവിശാസം ഉയർന്നുവന്നതും ഇക്കാലത്താണ്. 1950 മുതൽ 1990 വരെയുള്ള നാല്പതു വർഷകാലം കേരളീയ സാമൂഹ്യ സാംസ്കാരിക രംഗം നിരവധി പരീക്ഷണങ്ങൾക്ക് വിശ്വേഷണമായ കാലമായിരുന്നു. വ്യക്തികൾ മാറി ജീവിതമുല്യങ്ങൾ ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുക, അവസ്ഥ മാറുക, അസ്തിത്വദുഃഖം മാറുക തുടങ്ങി പുതിയ ദർശനങ്ങളും പ്രതിരോധവും കടന്നുവന്ന ഈ കാലഘട്ടത്തെ ആന്തരികമായി അവലോകനം ചെയ്യുക വിഷമകരമാണ്. എന്നാൽ ബാഹ്യമായ സാംസ്കാരിക ചിന്താധാരകളെ അളന്നടക്കാനും നവോത്തരാന പടവുകൾക്ക് കവികൾ നേതൃത്വം കൊടുത്ത രീതി പരിശോധിക്കാനും കഴിയും. ഈ പരിശോധന സത്യസന്ധമാവുന്നത് ഇക്കാലയളവിൽ കേരള സാമൂഹ്യ മണ്ഡലത്തിൽ ചലനങ്ങൾ സ്വീജിച്ച രാഷ്ട്രീയ പ്രത്യാഹരാതങ്ങളെക്കുടിമനസ്സിലാക്കുമോശ്ര മാത്രമാണ്.

1950-നും 1990-നും ഇടയ്ക്ക് ഇന്ത്യയിലും കേരളത്തിലും ഏറെപ്രാധാന്യമുള്ള ഒരുപാക്ക രാഷ്ട്രീയ സംഭവവികാസങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. റോഷാസംസ്ഥാനങ്ങളുടെ രൂപവത്കരണം, കമ്മ്യൂണിറ്റുകൾക്കു നേതൃത്വത്തിലുള്ള രേണു, ഭൂപരിഷ്കരണ നിയമം, വിദ്യാഭ്യാസബിൽ, വിമോചന സമരം, ഇന്ത്യക്കെതിരായ ചെപനീസ് ആക്രമണം, കമ്മ്യൂണിറ്റുകൾക്കു പാർട്ടിയുടെ പിളരൽ, ഇന്ത്യാ-പാക്ക യുദ്ധം, മുന്നണിരേണ്ട ത്രിഭൂമി ആരംഭം, നക്സലബലറ്റുകളുടെ രംഗപ്രവേശം, നാടാകെ പടർന്നുപിടിച്ച അഴിമതി, തൊഴിലില്ലായ്ക്കു അടിയന്തരാവസ്ഥ തുടങ്ങി മല്ലിനേയും മനുഷ്യനേയും ബാധിക്കുന്ന നിരവധി സംഭവവികാസങ്ങൾക്ക് നാം സാക്ഷ്യം വഹിച്ചു. സാഹിത്യത്തിന്റെയും കവിതയുടെയും ഇടങ്ങളിൽ നവോത്തരാന മുല്യങ്ങളുണ്ടോ എന്ന തിരിച്ചറിയിൽ നടത്തപ്പേടുന്നത് മേൽപ്പറഞ്ഞ രാഷ്ട്രീയ സംഭവങ്ങളുടെ പശ്ചാത്തല പത്തിൽ ആവണം. മരിച്ച കേവലം വൈയക്കതികമായ അതിർവരദി നുജ്ജിൽ സംസ്കാരത്തെയും സാഹിത്യത്തെയും മലയാള കവിതയെയും കെട്ടിയിട്ട് നവോത്തരാനത്തെപ്പറ്റി സംസാരിക്കുന്നത് ഒരു പാഴ്വേല മാത്രമായിരിക്കും.

ഇതിപുത്രങ്ങളിൽ രാഷ്ട്രീയമോധിയം കടന്നുവരാതെ ഒരു നവോത്തരാനുഭവിച്ച രചനയും കേരളത്തിലുണ്ടായിട്ടില്ല. ഒരു ചെറിയ പരീക്ഷണം എന്ന നിലയ്ക്ക് ആശാനും ഉള്ളിരും വള്ളത്തോളും സ്വീജിച്ച കാവ്യ

പ്രപഞ്ചത്തിനുശേഷം മലയാളക്കരയിൽ ഉയർന്നുവന്ന രചനകളുടെ വസന്തകാലം ഉണ്ടായിവിട്ട് സംഘചേതനയെ നമുക്കൊന്നു വിലയിരുത്താം. 1954-ൽ ദിവംഗതനായ നാലപ്പാട്ടു നാരാധാരമേനോൻ കവിയും ഗദ്യകാരനുമായിരുന്നു. വിക്കൂർ യുഗോവിന്റെ പാവങ്ങൾ പരിഞ്ഞപ്പെടുത്തിയത് അദ്ദേഹമാണ്. ഹൃദയഹാരിയായ വിലാപകാവ്യമായ ‘കണ്ണുനീർത്തുള്ളി’ തീവ്രവ്യമയുടെ ലോകവ്യാപാരങ്ങളിലേക്ക് ഇരഞ്ഞി ചെല്ലുന്നതാണ്.

“അനന്തമജന്താതമവർണ്ണനീയം
ഈ ലോകഗോളം തിരിയുന്ന മാർഗ്ഗം
അതികലണ്ണാണഭാരിടത്തിരുന്നു
നോക്കുന്ന മർത്ത്യുൻ കമയെന്തുകണ്ണു”

എല്ലാ ദുഃഖങ്ങളും മനുഷ്യന്നക്കാണേന്ന് ഉറക്കപ്പറഞ്ഞ കുറിയുടെ പരികളാണ് മേൽഉല്ലരിച്ചത്. പ്രസന്നവും ശാലീനവുമായ ശ്രേം പിക്കാണ്ക് ശ്രാമീനാ സൗന്ദര്യം വർണ്ണിച്ച മറ്റാരു കവിയാണ് കുറ്റിപ്പു റത്ത് കേശവൻ നായർ. കേവലം ശ്രാമീനാ സൗന്ദര്യത്തിലുപരി കവി ഹൃദയത്തിലേറ്റിയ ശ്രാമരംഗം വിവരിക്കുന്നത് നോക്കുക.

“നാട്യ പ്രധാനം നഗരം ദരിദ്രം:
നാട്ടിൻപുറം നമകളാൽ സമൃദ്ധം,
കാട്ടിനകത്തോ കടലിനകത്തോ
കാട്ടിത്തത്തുനു വിധി രത്നമല്ലാം
താങ്കാൽ കൊടുക്കാദരുണോദയത്തിൽ
താനേമുഴങ്ങും വലിയോരലാറം,
പുങ്കാഴിതൻ പുഷ്കലൈക്കൺനാദം
കേട്ടിങ്ങുണ്ണിനേറ്റു കൂഷിവലമാർ”

ശ്രാമത്തിലൊതുങ്ങിനിന് ജീവിതസ്താനരും ദർശിക്കുമ്പോഴും നാട്ടിൻപുറത്തെ കൂഷിരിതിയും നന്ദയും നഗരദാരിദ്ര്യവും എല്ലാം തന്റെ ഭാവനയിലുടെ കടന്നുവന്നിട്ടുണ്ട്.

ജീവിതത്തിന്റെ തീച്ചുള്ളയിൽ നീറി പ്രേമഭംഗത്താൽ വേദനിച്ചു കൊണ്ക് കരുണാമയമായി ഇടപ്പള്ളി രാഹവൻപിള്ളയുടെയും ചങ്ങമ്പുഴ കൂഷംണപിള്ളയുടെയും ശാന്ത പൊട്ടിയൊഴുകിയപ്പോൾ അതൊരു പ്രസ്താവനമായിത്തീർന്നു.

“കപടലോകത്തിലാത്മാർത്ഥമായോരു
ഹൃദയമുണ്ടായതാണോ പരാജയം”

എന്ന പരിഡേവനവുമായിവന്ന ചങ്ങമ്പുഴ ഒരു ശാന്ത ശസ്യർവ്വ നായിരുന്നു. ചങ്ങമ്പുഴയുടെ കവിതകളില്ലാത്തനെ ആത്മാവിന്റെ രോദ

നമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം കവിതയിലൂടെ കരയുകയും കരച്ചിലിനെ കവിതയാക്കി മാറ്റുകയും ചെയ്തു. മലയാളത്തിൽ എറ്റവും കുടുതൽ പ്രചാരം നേടിയ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതിയാണ് രമണൻ. മലയാള കവിതാരാഷ്ട്രത്തിൽ ഒരു മഴവില്ലുപോലെ തെളിഞ്ഞതുമരിഞ്ഞ ചങ്ങമ്പുഴ പ്രസരിപ്പിച്ച മാറകസ്വാദര്യം പിന്നാലെവന ടെട്ടരെ കവികളെ മയ്ക്കുവാൻ ശക്തിയുള്ളതായിരുന്നു.

മലയാളത്തിൽ മിസ്റ്റിസിസവും സിംബോളിസവും അവതരിപ്പിച്ചത് ജി. ശക്രക്കുറുപ്പാണ്. ആവിഷ്കാരത്തിന്റെ സത്യസന്ധത തന്റെ ഓരോ കവിതയിലും സുകഷിച്ച കവിയാണ് ജി. സമുഹത്തോട് കോഡാവും സ്വന്നഹമവും അലിവും ഒക്കെയായി പ്രതികരിക്കാനുള്ള പ്രയത്കനം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളിൽ പ്രകടമാണ്. അധ്യാനത്തെ അധ്യാനത്തിന്റെ ബിംബങ്ങളെ, അടയാളങ്ങളെ മാനിക്കാൻ കവികൾ മടിയുണ്ടായിരുന്നില്ല.

“അസിനിക്കലവാനിൻ വക്കിൽപ്പോൽ ചർത്തത്തിന്
തുനിലാ രക്ത ശ്രീയായ....”

തിളങ്ങുന്ന അരിവാളിനെ ജി. അഭിവാദ്യം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഒരു എഴുത്തുകാരൻ എങ്ങനെയാണ് ഭാവിയുടെ ചുണ്ടുപലകയാവുന്നത്. എന്നതിന്റെ ഉത്തമ ഉദാഹരണമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ തുപ്പുകാരി എന്ന കവിത. പാർശവത്കരിക്കപ്പെട്ട കീഴാളന്റെ പക്ഷത്തുനിന്ന് സമുഹത്തെ നോക്കിക്കണ്ട ജി.യെയാണ് നമുക്കിവിടെ കാണാൻ കഴിയുന്നത്. തുപ്പുകാരിയും അലക്കുകാരിയും നിലനിൽക്കുന്നത് കേവല വായനയിൽ ഒരുംദിയില്ല. അതിരുകളിലേക്ക് വലിച്ചേരിയപ്പെട്ട കീഴാളന്റെയും തുല്യതയില്ലാത്ത സ്വതീവർഭത്തിന്റെയും നീതിയിലധിഷ്ഠിതമായ ഒരു പുനർവായനയ്ക്ക് നമ്മുടെ പ്രേരിപ്പിക്കുകയാണ് തന്റെ കവിതകളിലൂടെ ജി. ശക്രക്കുറുപ്പ് ചെയ്തത്.

കേതകവി എന്നു പ്രശ്നപ്പിയാർജ്ജിച്ച പി. കുഞ്ഞിരാമൻ നായർ തികച്ചും കേരളത്തിന്റെ കവിയായിരുന്നു. കേരളത്തനിമ നിരിഞ്ഞ പരന്നുപോയ പുത്തിരുവാതിരയും അകന്നുപോയ പൊന്നാണപ്പുലരികളും തേടിയലഞ്ഞവരുന്ന വിഷയവേലനാളുകളും കവിയുടെ രചനാ വിഷയങ്ങളായി. കേരളത്തിന്റെ പ്രകൃതിഭേദിയും കേരളീയ ജീവിതവും സംസ്കാര മാധ്യരിയും നമ്മുടെ മുന്നിലേക്ക് മരനീകി പുറതുവന്നു. അസംഭവങ്ങളും വയലുകളും താമരപ്പായകകളും കണികക്കാനകളും കളിയരങ്ങുകളും നാടുപാതകകളും ഓൺപ്പുകളുമെല്ലാം ആകവിതയിൽ വിവിധ വർഗ്ഗങ്ങൾ തുന്നിച്ചേർത്തു. പി. ജീവിതത്തിന്റെ സമസ്ത ചെതന്യങ്ങളും തന്റെ കവിതയിൽ കൊള്ളുത്തി വിളക്കി. ജീവിതഗണ്യിയായ ബിംബങ്ങൾ അതിൽ തിരഞ്ഞെടുപ്പോലെ തളളിക്കുന്നു.

എരു കർഷക കവിയായി പി. സരയം അഭിമാനിച്ചു. സകല്പത്തിലുള്ള ഭാരതം അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ കുറിച്ചിട്ടു.

“ഭാരതമുൻബുദ്ധ ഭാരതം നാളന്തര
ഭാരതം സത്യസമസ്യ ഭാരതം
ഭാരതം സൃഷ്ടനേഹ ഭാരതം ശ്രാമിണ
ഭാരതം സന്ധന കർഷകഭാരതം”

മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ കവിയായിരുന്നു ഇടപ്പെട്ടിരി. അധികാര കേന്ദ്ര അജില സർഗ്ഗാത്മകമായി വിചാരണ ചെയ്യുന്ന രാഷ്ട്രീയ സാമൂഹ്യ രചനകൾ കവിതകളിലേക്ക് കടന്നുവന്നത് ഇടപ്പെട്ടിരിയുടെ കാലം മുതൽക്കാണ്. കീഴാളന്റെയും പീഡിതന്റെയും സംഘവോധം തിരിച്ചെടുക്കാൻ നടത്തിയ ധീരമായ പ്രവർത്തനത്തിനുദാഹരണമാണ് ഇടപ്പെട്ടിരിക്കവിതകൾ. എഴുത്തുകാരന്റെയും വായനകാരന്റെയും അടിത്തരകൾ ഒരു പുത്തൻ നേതികതയുടെ പണിപ്പുരയായി മാറി. ജന്മിത്വ വ്യവസ്ഥയെ മനുഷ്യസമൂഹത്തെ അകറ്റുന്ന ശക്തിയായി ഇക്കാലത്ത് എഴുത്തുകാർ കാണാൻ തയ്യാറായി. പീഡിത ജനതയുടെ സ്വാംഭവം ജീവിതത്തെപ്പറ്റിയും അതിനു വെല്ലുവിളി ഉയർത്തുന്ന ജന്മിത്വവ്യവസ്ഥ, മതവർഗ്ഗിയത, ജാതീയത തുടങ്ങിയ ശക്തികളെപ്പറ്റിയുമെല്ലാം ജനജാഗ്രതയിൽ ഉള്ളനിയ ഒരു ചലനാത്മക വീക്ഷണം ഇടപ്പെട്ടിക്കുണ്ടായിരുന്നു. അളക്കാവലി, പുത്തൻ കലവും അതിവാളും, കാവിലെപാട്, കരുതൽ ചെട്ടിച്ചീകൾ, തത്ത്വശാസ്ത്രങ്ങൾ ഉറങ്ങുമ്പോൾ, അന്തിത്തിരി, കുകുമപ്രദാതം, ഒരുപിടി സൗലിക തുടങ്ങിയവയാണ് ഇടപ്പെട്ടിരിയുടെ പ്രധാനകൃതികൾ.

“അധികാരം കൊയ്യണമാദ്യം നാ
അതിനുമേലാകട്ട പൊന്നാരുൾ
കുഴിവെട്ടി മുട്ടുക വേദനകൾ,
കുതികൊശക ശക്തിയിലേക്ക് നമൾ”

എന്നുപാടിയ ഇടപ്പെട്ടി നൃതന ചിന്തയുടെയും മാനവ മഹത്യപ്രകീർത്തനത്തിന്റെയും പ്രഭോപാഷണങ്ങളാണ്.

ശാസ്ത്രീയവീക്ഷണം, മനുഷ്യസന്നേഹം, വിസ്മാനമാദ്യം നാ
എന്നിവയെല്ലാം ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുവന്ന കവിയാണ് വെലോപ്പിള്ളി ശ്രീയരമേനോൻ. ‘സഹ്യന്റെ മകൻ’ ഇതിന് ഉദാഹരണമാണ്. സത്രഗ്രമായ ചിന്താസരണിയും വ്യക്തമായ ധാരണകളും നൃതനങ്ങളായ ശില്പഭംഗിയും വെലോപ്പിള്ളിക്കവിതയുടെ വ്യക്തിത്വം ഉറപ്പിക്കുന്നു. പ്രകൃതിയോട് മല്ലിട്ട് വളരുന്ന മനുഷ്യനെയും പ്രകൃതിയോടിണങ്ങിച്ചേരുന്ന മനുഷ്യനെയും കേരളിയ സംസ്കാരത്തിന്റെ മധ്യരോദ്ധാരഭാഷണങ്ങളും വെലോപ്പിള്ളി വർഷ്ണിക്കുന്നു. മാസിം, സഹ്യന്റെ

മകൻ, കണ്ണീർപ്പാടം, ഓണപ്പാടുകാർ തുടങ്ങിയവ മലയാളത്തിലെ മികച്ച കവിതകളാണ്. കനിക്കൊക്കേൽ, ശൈരോവ, കുടിയൊഴിക്കൽ, കടൽക്കാക്കേൽ എന്നിവയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളാണ്. ഒരു ജനി എന്ന നിലയ്ക്കുള്ള തന്റെ ഭീകരകൃത്യങ്ങൾ നിർദ്ദേശം ആത്മപരിശോധനയും വിഡുവീഴ്ചയില്ലാത്ത ആത്മപിചാരണ യങ്കുശേഷം സ്വയം കഴുമരത്തിലേറുകയും ഒപ്പം താൻ കുടിയിറിക്കിയ തൊഴിലാളിയെ അവൻ ഭൂമിയിൽ കുടിയിരുത്തുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു മധ്യവർഗ്ഗജനിയെ തന്റെ കുടിയൊഴിക്കലിൽ വൈലോപ്പിള്ളി അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്.

എൻ.വി.കുപ്പണവാരിയർ

കവിതയിൽ ഒരു പുതിയ പരീക്ഷണത്തിന് നാനി കുറിച്ച കവിയാണ് എൻ.വി.കുപ്പണവാരിയർ. 1915-ൽ തൃശ്ശൂരിനു സമീപമുള്ള തെരുവിന്റെയിൽ എൻ.വി.കുപ്പണവാരിയർ ജനിച്ചു. ചങ്ങമ്പുഴയുടെ കളകള കാകളീ ശൈലിയിൽനിന്ന് മലയാള കവിതയെ വിമുക്തമാക്കാൻ വാനിയൻ ശ്രമിച്ചു. ആധുനിക ജീവിതത്തിന്റെ സകല സങ്കീർണ്ണം ഭാവങ്ങളും വിജ്ഞാനമണ്ഡലമുൾപ്പെടെ കവിതയിൽ ആവിഷ്കരിക്കണമെന്നാണുദ്ദേശ്യത്തിന്റെ പക്ഷം. ദറ്റയാറു ഭാവങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഹസ്യങ്ങളായ ഭാവഗൈത്തങ്ങൾക്ക് പകരം ഭാവസങ്കീർണ്ണങ്ങളായ നീണ്ട കവിതകളും അദ്ദേഹം എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. കവിതയുടെ ബാഹ്യവും ആനന്ദികവുമായ ഐടനയിൽ മഹലികമായ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തുവാൻ വാനിയർ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷ് പദങ്ങൾ കലർത്തി പുതിയൊരു മൺിപ്പ് വാളരുപം സൃഷ്ടിക്കുവൊന്നും അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചു. കൊച്ചുതൊമ്മൻ എന്ന പ്രസിദ്ധമായ കവിതയിൽ കമാനായകനെ വർണ്ണിക്കുന്നത് ശ്രദ്ധിക്കുക:

“മണം രോധിൽ ചെചനിൻ രെണ്ണോൺഡിൽ

നിന്നാഹാ മുന്നു-

കണ്ണ തൊമ്മന്തല്ലിപ്പോൾ പുറത്തെയ്ക്കിണങ്ങുന്നു

ജിഞ്ചർബിൽ ചുമപ്പിച്ച കണ്ണകളും തലയ്ക്കുള്ളി-

ലഞ്ചിതോജ്ജവല്ലപ സപ്പനക്കുളങ്ങളു്”

ആയിട്ടാണ് തൊമ്മൻ സാധാപന യാത്രയെ വാരിയർ വർണ്ണിക്കുന്നത്. ആപ്രഹിക എന്ന കവിതയിലെ ഒരു ഭാഗം നോക്കുക:

“തിരമാറുന്ന പാപരന സഹായിയിൽ

മഞ്ഞണി രൂവൻസോറിയിൽ

നിരയായ സീബേകൾ മേഞ്ഞു തി-

മർക്കും പുൽമേടുകളിൽ ഗഹനവനത്തിൽ

അങ്ങമൊരോക്കൊ തൊടുമുന്നെപ്പാള-

മിരുപതുകോടി മനുഷ്യമനസ്സിൽ

തിണിപ്പുകയും പകയും തീയും

കാണ്മു മിന്നൽപ്പിണ്ടുകളിരുളിൽ”

ശോചനീയമായ ഒരു സാമൂഹ്യാവസ്ഥയെ ശരിക്കും വർദ്ധിക്കുന്ന കുറന്ന കവിതയാണ് ‘ഗാന്ധിജിയും ഗോധ്യസന്ദയും’ ഭരണകുടം ഗാന്ധി ജിയുടെ ആദർശങ്ങളിൽനിന്ന് അകന്നുപോകുന്നത് കവിയെ ദൃഢിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. സാധാരണ ഗൃഹസമജീവിതം നയിക്കുന്നവരുടെ കുടുംബത്തിലെ സ്ത്രേഹവും ഒരുമയും ത്യാഗവുമാണ് മനുഷ്യജീവിതത്തെ സാർത്ഥകമാക്കുന്നതെന്നാണ് കവി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത്. പതിനെ ട്രോളം ഭാഷകളിൽ പ്രാവിണ്യമുണ്ടായിരുന്ന എൻ.വി. കവി മാത്രമായിരുന്നില്ല. അധ്യാപകൻ, പത്രപ്രവർത്തകൻ, സാമൂഹ്യപ്രവർത്തകൻ എന്നീ നിലകളിലെല്ലാം അദ്ദേഹം പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഗാന്ധിയും ഗോധ്യസന്ദയും, ചാടവാർ, രക്തസാക്ഷി, നീണ്ടകവിതകൾ, കൊച്ചുതോമൻ, വിദ്യാപതി, കാളിഭാസഞ്ചേ സിംഹാസനം തുടങ്ങിയവയാണ് മുഖ്യ കൃതികൾ. ആട്ടകമെകളും നാടകങ്ങളും ധാരാളാവിവരണ ഗ്രന്ഥങ്ങളും, ഉപന്യാസ സമാഹാരങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റെതായിട്ടുണ്ട്. കേരളനവോത്മാന ചരിത്രത്തിൽ വാകുകൾക്കൊണ്ട് അടയാളപ്പെടുത്തിയാൽ മതിയാകാത്ത സാഹിത്യ-സാമൂഹിക പഞ്ചാംഗലത്തിന് ഉടമയായിരുന്നു എൻ.വി. കൃഷ്ണവാരിയൻ.

ബാലാമൺിയമ്മ

സ്ത്രീത്വത്തിന്റെ ഗായികയാണ് ബാലാമൺിയമ്മ. മാതൃത്വത്തിന്റെ മഹാനീയ ഭാവങ്ങളും ഭാര്യയുടെയും കുടുംബിനിയുടെയും കർത്തവ്യങ്ങളും മുതൽസ്ത്രിയുടെ പക്ഷാനുഭൂതികളും ഭാവഭംഗിയോടെയും ആത്മാവിന്റെ നിരക്കുടുക്കലോടെയും ആവിഷ്കരിച്ചിട്ടുള്ള കവിയാണ് അവർ. പത്തനിയുടെ പേമവും അമ്മയുടെ വാസലുവും കുടുംബിനിയുടെ ജീവിത ധർമ്മങ്ങളും സോപാനം പോലെ ബാലാമൺിയമ്മയുടെ രചനകളിൽ ചേർന്നു നിൽക്കുന്നു.

“ഇമ്മതു ഹൃതിനുണ്ടാട്ടേറു സന്ധത്തു

നിൻ മുദ്രകൈകൾക്ക് വാരിച്ചിന്താൻ”

എന്നാണ് മുതൽസ്ത്രി പാടുന്നത്. ജീവിതത്തിന്റെ അഗാധഭാവം അജൈ ഉമ്മീലനം ചെയ്യുന്ന ഉദാത്തങ്ങളായ ഒട്ടേരു കവിതകൾ ബാലാമൺിയമ്മയുടെ തുലികയിൽനിന്ന് രൂപമെടുത്തിട്ടുണ്ട്. സ്ത്രീഹൃദയത്തിന്റെ ഉള്ളറകളെയും പടവുകളെയും അനാവരണം ചെയ്യുന്ന ഈ കവി തത്തച്ചിന്തകളുടെയും ആധ്യാത്മികതയുടെയും സരണിയിൽ സഞ്ചരിക്കുവാനും ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു.

കുപ്പുകൈ, ധർമ്മമാർഗ്ഗത്തിൽ, ഉള്ളണ്ടാലിരേൽ, അമ്മ, സ്ത്രീഹൃദയം, മുതൽസ്ത്രി, അസ്വലത്തിൽ, ലോകാന്തരങ്ങളിൽ, കളിക്കോട് തുടങ്ങി നിരവധി കൃതികൾ ബാലാമൺിയമ്മയുടെതായിട്ടുണ്ട്.

കുണ്ടതുങ്ങളിൽ ഇഷ്വരനെ കണ്ട കവിയാണ് ബാലാമൺയമും. അമ്മയും കുണ്ടതും തമിലുള്ള ബന്ധത്തെക്കുറിച്ച് എഴുതിയ കവിത കളാണ് മാതൃത്വത്തിന്റെ കവി എന്ന പേര് ഇവർക്ക് നേടിക്കൊടുത്തത്. വെളിച്ചുത്തിൽ, അവർ പാടുന്നു, പ്രണാമം, മുത്തപ്പി, വെയിലാറുന്നോൾ, അമ്പലത്തിൽ, ഒരു മഴുവിന്റെ കമ എന്നീ സമാഹാരങ്ങളിൽ സാമു ഹ്യബോധമുള്ള കവിയെയാണ് കാണുന്നത്. പരശുരാമൻ മഴുവെൻ്തെ കേരളം സൃഷ്ടിച്ചുവെന്ന ഏതൈഹ്യ കമയെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ചെച്ച പ്രസിദ്ധമായ കമാകവിതയാണ് ‘ഒരു മഴുവിന്റെ കമ’. കേരള നവോത്തരാന ചരിത്രത്തിൽ പൂതിയ ഇടങ്ങൾ നെയ്തെടുത്ത കവിയാണ് ബാലാമൺയമും.

അക്കിന്തം അച്ചുതൻ നമ്പുതിരി

സാമുഹ്യ വിസ്തൃതിന്റെ വക്താവായി കവിതാരംഗത്തു കടന്നു വന്നയാളാണ് അക്കിന്തം. പിന്നീടേഹം പ്രേമത്തിന്റെയും സഹന്ദര്യത്തിന്റെയും തത്ത്വശാസ്ത്രത്തിന്റെയും കവിയായി മാറി.

“മനുഷ്യനാമെൻ്റെ മനോരമ്പത്തിന്
മനുഷ്യമുക്തിയേ മനോജനമാം ലക്ഷ്യം”

എന്നാണ് അദ്ദേഹം പ്രവൃദ്ധപിക്കുന്നത്. ജീവിതത്തിന്റെഗണ്യം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഓരോ കവിതയിലും മുറ്റി നിർക്കുന്നു. സ്വത്രീപുരുഷസ്വന്നേഹത്തെക്കുറിച്ചും മധുരമായി പാടുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന് കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. കാലാല്പട്ടത്തിന്റെ പ്രവണതകളെ ശരിക്കും ഉൾക്കൊണ്ടു കൊണ്ട് രചനകൾ നിർവ്വഹിച്ചയാളാണ് അക്കിന്തം.

“സങ്കേചം, സംഘരം, സന്ദേ-
ഹവുമായക്കുട ഫൈദവം
രാത്രിവന്നെന്നെന്തെയി ബീംബം
പുഴക്കിക്കൊണ്ടുപോവുക
കടത്തുക വിദേശത്തെ-
യ്ക്കെന്നിട്ടപ്പെല്ലു സംഗ്രഹം.
കോടിക്കോടിപ്പേംഖരിനു
വിദ്രാശിക്കുക നിർദ്ദേശം.
തിരികേ വന്നുനീ ശുഭി-
കലശം നിർവ്വഹിക്കുക.
പ്രതിഷ്ഠിക്കുക സാഹോഷ-
മിവിടപ്പുതു വിശ്വഹം.
അതുലക്ഷണസംയുക്തം
നിർമ്മിക്കാനുള്ള വൈഭവം

അസ്തമിച്ചിട്ടില്ല ഭര-
തത്തിലെന്നാശസിപ്പു താൻ.”

ഇതിലും കുടുതൽ വ്യക്തമായി മനസ്സിലാകുന്ന ഭാഷയിൽ
എങ്ങനെ പറയാൻ. ഉള്ളിൽ ഷണ്യത്വം പേരുന്ന ഒരു ജനതയെ തല്ലി
യുണ്ടാർത്താൻ വിഭ്രാമകമായ ഒരു പൊളിച്ചേഴ്ശുത്തുതന്നെ വേണ്ടിവരും.
അടിമുടി ഞെട്ടിത്തെടിക്കുന്ന ഒരു പൊട്ടിത്തെടിയിലുടെ മാത്രമേ ജഡ
നിദയിലാണ്ടുകൂടകുന്ന ഒരു നാടിനെ ആത്മകർമ്മത്തിലേക്ക്
ഉണ്ടാർത്താൻ കഴിയു എന്ന് കവി ദീർഘദർശനം ചെയ്യുന്നു.

ഒളപ്പമല്ല സുഖവഹണ്ണുന്ന നമ്പുതിരി

വള്ളുവനാടൻ ഗ്രാമജീവിതത്തിന്റെ തുടർപ്പുകളുള്ള കവിതക
ളിലുടെ പ്രസിദ്ധനായ കവിയാണ് ഒളപ്പമല്ല. കവിതയെ അങ്ങേയറ്റം
വൈഖ്യവും കവിതകളാണ് അദ്ദേഹം രചിച്ചത്. ആജുവും ഭാവോദ്ധീപകവും
ഗാനാത്മകവുമായ ഒരു ആവിഷ്കരണരീതി അദ്ദേഹത്തിനുണ്ട്. വിശാ
ലമായ അർത്ഥത്തിൽ ഒളപ്പമല്ലയുടെ മികക കവിതകളും ആവ്യാനക
വിതകളാണ്. കുട്ടങ്ങളെ ഉടച്ചുകളണ്ട് മനുഷ്യരെ വീണ്ടും ദ്രോക്കാ
റുക്കട്ടുത്ത് പരിഗണിക്കുന്നതാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആവ്യാനരീതി.
കമാപാത്രങ്ങളും നായികാ-നായകമാരും ഇത്തരത്തിൽ ഒറ്റപ്പുട്ടേ
നിൽക്കുന്ന മനുഷ്യരാണ്. അവർക്ക് വയറുമാത്രമല്ല തലച്ചോറും വികാ
രങ്ങളുമുണ്ടാണ് ഉറക്കെ പറയുകയാണ് അദ്ദേഹം. ഈ വരികൾ ശ്രദ്ധി
ക്കുക:

“മാബുലിനാടു ഭരിക്കും കാലം
മാനുഷരെല്ലാമൊരുപോലെ
ചോദിച്ചേൻ താൻ കരളിൽവെച്ച-
പ്പട്ടും പെങ്ങാടിയോടേവം
പാടും കുണ്ഠിപ്പുണ്ണേയെങ്ങനെ
മാനുഷരെല്ലാമൊരുപോലെല്ല.
മാനുഷരെല്ലാമൊരുപോലാമോ
മതിയാവോളം ചോറുണ്ടാൽ”

താൻ മുൻകുട്ടി ഉറപ്പിച്ചുവെച്ച ഒരു നിലപാടിനു ലോകസമക്ഷം
നിലനിൽക്കാൻ ആവശ്യമായ തെളിവുശേഖരിക്കാനുള്ള യാത്രയാണ്
കവിതയിലുടെ അദ്ദേഹം നടത്തിയത്.

നാഞ്ഞമക്കുട്ടി ഗായത്രിപ്പുത്തത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ട ഒരു വണ്ണകാ
വ്യമാണ്. വീണ, കല്പന, കുളപടി, കിലുങ്ങുന്ന കയ്യാമം, അശരീരി
കൾ, ഇലത്താളം, തീരെന്തലം, പാഞ്ചാലി, ലലിച്ചുപോകുന്ന താൻ,

കമാകവിതകൾ, ആനമുത്ത്, സുഫല, ദുഃഖമാവുക സുവം, നിശലാന, ജാലകപ്പക്ഷി, നിത്യകല്യാണി എന്നിവയാണ് പ്രധാന കാവ്യസമാഹാരങ്ങൾ. ഒളപ്പമല്ല രചിച്ച ആടകമയാണ് അംബ.

പാലാ നാരായണൻ നായർ

പാലായുടെ കവിത എറിയകുറും വസ്തുപരങ്ങളാണ്. ആത്മാവിഷ്കാരപരമായ കവിതകൾ ആദ്യകാലകൃതികളിൽ കുറെയൊക്കെയുണ്ട്. ജീവിതയാമാർത്ഥ്യങ്ങളെ ചിത്രീകരിക്കുന്നതിലാണ് കവികൾ താത്പര്യം. കേരളീയ ജീവിതചിത്രങ്ങൾ വരയ്ക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ തുലികയ്ക്കു പ്രത്യേകമായ ഒരു സാമർത്ഥ്യംതന്നെയുണ്ട്. മനുഷ്യൻ, നിർഭവന്ന തുടങ്ങിയ സമാഹാരങ്ങളിൽ മനുഷ്യസ്നേഹിയായ ഒരു കവിയെയാണ് നാം കാണുന്നത്. പ്രസന്നമായ ശ്രദ്ധിയും ഉദാത്തമായ ഭാവനകളും പാലായുടെ കവിതകളുടെ മുഖമുദ്രയാണ്.

പാലായുടെ എറ്റവും പ്രധാന കൃതി ‘കേരളം വളരുന്നു’ എന്ന കാവ്യ പരമ്പരയാണ്. കേരളത്തിന്റെ പ്രകൃതി വിലാസവും ചരിത്രവും സംസ്കാരവും ജീവിതവുമെല്ലാം കവി ഹൃദയത്തിൽ പതിപ്പിച്ച ചിത്രങ്ങളായി മനോഹരമായി ആവിഷ്കരിക്കുന്നു. ഈ വരികൾ ശ്രദ്ധിക്കുക:

“കേരളം വളരുന്നു പശ്ചിമാലടങ്ങളെ
കേരിയും കടന്നു ചെന്നുമാം രാജ്യങ്ങളിൽ
അറബിക്കാടലിനും തൻ തിരക്കെക്കാണ്ടതി-
നതിരിട്ടാതുക്കുവാനായില്ലയിനോളവും
അറിവും സംസ്കാരവും മേൽക്കുമേലാഘുകുനോ-
രുവിൻ നികേതമാണീസ്ഥലം പൂരാതനം.
ഈവിഞ്ചിരിക്കുന്ന കാടുപുല്ലിലുമുണ്ട്
വിവിധ സനാതനചെതനയും പ്രതീകങ്ങൾ”

ചങ്ങവുഴയോടൊപ്പം എഴുതിത്തുടങ്ങിയ പാലാ നാരായണൻ നായർ മലയാള കവിതയിലെ ഭീപ്തസാനിധ്യമാണ്. മാതൃഭൂമിയെക്കു റിച്ചുള്ള ഓർമ്മ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയെ ലഹരി പിടിപ്പിക്കുന്നു. തരം ഗമാല, മലനാട്ടിലെ നർത്തകി, ഓളങ്ങൾ, മലനാട്, എനിക്കു ഭാഗിക്കുന്നു, അമൃതകല, മനുഷ്യർ, ശാനനാടകങ്ങൾ, അന്തപുജ, അടിമ, നിർഭവന്ന, രാഗാലാപനം, കൈരളി മുരളി, ജീവിതകാഹളം, നിർമാണമേഖല, സ്വാഷ്പരംഗം, നവയുഗം, പുകൾ, പാലാഴി, വിളക്കുകൊള്ളത്തു, സുന്ദരകാണ്ഡം തുടങ്ങിയവയാണ് പാലായുടെ കൃതികൾ.

സാമൂഹ്യനീതികളോട് പടപൊരുത്താനും മാമുലുകളുടെ പഴയ കെട്ടുകളെ പൊട്ടിച്ചേരിയാനും അന്യവിശ്വാസങ്ങളെയും അനാചാര

ങ്ങളെയും ചോദ്യം ചെയ്യുവാനും കവിതാ സരണിയെ തിരിച്ചുവിട്ട് കവിയാണ് വയലാർ രാമവർണ്ണ. വാചാലതയും രചനാഭംഗിയും കലാസ്നാന്തരവും ഒപ്പ് ഒത്തുചേരുന്ന വയലാർകവിതകളിൽ വികാരനിർഭരമായ വിപ്പവബ്സാധം കുടി ഉയർന്നുവരുന്നുണ്ട്.

“സന്നേഹികയില്ല തോൻ നോവുമാത്മാവിനെ
സന്നേഹിച്ചിടാത്താരു തത്ത്വശാസ്ത്രത്തെയും”

എന്നാണുദ്ദേശ്യം ഉറക്കെ പ്രവൃത്തിപിച്ചത്. പുത്രൻ അനുഭൂതികളെ വികാരാഷ്മാലതയോടെ പ്രകാശിപ്പിക്കുവാനും അനുവാചകഫൂദയങ്ങളിലേക്ക് അവരെ സംകുമ്പിക്കുവാനും പോരുന്ന ഒരു ലഭിത കോമള ശൈലി വയലാറിനു സ്വായത്തമായിരുന്നു. 1928 മാർച്ച് 25-ാം തിരുത്തി വയലാറിൽ ജനിച്ച കവി 1975 ഒക്ടോബർ 27-ാം തിരുത്തി ദിവംഗതനായി.

1975 വരെ കേരളചരിത്രത്തിൽ ഉയർന്നുവന്ന മിക്ക കവികളും മണ്ണിന്ത്യും മനുഷ്യന്ത്യും ഗണ്യമുണ്ടാക്കുന്ന രചനകൾക്ക് രൂപം കൊടുത്തവരായിരുന്നു. വർത്തമാന കാലാവസ്ഥ പുർണ്ണമായും രചനകളെ സ്വാധീനിച്ചിരുന്നു. മനുഷ്യൻ നനാവുക, മാത്രമല്ല സാമുഹ്യാവസ്ഥ മാറുകകൂടി വേണമെന്ന് ഉറച്ചുവിശദിച്ച രചനകൾ ഉയർന്നുവന്നതും ഇക്കാലത്താണ്. എന്നാൽ സാമുഹ്യാവസ്ഥയും മനുഷ്യനും മാറുക മാത്രമല്ല മണ്ണിൽ പുതിയ ദർശനങ്ങൾക്ക് വിത്തുപാകണം എന്ന ചിന്താധാര മലയാള രചനകളിൽ ഉയർന്നുവന്നതും ഈ സമയത്താണ്. കവിതകളിൽ മാത്രമല്ല കമകളിലും നാടകങ്ങളിലും പുതിയ ദർശനങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുകയും അത് സമൂഹം സീകരിക്കുകയും ചെയ്തു എന്നതാണ് വാസ്തവം. കേരളത്തിന്റെ ശ്രാമങ്ങളിലാണോളി മിഞ്ചാളം വായനഗാലകളും ഗ്രന്ഥാലയങ്ങളും കീഡുകളും ഉയർന്നുവന്നതും ഒരു പുത്രൻ അവസ്ഥയ്ക്കു വേണ്ടിയുള്ള രചനകളെ സമൂഹം സീകരിച്ചതുകൊണ്ടാണ്. കേരള ഗ്രന്ഥശാലാ സംഘം രൂപീകരിച്ചതിനുശേഷവും ഒരു പുത്രനുണ്ടായി “വായിച്ചു വളരുക” എന്ന മുദ്രാവാക്യമുയർത്തി നാടുനിഈ ഗ്രന്ഥശാലകൾ ഉയർന്നുവന്നതും ഒരു പുതിയ സാംസ്കാരിക മാറ്റത്തിന്റെ തെളിവാണ്. ഈ കാലയളവിൽ വളർന്നുവന്ന മുഴുവൻ കവികളെപ്പറ്റിയും വിശദീകരിക്കുക എന്നത് വിഷമകരമാണ്. എകിലും മുഖ്യമാരാ എഴുത്തുകാർ പുർണ്ണമായും സംസാരിച്ചത് ഒരു നവോത്ഥമാന കേരളം പട്ടംതുയർത്താനുള്ള വിത്തുപാകാൻ വേണ്ടിയാണ്.

കമേണ മലയാളസാഹിത്യ രചനാരംഗത്തുവന്ന മാറ്റകൂടി ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സമൂഹത്തിന്റെ മൊത്തം പ്രശ്നങ്ങളിൽനിന്ന് വൈയക്കാരിക പ്രശ്നങ്ങളിലേക്ക് തുടങ്ങിക്കുടുന്ന ചില ദർശനങ്ങൾ രചനകളിലേക്ക് കടന്നുകയിറി. കവിതകളിലേക്കാളേരെ കമകളിലും

നോവലുകളിലും നാടകങ്ങളിലുമാണ് ഈ കൂടുതലായി നിശ്ചിച്ചത്. ജീവിതത്തെ ലളിതമായി സമീപിക്കാതെ ബഹിക തലത്തിൽ സംസ്ഥാപ്തി ജനിപ്പിക്കുന്ന രചനകൾ വന്നതും ഇക്കാലത്താണ്. ഈതിന്റെ കാരണങ്ങൾ പലതാണ്. എഴുപതുകളിൽ ഇന്ത്യയിലും പ്രത്യേകിച്ചു കേരളത്തിലും നമുക്ക് കാണാൻ കഴിഞ്ഞത് സമുദ്ര അരകഷിതാവസ്ഥ, അത്താണികളില്ലാത്ത ജീവിതം, പാപവും പുണ്യവും വിന്റെ ചീല തത്ത്വശാസ്ത്രവും വിശാസവും, നഗര ജീവിതത്തിന്റെ വിഹാലതകൾ തുടങ്ങിയവയാണ്. ഈ അവസ്ഥാ വിശേഷം രചനകളിലും വായനകാരരായും സ്വാധീനിക്കുക മാത്രമല്ല നിരവധി രചയിതാക്കളിലും സ്വപ്ഷക്തിചും എന്നതാണ് വാസ്തവം. ഓ.എൻ.വി., പി. ഭാസ്കരൻ, സുഗതകുമാരി, അക്കിത്തം, ഒളപ്പമണി, ചെമ്മന്നൻ ചാക്കോ, സി.ജെ.മണ്ണുമുട്ട്, ജി. കുമാർപിള്ള, പുതുഫേറി രാമചന്ദ്രൻ, കുന്തുണ്ണി, കെ.വി. രാമകൃഷ്ണൻ, ഏറ്റുമാനുർ സോമരാസൻ, തുടങ്ങി ഇനിയും പേരുപറയാൻ വിന്റെതാരഭ്യത്താൽ ഒഴിവാക്കുന്ന നിരവധി പേരു മലയാളത്തിലുണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

സാഹിത്യരംഗത്തെ, വായനരംഗത്തെ ജനകീയവല്ക്കരണം തുടങ്ങിയതും എഴുപതുകളുടെ അവസാനത്തിലാണ്. മനുഷ്യസ്വന്ധനപരത പൂർണ്ണിപ്പിയവരും സാമുദ്ര്യാവസ്ഥയ്ക്കെതിരെ ചിന്തിച്ചുവരും പുതനൻ ദർശനങ്ങൾക്ക് അടിവരയിട്ടുവരും ഒരു പ്രതിരോധ ചിന്താധാരയിലേക്ക് പതുക്കേ മാറിപ്പോയി എന്നതാണ് വാസ്തവം. നവോത്തരാന സംസ്കാരം വിലക്കാടുത്തു വാങ്ങിയ ചീല പ്രത്യാഖാനങ്ങൾ സമുഹത്തെ വരിഞ്ഞുമുറുക്കി എന്നതാണ് ഈതിന്റെ കാരണം. അടിയന്തരാവസ്ഥ സ്വപ്ഷിച്ച പീഡനങ്ങൾ, യന്ത്രവത്കരണം, നഗരസംസ്കാരം, വിപ്പുവ പരാജയം ഏറ്റുവാങ്ങിയ ജനത്, വർഗ്ഗീയവിഭാഗീയ ചിന്താഗതികൾ എന്നിവയെല്ലാം മലയാള കവികളെ ഗാഥമായി സ്വാധീനിച്ചു. അന്തർദ്ദേശീയ തലത്തിൽ ലോകസമാധാനവും ദേശീയതലത്തിൽ ഇന്ത്യയുടെ അഭവണ്യതയും പ്രാദേശിക തലത്തിൽ മേൽപ്പറിഞ്ഞ പ്രത്യാഖാനങ്ങളും കൂടുചേർന്ന ഒരുത്തരം മാനസികാവസ്ഥയിൽ നിന്ന് ധിഷ്ണാപരമായതോ പ്രതിരോധപരമായതോ, വ്യക്തിപരമായതോ ആയ നിരവധി രചനകളും രചയിതാക്കളും രംഗപരവേശരം ചെയ്തു.

കവിത ജനകീയമാക്കുന്നതും കവിയരങ്ങുകൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതും ദൃശ്യമായി. പുതനനിരാസവും പുതനഭാവവും കവിതയിൽ ഉയർന്നുവന്നു. കവിത ആസ്ഥിക്കാൻ കൂടിയാണെന്ന നിലവന്നു. താളവും താളംഗവും ശദ്രവും പദ്ധതിയും കനവും കനമില്ലായ്മയും എല്ലാംകുടിക്കുവായി. ബഹിക കതലത്തിൽ മാത്രം ചർച്ചചെയ്യുപ്പേണ്ടെങ്കിലും മാധ്യമമല്ല കവിതയെന്നും

അത് അലക്കുകാരനും തയ്യൽ തൊഴിലാളിക്കും കർഷകത്താഴിലാളിക്കും ആസരിക്കാനുള്ളതാണെന്നും ജനങ്ങൾ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. ഗഹനമായ ദാർശനികതലങ്ങൾ ആസ്വാദനത്തിന്റെ പുത്രൻ പടവുകളിലേക്ക് ആവാഹിക്കപ്പെട്ടു. കടമ്പനിട, ബാലചന്ദ്രൻ ചുള്ളിക്കാട്, ആറുർ ഷിവർമ്മ, കെ.ജി. ശക്രപ്പിള്ള, മധുസുദനൻ നായർ, അയുപ്പപ്പണികർ, എൻ.എൻ.കക്കാട്, ഡി.വിനയചന്ദ്രൻ, സച്ചിദാനന്ദൻ തുടങ്ങി നിരവധി എഴുത്തുകാർ വായന ജീവിതത്തിന്റെ ഭാഗമാണെന്നും ആസ്വാദനം ജനകിയതയുടെ മുദ്രയാണെന്നും തിരിച്ചറിഞ്ഞു. സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടായി മോഹങ്കളും പ്രതീക്ഷകളും ഒന്നാന്നായി അസ്ത്രമിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ ചെതനയുള്ള ഒരു കാവ്യസകലപ്പം എന്ന രിതിയിലാണ് മലയാളകവിതയിൽ ആധുനിക കവികൾ പ്രത്യേക്ഷപ്പെട്ടത്. പുതിയ തലമുറയിലെ കാവ്യാദിരൂചിക്കനുസരിച്ച് ഗഹനമായ ദാർശനിക തലത്തപ്പോലും ആവിഷ്കരിക്കാൻ ആധുനിക കവിത തയ്യാറായി. സാമുഹ്യ പരിവർത്തനന്തതിന്റെയും ആശയവിസ്ഥേദനത്തിന്റെയും ഫലമായി ഒരു ജനതയുടെ ഹൃദയാലടനയിലുണ്ടായ മാലികമായ മാറ്റങ്ങൾ ഷ്പിയെടുക്കാൻ പുതിയ കവികൾ തയ്യാറായി.

“ആത്മഹത്യയ്ക്കും കൊലയ്ക്കും ഇടയിൽനിന്ന്
ആർത്തനാംപോലെ പായുന്ന ജീവിതം”

എന്ന ബാലചന്ദ്രൻ ചുള്ളിക്കാട് എഴുതിയപ്പോൾ അത് സ്വന്തം അനുഭവം മാത്രമല്ലെന്നും നാടിനെ ബാധിച്ച ഒരു രോഗലക്ഷണമാണെന്നും തിരിച്ചറിഞ്ഞ കേരളീയ ജനത അതേറുപാടാൻ തയ്യാറായി. ഒരു തിരിച്ചറിവിന്റെ നവോത്ഥാനപാത തുറന്നുവിടാൻ ഇതുകൊണ്ട് സാധിച്ചു.

“ഇന്നുപുലി പെറ്റുകിടക്കും
ഇരുന്നുകല്ലു ചുവന്നും
കരിമുർഖൻ വാലിൽ പുണരും
പുരികം പാതി വളച്ചും
നെബ്ബത്താരു പാതാകുത്തി
നില്പു കാട്ടാളൻ”

എന്ന കടമ്പനിട എഴുതിയപ്പോൾ നമുക്ക് മുന്നിലെ കാട്ടാളമാരെ നേരിടാനുള്ള ഒരു സംഘബോധം സാംസ്കാരികരംഗം എറ്റുവാങ്ങി. “കാടവിടുക മക്കലു” എന്ന അയുപ്പപ്പണികർ എഴുതിയപ്പോൾ ശക്തമായ ഒരു രാഷ്ട്രീയ ഉണ്ടാവുന്ന അതേരുപാടാൻ കേരളീയ ജനത തയ്യാറായി. കവിതയും കവികളും ജനങ്ങളുടെതായി. ജനങ്ങളുടെ പ്രശ്നങ്ങൾ അവത്തില്ലിക്കാനും അതു മാറ്റിയെടുക്കാനുമുള്ള തട്ടകം സാംസ്കാരിക രംഗമാണെന്ന് എൻപത്തുകൾ നമ്മുടെ ഓർമ്മിപ്പിച്ചു. കവിതകൾപോലെതന്നെ കമകളും നോവലുകളും നാടകങ്ങളും പ്രതിരോധ മാധ്യമത്തിന്റെ

അടർത്തിമാറ്റാൻ പറ്റാത്ത കെട്ടുകളായി നിലകൊണ്ടു എന്നതും സാഹിത്യ-സാംസ്കാരിക ചരിത്രത്തിലെ നാഴികക്ലൂക്കളാണ്.

വർത്തമാനകാല ദൃശ്യങ്ങൾ

മലയാളത്തിൽ രചനകളുടെ ഒരു പുതിയ മുഖമാണ് 1990 മുതൽ കാണാൻ കഴിയുന്നത്. സമകാലീന സമൂഹത്തിന്റെ നിഷ്ക്രിയതയുടെ പാപദാരഞ്ഞിൽനിന്നു തന്നെയാണ് പുതിയ കവിതകളും പിരക്കുന്നത്. നിരവധി കവികൾ രംഗത്തുവന്നു. മാധ്യമരംഗത്തു വലിയ കുതിച്ചു ചാട്ടമുണ്ടായി. മനുഷ്യന്റെ സകല ജീവിതവ്യാപാരങ്ങളെയും വേഗത നിയന്ത്രിക്കുന്ന ഒരുപമയുണ്ടായി. സാങ്കേതിക ശാസ്ത്രത്തിന്റെയും ഉപഭോഗവസ്തുകളുടെയും ലോകമാണിൽ. അതിനാൽ ജീവിതത്തിന്റെ നേതൃത്വായ പ്രവണതകളും വർദ്ധിച്ചുവരുന്നു. ഉത്കണ്ഠംയും ശുന്ന തയ്യാറു ചിന്താകുഴപ്പവും സൃഷ്ടിക്കുകയാണ് അവ. ജീവിതത്തിന്റെ സർഗ്ഗാത്മകത നശിച്ചുപോകുന്നു. അവ വിഹാരതകൾക്ക് വഴിമാറി കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. വനമോ പ്രകൃതിയോ ദൈവമോ അവനിൽനിന്ന് വേർപെട്ടു പോകുന്നു. ആവശ്യങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് രൂപപ്പെടുത്താവു നാവയാണ് അവയെക്കരെയും മനുഷ്യൻ യർക്കുന്നു. മാർക്കറ്റു കൾ മനുഷ്യമോഹത്തെ കീഴടക്കിയിരിക്കുന്നു. രചനകൾ പുർണ്ണമായും മാർക്കറ്റുകൾക്ക് വേണ്ടിയാകുന്നതും വായന മാർക്കറ്റുകളെ സംരക്ഷിക്കാനുള്ള മാർഗ്ഗമാവുന്നതും ഇങ്ങനെയാണ്. പത്രപ്രവർത്തനം പത്ര വ്യവസായമായി മാറുകയും എല്ലാ അറിവുകളും നിലനിൽപ്പിന്റെ അളവുകോലായി മാറുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. പ്രതിരോധം ജീവിതത്തിന്റെ അജംഡയിൽ നിന്ന് മാറിപ്പോവുകയും എതിർപ്പുകൾ ഒരു തീർപ്പിന് വഴിമാറികൊടുക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. എതിർപ്പുണ്ടാവുമോ മാത്രമാണ് പ്രകടനമുണ്ടാക്കുന്നത്. "If there is oppression, there will be expression". പ്രകടനമീല്ലാത്ത ഒരുത്തീർപ്പ് അവസ്ഥ സാഹിത്യത്തിന്റെ അരാഫ്റ്റീയത വളർത്തിക്കൊണ്ടുവരും. ശാസ്ത്രവും അറിവും നിരന്തരം പ്രവഹിക്കുന്നതിനും സമ്പത്തിന്റെയും അധികാരത്തിന്റെയും കൈകൾ നിന്നുവരികയും അധിനിവേശം രാജ്യത്തെ കീഴടക്കുകയും ജീവിതം അനന്തമായ സഹാരും തേടുന്നതിനുപകരം ദുരിതപൂർണ്ണവും വിരസവുമായിതീരുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇന്നത്തെ സാമൂഹ്യവസ്ഥയുടെ യഥാർത്ഥ മുഖമാണിൽ.

ഈ ദൃശ്യിത വലയത്തിൽ മലയാളകവിതയും അക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട് എന്നത് വാസ്തവമാണ്. ജീവിതത്തിന്റെ പലതീരങ്ങൾ തേടി പരന്നൊഴുകിയ മലയാള കവിതയെ അനുഭവങ്ങളുടെ ആവിഷ്കാരങ്ങളിലേക്കും ഭാഷയിലും സംസ്കാരത്തിലും ഉള്ള തനിമയിലേക്കും തിരിച്ചുകൊണ്ടുവരാനാണ് പുതിയ എഴുത്തുകാർ ശ്രമിക്കേണ്ടത്. ജീവിതത്തിന്റെ സമരമുഖവത്ത് അടിത്തേറ്റിപ്പോയ മനുഷ്യന്റെ തകർച്ചയുടെയും

നിരാശയുടെയും തേങ്ങലുകളാണ് പുതുലോക കവിതകളിൽ പ്രത്യേകം പ്രസിദ്ധമാണ്. സാമൂഹികവും ആത്മനിഷ്ഠവുമായ അവബോധത്തിന്റെ സുക്ഷ്മതലവാർ അവതരിപ്പിക്കുന്നവ, ചുംബൻ വ്യവസ്ഥയുടെത്തിരെ പ്രതിരോധമുയർത്തുന്നവ, ജീവിതമുല്യങ്ങൾ വഴിതിരിഞ്ഞുപോകുന്നവോൾ അതിന്റെ ലക്ഷ്യമായ കർമ്മങ്ങൾ അർത്ഥശൃംഖലയിൽത്തീരുന്നതിനെതിരെയുള്ള ശബ്ദങ്ങൾ, എല്ലാ പൊങ്ങച്ചങ്ങളും മാറ്റിനിർത്തി അനുഭവങ്ങൾ വിളിച്ചുപറയുന്നതിൽ എന്നിങ്ങനെ പല രീതിയിൽ കവിതകൾക്ക് മാറ്റം വന്നു. ആധുനിക നാഗരികത സംഭാവനചെയ്ത ഒറ്റപ്പെടൽ, ലക്ഷ്യബോധമില്ലായ്മ, ഉത്കണ്ട്, ഉത്തരവാദിത്വബോധമില്ലായ്മ എന്നിവയെല്ലാം വർത്തമാന കവിതകളെ സ്വാധീനിക്കുന്നുണ്ട്. ഒരു കവിയുടെയും പേര് എടുത്തുപറയുന്നില്ല. സകൈർണ്ണമായ വർത്തമാനകാല ജീവിതത്തിലേക്ക് ഗതകാലങ്ങളിലെ സജീവസ്ഥാവനകളെ സന്നിവേശപ്പിച്ച് പാരമ്പര്യത്തിൽനിന്ന് ഉയരിക്കൊള്ളുന്ന ആശയലോകത്തിലേക്ക് നാമേ കൊണ്ടുപോവുന്ന കവിതകളും ഇപ്പോൾ എഴുതപ്പെടുന്നുണ്ട്. നവോത്ഥമാന സംസ്കാരത്തിനു പുതുകവിത സംഭാവനചെയ്യേണ്ടത് ഉത്തരവരത്തിലുള്ള രചനകളിലും ദൈവാലയങ്ങൾ താങ്ങുകയും സാമൂഹ്യമായ ഉത്കണ്ടുകളിൽ മനങ്ങാനും ഒരു മെച്ചുകൂതിൽപ്പോലെ ഉരുകുകയും ചെയ്യുന്ന മനസ്സുകളുടെ ഉടമകളാണ് ഇന്നത്തെ കവികളും കലാകാരന്മാരും.

സംസ്കാരം വായനയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടാണ് നിർക്കുന്നത്. അതുകൂടി നമുകൾ പരിശോധിക്കാം. വായിക്കപ്പെടേണ്ടവ മരിക്കുകയും വായന ജീവിച്ചിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. Density of population പോലെ density of media യും വർദ്ധിച്ചുവരുന്നു. അതിനാൽ വായിക്കപ്പെടുന്ന ചെറിയ വിഭാഗം വായിക്കപ്പെടാത്തവരുടെ വലിയ വിഭാഗത്തിൽ അവിയാതെ പോകുന്നു. എഴുത്തിന്റെ കാര്യവും അങ്ങനെന്നതുനാ. ഒരു പൊതു ലക്ഷ്യത്തെ സാക്ഷിനിർത്തി സാമൂഹ്യാവസ്ഥയെ മാറ്റാനുള്ള രചനകളും മറിച്ച് ജീവിത വിഹാരത്കളെ പച്ചയോടെ കാണിക്കുന്ന യമാർത്ഥപരിഞ്ഞാണിന് രചനകൾ. കവിതകളും കമകളും ചെറുതാകുന്നതും ഒറ്റയടിക്ക് വായിച്ചുതീർക്കാവുന്നവയാണ് നല്ലതെന്ന് വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നതും ഇങ്ങനെന്നയാണ്.

അവതുകൾക്ക് ശേഷം നമുക്കുണ്ടായ സാമൂഹ്യമാറ്റവും സാമൂഹ്യചിന്തയും കുട്ടായ്മയും തൊണ്ടുറുമുതൽ ഉണ്ടാകുന്നില്ല എന്നതു വാസ്തവമാണ്. എന്നാൽ ശ്രമമാലയ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഉപജ്ഞാതാവായ എസ്.ആർ. റംഗനാമൻ ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുവന്ന പഞ്ചത്താങ്ങൾ ശാസ്ത്രീയമായ രീതിയിൽ പരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടത് ഇക്കാലത്താണ്. ഈ തത്ത്വങ്ങൾ ഇവയാണ്. പുസ്തകം ഉപയോഗിക്കാനുള്ളതാണ്. ഓരോ

വായനക്കാരനും അവൻ്റെ പുസ്തകങ്ങൾ. ഓരോ പുസ്തകത്തിനും അതിന്റെ വായനക്കാർ. വായനക്കാരന്റെ സമയം ലാഭിക്കണം. ശ്രദ്ധാ ലഭ്യം വളരുന്ന ജൈവരൂപമാണ്. ഈ സിലിബാന്റങ്ങൾ അക്കാദമിക് തല തത്തിൽ വലിയ മാറ്റങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി. അറിവിനും ചിന്തയ്ക്കും ബുദ്ധിഗിഖരിക്കും പുസ്തകവായന ഉപകരിക്കപ്പെട്ടതും തൊണ്ടുറുകളിലാണ്. ഭൂതകാല കവികളെയും കവിതകളെയും പരിചയപ്പെടുത്തുന്ന അന്നേ ഷണങ്ങളും ചർച്ചകളും ഇപ്പോൾ നടന്നുവരുന്നുണ്ട് എന്നത് ശുഭ്രാ ദർക്കമാണ്. വിവരസാങ്കേതിക വിദ്യ വളർന്നു വലുതാവുകയും ലോകം ചുരുങ്ഗി ജീവിതം അറിവുല്പാദകശാലയാവുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ സാഹിത്യത്തിൽ പുതിയരൂപികളും മിശ്രണങ്ങളും വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഭാഷകളുടെ ഈ മിശ്രണം പുതിയ ആസ്വാദക വൃംജത്തെക്കുടി വളർത്തിയെടുക്കുന്നുണ്ട്. "disposibility Quality" ആയി കാണുന്ന ഒരു സാമൂഹ്യശക്തി നമുക്കിടയിൽ ഉയർന്നുവരുന്നു. ഭാവിമാറ്റത്തിന്റെ സുചനയാകാതെ നിത്യജീവിത പരാധീനതയിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെടാനുള്ള വർത്തമാനകാല നമുക്കും ചുരുങ്ഗേ വേഗതയും വ്യത്യുമാണ് ഇന്ന് രംഗത്തുള്ളത്. സാമൂഹ്യസുരക്ഷയും സാമൂഹ്യനീതിയും പ്രദാനം ചെയ്യാതെ ലാഭാധിഷ്ഠിത വ്യവസായ സകലപങ്ങൾ നമ്മുടെ ജീവിതത്തെ വരിഞ്ഞു മുറുക്കിയിരിക്കുന്നു. മലയാള സാഹിത്യം വിശിഷ്ടം കവിതാരംഗം ഇന്നാലിമുഖീകരിക്കുന്ന മുഖ്യപ്രേരണവും അതാണ്. രചനകൾ, രചനാരീതികൾ, എഴുത്തുകാർ, മാധ്യമങ്ങൾ എന്നിവ സുപ്രശ്നിക്കുന്ന വെള്ളപ്പാക്കത്തിൽ എത്തു സ്വീകരിക്കണം എന്ന പ്രശ്നത്തിലും ജനങ്ങൾ അകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മതവും ജാതിയും മതവിശ്വാസവും വിവേകത്തെ കീഴടക്കുന്ന അധിനിവേശ മുലധനം അടിച്ചേൽപ്പിക്കുന്ന മോഹത്തിന്റെ കാണാത്തുരുത്തിലേക്ക് മനുഷ്യനും അവൻ്റെ ഫുദയബന്ധവും അകന്നുപോയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

സന്ദർഭങ്ങളുടെ സ്വാധീനം സമൂഹത്തിൽ കാണുമ്പോഴും രചനകളുടെ മുല്യം നിലനിർത്താൻ നാം ശ്രമിക്കണം. അവസ്ഥയെ സസ്യക്ഷമം നിരീക്ഷിക്കുകയാണ് കവികൾ ചെയ്യുന്നത്. എല്ലാ വേഗതയെക്കാലും ശക്തി വാക്കുകൾക്കുണ്ട്. ഉചിതമായ സ്ഥലത്ത് ഉചിതമായ രീതിയിൽ വാക്കുകൾ പ്രയോഗിക്കുമ്പോഴാണ് നമുക്കതിനെ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുക. അമിത വേഗത ആപത്തായ സാഹചര്യം നിരീക്ഷിക്കുമ്പോഴും സാഹിത്യത്തിൽ അതിനെന്തിരായ സാമൂഹ്യബദ്ധതയും രൂപപ്പെടുത്താനുള്ള കൂട്ടായ്മകൾക്ക് തയ്യാറാവുകയും ചെയ്യുക എന്നതാണ് കവികളുടെയും കലാകാരന്മാരുടെയും ഇന്നത്തെ കടമ. സാമൂഹ്യബദ്ധതയും സമഗ്രതയിലും നമകൾ നഷ്ടമാകുന്ന നവോത്ഥാനപടവുകളെ തിരിച്ചുകൊണ്ടുവരാൻ ഉത്തരവുമിച്ച് ശ്രമിക്കാൻ തയ്യാറാവുക എന്നാതുമാത്രമാണ് ഇത്തരുണ്ടായിരിൽ ഓർമ്മപ്പെടുത്താനുള്ളത്. ■

പാത്രചരിത്രം

മുകുന്ദൻ, മാണ്ണാട്ടർ

ഗർഭപാത്രത്തിൽ തുടങ്ങി പ്രപഞ്ചപാത്രത്തിൽ തുടരുന്ന സക്കീർണ്ണ വിസ്മയജീവിതം!

ലോകമെന്ന വേദിയിൽ എവരും കളിക്കാർ (പാത്രങ്ങൾ) ആണെന്ന് ഷേക്സ്പീയർ.

അങ്ങനെ സമസ്ത മേഖലയിലും പാത്രസാന്നിധ്യമുണ്ട്.

നടീനടക്കാർ വേഷംകെട്ടി അരങ്ങത്തുവന്ന് തന്ത്രത്തോടെ കഴിവ് (പ്രകടിപ്പിക്കുന്നോഴും കുലാലൻ) മണ്ണുകുഴച്ച് അയാളുടെ ജോലി ചെയ്യുന്നോഴും ഉണ്ടാവുന്നത് പാത്രംതന്നെ. കുലാലന്നേറ്റയും വേഷക്കാരുടേയും പാത്രമേഖലയും ഓച്ചിത്രവും സൃഷ്ടിയുടെ മാറ്റ് കുട്ടിനു. ചെന്നോട്ടി (copper smith)യും മുശാരിയുമെല്ലാം പാത്രസൃഷ്ടി നടത്തുന്നവരാണ്.

വാല്മീകിയും വ്യാസനും കാളിഭാസനും ഷേക്സ്പീയറിലും ടോൾസ്റ്റോയിയും ദസ്തയേപ്പസ്കിയും ഹെമിങ്വേയും അനശ്രദ്ധപാത്ര സൃഷ്ടിനടത്തിയവാരാകുന്നു. സാഹിത്യം, കല, ജീവിതം എവിടെ ആയാലും സൃഷ്ടിനന്നായിഡ്രൈക്കിൽ പരിഹാസപാത്രമാവും. ഈ സംഹാരകാലത്ത് സൃഷ്ടിതന്നെ ഇല്ലെങ്കിലോ? എന്നാലും പാത്രത്തിൽനിന്ന് മോചനമുണ്ടാവില്ല. പാത്രീവിക്കാതെവയ്ക്കും പാത്രിക്കാതെവയ്ക്കും അന്താവശ്യം.

കൊളളുന്നതാണ് (disantity) പാത്രം. ചിലതിലാല്പം. ചിലതിലേരെ. കൊക്കിലോതുഞ്ഞുന്നത് എന്നുണ്ടെല്ലാം. അതാവും പാകം. കമാപാത്രം (character) ആയാലും കൊളളം (quality) അത് മുഴുവൻ. എന്തെങ്കിലും ‘കോള്’ വേണമെന്നർത്ഥം. കൊളളക്കാരന്നേറ്റതായാലും - ‘യീരോദാത്തനതിപതാപഗുണവാനാ’യാലും.

അടുക്ക്, കുടുക്ക, ഫേറ്റ്, ചരക്ക്, പെട്ടി, വട്ടി, കുപ്പി, ലൂഡ്സ്, സ്പുണർ, ടാക് എന്നീ പാത്രങ്ങൾക്ക് ഓരോന്നിനും ഓരോ സ്ഥാനവും ധർമ്മവും സാധ്യതയും ഉണ്ട്. അതുപോലെ നായകൻ, നായിക, പ്രതിനായകൻ, ഉപകമാപാത്രങ്ങൾ....

കൈഞ്ഞാത്തിനും മറ്റും പാത്രങ്ങളുടെ സഹായത്താൽ ആരോഗ്യം നേടാനാവുന്നു. കമാവസ്ത്വവിനെ അതിലെ പാത്രങ്ങൾ അഭിനയത്തിലും പോഷിപ്പിക്കുന്നു. അങ്ങനെ ജീവിതവും കലയുമെല്ലാം ലക്ഷ്യവേഡികളാവുന്നു.

വകുപൊട്ടി ഞണ്ണാൻഡിയതും കരിപിടിച്ച് ഓട്ടയായതുമായ ചെറു പാത്രങ്ങളെത്ര! അതിനടുത്ത് മിനിത്രിജ്ഞങ്ങളും മഹാപാത്രങ്ങൾ! പലിപ്പച്ചറൂപങ്ങളെ ഇതോട് ചേർത്തു നോക്കിയാൽ ലോകസ്ഥിതി അറിയാം. ഉള്ളതും ഉള്ളാത്തതും നന്ദയും തിന്നയുമെല്ലാം.

വേരെ ഒന്നുമില്ലെങ്കിൽ കൈകുന്നിൽ ഒരു പാത്രമാവും. പണ്ട് നെല്ലും അരിയും സദ്യയുടെ ചോറും കറികളും രണ്ടാംമുണ്ടിൽ പൊതി ഞ്ഞുകെട്ടിക്കൊണ്ടുപോവലുണ്ട്. സഞ്ചി, ചാക്ക് എന്നിവപോലെ മുണ്ട് ഒരു പാത്രമാവുകയാണ്. മുറുക്കാനുള്ളതും ബീഡിയും തീപ്പുട്ടിയും പണവും തശ്ശക്കാലം സുക്ഷിക്കുന്നത് ഉടുമുണ്ടിന്തെ കോന്തലപ്പാത്രത്തിലാണ്. ഇപ്പോൾ കീഴ്(പോകൾ) കളും പാക്കറുകളും പേശസും ബാഗു മെല്ലാമായി.

വള്ളതും കിട്ടുമെങ്കിൽ പൊന്നിന്കിണ്ണവും വെള്ളികിണ്ണവും ചെമ്പിന്കിണ്ണവും ഇല്ലെങ്കിൽ ചിരട്ടയിലായാലും മതി മണ്ണപ്പും ചുടാനും അതു വേണ്ടിയിരുന്നു. കണ്ണിയും കുട്ടാനും കോരാൻ ചിരട്ടകയ്തിലാണ്.

കലാസ്, ഇലക്ഷൻ (പത്രപുടം) പാള എന്നിവയും പാത്രരൂപത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപെടുന്നു. ഉറകണ്ടുപീടിച്ചത് വള്ളാത്ത ഒരു മാറ്റമനേ പറയേണ്ടു. ജനസംഖ്യയേയും മഹാരാജങ്ങളേയും അതു തടയുന്നു. അതു പച്ച പിണ്ഠരുകളി കുറെ കുട്ടാനുമുണ്ട്.

‘ചട്ടിയും കലവുമായാൽ തട്ടിയും മുട്ടിയും’ എന്നതനുസരിച്ച് വീട്ടു(കുട്ടംബക്കമാ)പാത്രങ്ങൾ പൊട്ടാതിരിക്കുന്നു. നാട്ടിലെ ഉത്സവകാലത്ത് കർശ്ച്ചികച്ചോടകകാർ വന്നിരുന്നു. കുട്ടാൻ വെക്കാൻ വേണ്ടി അഞ്ചു അഞ്ചു വാങ്ങലുണ്ട്.

‘പാത്രങ്ങൾ, പാത്രങ്ങളേയ്....ചെന്ന്, ഓട്, പിച്ചള, അലുമിനിയ പാത്ര ഞങ്ങളേയ്.... ഇരയും പുശരാനുണ്ടോ.....’ എന്നുവിളിച്ചു ചോരിച്ച് ഒരു വൻചു മടുമായി കച്ചോടകകാർ നാടുനീളെ നടന്നിരുന്നു. ഇപ്പോൾ എങ്ങും അങ്ങാടിയും പാത്രകടകളും.

‘പാത്രചരിതം’ പ്രസിദ്ധം. യാത്ര (സംഘ)ക്കെ (പാനേകളി)ജിയിൽ പാത്രം കൊട്ടിയാർക്കുന്ന ചടങ്ങ് ഉണ്ട്. “പുക്കുലമാല...”, ചെവൊന്നും പുറവടിവിരലോകെക്കെതഞ്ചുനേരാൻ... എന്നിവ ഇതിലെ പാട്ടുകളാണ്.

ജീവിതം ആസാദ്യമായി എത്തേന്തൊളം ഉൾക്കൊള്ളാമോ അതാണ് ശരിക്കുള്ള പാത്രം. ഒരു നിബിഡവനമോ റംഗിയുള്ള സുഗന്ധയാദ്യാനമോ അസാധ്യമെങ്കിൽ ഒരുപാത്രപാദപ(ചട്ടിച്ചട്ടി)മെങ്കിലും വേണം.

മുറുക്കാനും (ചെല്ലം) തുപ്പാനും (കോളാന്വി) പാത്രങ്ങൾ ഉണ്ട്. ചെല്ലത്തിനുള്ളിലെ മറ്റാരു ക്രതുകം നുറ്റപ്പനാണ്.

അടുപ്പിൽനിന്ന് ഇരുക്കിവയ്ക്കാനാവാത്തത്ര വലിപ്പുമുള്ള ചരകിൽ, വിവേം വൻ ചട്ടുകംകൊണ്ട് ഇളക്കുന്ന ദേഹാണ്യക്കാരൻ ഇടയ്ക്ക് മുണ്ടിരുന്നു കോന്തലയിലുള്ള ഇത്തിരിപ്പോന്ന കുപ്പിയെടുത്ത് പൊടിവലി കുന്നു. ഇങ്ങനെ വലുതും ചെറുതുമായ പാത്രങ്ങൾ അനായാസം കൈകാര്യംചെയ്യുന്ന ദേഹാണ്യക്കാരൻ എന്ന പാത്രം.

നിത്യം ഒരു പാത്രമെക്കിലും തേയ്ക്കാത്തവരുണ്ടെങ്കിൽ അതു മോറാത്തവർ ഉണ്ടാവരുത്. ഡിസ്പോസിബ്സ് ആയാൽ പറ്റില്ല.

അണാക്കട്ടിരുന്നു വക്കത്തുനിൽക്കേ ഒരു വലിയ പാത്രന്തിരുന്നു സാമീപ്യം അനുഭവപ്പെട്ടും. കുളങ്ങളും കിണറുകളും രക്ഷാപാത്രങ്ങളാണ്. പോകുവരവിന് യാനപാത്രങ്ങളുണ്ട്!

അക്ഷയപാത്രത്തിനും ഭിക്ഷാപാത്രത്തിനും വ്യത്യാസവും പരിമി തിയും ഉണ്ട്. ദിവസവും പാശ്വാലിയുടെ ക്രഷണശേഷം (എടുത്താൽ തീരാതിരുന്ന) ആ ചെമ്പുപാത്രം ശുന്നമാവും. മറ്റെതിലാണെങ്കിൽ പിച്ച വലുതും കിട്ടിയിട്ടുവേണം.

പാത്രഭോധം കൈവിട്ടുവോഴാണ് കുഴപ്പം. കമമോഗമാവും. ചില തിരുന്നു അളവ് കുട്ടും ചിലപ്പോൾ കരയും.

എന്ന് (സനേഹം) യുടെ കാര്യമാണെന്നും പാത്രപാകം ചെയ്താണ് അത് ശുഡിയാക്കുന്നത്. പാത്രം പാകമായില്ലെങ്കിൽ സന്നേഹം ഉണ്ടാവുമോ?

കുടങ്ഠതിലെവിളക്ക് അന്തർമ്മവമാണ്. പാത്രത്തിരുന്ന് പുറത്തേക്ക് വെളിച്ചമില്ല. പുറത്തേക്കുവേണ്ടത് അങ്ങനെതന്നെന്നവേണം.

കുടംപൊട്ടിയാൽ ഘടാകാശം സ്വഹിരാകാശത്ത് ചേരുന്നതും മറ്റും ജീവന്നു സ്ഥിതിയെപ്പറ്റി ഭാഗവതരാർ പറയലുണ്ട്. (ശ്രീമർ ഭാഗവതം ഓദ്ധരണ്ക്കന്യം, പഞ്ചം അധ്യായം).

ആശാൻ വേഷംകെട്ടി രാവണനേപ്പോലെ ആടുകയാണ്. ആട്ടം തീർന്ന് അണിയിരിയിൽ വൻ വേഷം അഴിക്കുന്നതോടെ തനി ആശാനായി. രാവണനെ ആർക്കും നേരിട്ട് പരിചയമില്ല. ആശാന സ്വഹൃപതിചയം. മുവത്തുതേച്ച്, ഉടുത്തുകെട്ടി, കിരീടംപച്ച് ആശാന്നു യോഗ്യത രാവണന്നു യോഗ്യതയോട് താഭാസ്യപ്പെട്ടുന്നു. അപ്പോൾ രാവണനാണെന്നു തോന്നുന്നു. ആശാൻ അങ്ങനെ തോന്നിക്കുകയാണ്. അല്ലാതെ രാവണന്നു നേരിട്ടുവന്നാൽ ആസ്വദിക്കാനാനുമില്ല. ആശാൻ, രാവണൻ, പ്രേക്ഷകൻ എന്നീ പാത്രങ്ങൾക്ക് അതാതിരുന്നു യോഗ്യത ഉണ്ട്. മണിരുന്നു കുടം, ആശാന്നു രാവണൻ എന്നെല്ലാം പറയും. രോൾ നനാക്കുക, അപ്പോൾ ‘പാത്രചരിതം’ തരക്കേടില്ലെന്നാവും.

വിജയഗാമ

കലാമണ്ഡലം കേരളൻ

എല്ലാം ക്ഷണത്തിൽ കഴിഞ്ഞു ഹാ, നിന്റെ സം-
പ്രഭ്ലാസ്യമല്ലോ. ചിരിക്കുന്നിതന്തികെ.
സമയനേന്നാൽ സ്വന്നഹമസ്വദാസുന്മിതൻ
കാമ്പസാശില്പസഭാവ സംഭാവിതൻ.
എല്ലാം വെറുമോർമ്മയായ്മിനിമായുന-
തല്ലോ മനുഷ്യരാജ് സർഗ്ഗക്രിയാദികൾ.
വാക്കാലരങ്ങത്തു കത്തിപ്പടർന്നനിൻ
തീക്കാളിവീണതനീതിതൻ മുർഖൻ.
കാറിൽ പറത്തുവാനുള്ളതാല്ലെന്തു വാ-
ക്കുറ്റമായ തോറിനിയാത്രയാവുബൊധും.
സന്തമസാസ്യവും ഭേസിനീനാടാക
ചിന്തനൻവെള്ളിവെളിച്ചും തളിക്കവെ
കണ്ണിതോരായിരു പ്രാതികുല്യങ്ങളിൽ
കുണ്ടിതാത്താക്കളായ് കേഴുംജനതയെ
“കേൾക്കണമെക്കിലീ ഭാഷവേണം, രാജ്യ-
മാർക്കമുടിയറിവെക്കാൻ ശ്രമിക്കാലാ,
നാടിനേനയാറ്റുകൊടുക്കും പ്രവണത-
യ്ക്കാടുവാൻ വേദിയൈരുക്കായ്ക കുട്ടരെ.”
ചിന്തനൻ ചാണയിൽ തേച്ചുമിനുകിയും
ചന്തംവിടർത്തിയും ചാട്ടിനീ വാക്കുകൾ
സന്ധാസവുത്തിമുടിച്ചുനീവിപ്പുവ-
മുന്നമിട്ടുജജലവാഗ്മിയായ് നാടുകൾ-
തോറും ചിലച്ചതൻ അശനചിന്തകൾ
വീറും കരുണയും ചേർത്തു നേരിക്കവെ
സ്വന്നഹമവാസല്പകഷായിത ദൃഷ്ടിയോ-
ടാഗംസയർപ്പിച്ചുനിന്നിൽജനാവലി
ബുർന്നീതികൾക്കെതിർന്നിനുനീ, നേരിട്ടു-
ബുർന്നയക്കാരോടുചോദ്യശല്യങ്ങളായ്
വണ്ണനമണ്ഡന ഭാഷണോൽസഭാന-

കാത്തിരിപ്പ്

പ്രൊഫ. കെ. ടോപാലകുഷ്ണൻ

ഇരുണ്ടിട്ടുങ്ങുമിക്കാച്ചു
മുറിയിൽ കാലമെത്രയായ
പുറക്കല്ലാൽ ജജനാലയക്കൽ
ചുരുങ്ങും കൃതിരിപ്പുണ്ടാൻ.
ഇടയ്ക്കു നിരുളി പൊന്നാട
ഒരു മാത്രയുടക്കുകിൽ
അടയുംമിഴി, പിബൊട്ടു
തുറന്നാൽ മണ്ണടർക്കകം
അയോലോകം തീവ്വവാദ-
ബ്ലോതില്ലടഹിസിക്കവേ
പൊട്ടിച്ചിതറിയോ ഭുവും
ദോഖമൊന്നിച്ചുരോ ക്ഷണം

മണിതനായ ജൈത്രയാത്രതുടർന്നുനീ.
അന്ത്യമാം ശാസംവിട്ടുവരപ്പോരാടി
തൻവർശനത്തിൽ വിജയത്തിനായ് സദാ
ദൈഷണികത്തു പ്രതിഭാധനത്വവും
ഭൂഷണംചാർത്തിയോരയ്യാപനഞ്ചളിൽ
പെപത്യകസംസ്കാരദേശാഭിമാനമേ
പാംമായ ചേർത്തു നീ ശിഷ്യചിത്തങ്ങളിൽ.
കണ്ണിഞ്ഞില്ലനിസിഡികൾ വേണ്ടതു
മണഡൽ ഞങ്ങളതീ നാടിരു നഷ്ടമാം.
നീ മരണത്തകില്ലും ശേഷിക്കുമുദ്രീപത-
യീമത്രമുൻനിട്ട ദർശനചിന്തകൾ
ശാന്തിനേരുന്നില്ല, നിന്നുയിൽ ഞങ്ങൾത-
നാരാഥചോദനയാട്ട നിരന്തരം. ■

കരിഞ്ഞുവി,ക്കങ്ങദാകാശം
മറഞ്ഞു യുമപാളിയാൽ
എരിഞ്ഞുതിരിന്നോ ചുന്നാർക്കു-
നക്ഷത്രഗ്രഹരാജികൾ?

കരഞ്ഞുപോയി ബേഹാണേയ-
ശ്വരൻ, തോരാത്ത നീരതിൽ
പതഞ്ഞുപൊന്തിയോ കോപം,
ചിതറി പരിഹാസമോ?

നോക്കിനോക്കിയിരിക്കേ തൊൻ
കിളിവാതില്ക്കലെപ്പൂഴും
അഴികിടയിലുടങ്ങേണ്ടാ-
ട്ടിരഞ്ഞിപ്പോയി ദൃഷ്ടികൾ!

മുൻവെളിച്ചും കാട്ടിരെയെന്ന-
യിനേവരെ നയിച്ചവർ
ഒന്നുമോതീല പോകുന്നോൾ,
വരില്ലെന്നോ തിരിച്ചിനി?

കടും കാച്ചയിൽ നിന്നെന്നെ
മീഞ്ഞവാൻ മാറിനിന്നവർ
മരയ്ക്കപ്പുറമിന്നിപ്പോൾ
സമയം പാർത്തുമാത്തകയോ?

അടഞ്ഞവാതിലിന്നുള്ളിൽ
നെയ്യവിളക്കു തെളിഞ്ഞതോ,
ഉദിച്ചതോ ശ്വാമജ്ഞേന്ദ്ര-
വിക്രിയേറാരോചനക്കുറി?

ഇററൻ കറുറു മൺകട-
പോലെന്നാനലിയുന്നുവോ?
അലിവായ് കാറുപോൾ പുവിൻ
കണ്ണിരൈപ്പാനുയിർപ്പുനോ?

ഉയിരാ, യുയിരിനെന്നല്ലോ-
മുയിരിൽച്ചുന്നു ചേരുമോ?
ഉരുശാന്തിയിലീലോക-
മെപ്പോൾ എന്നായി മാറുമോ?

കണ്ണൻ കണ്ണൻ

ഗിരിജ ചെമ്മങ്ങാട്

കണ്ണൻ പൊൻതിട്ടേവറ്റുവാൻ ഭാഗ്യങ്ങൾ
 കൊല്ലുങ്ങളായ ചെയ്ത കണ്ണൻ
 കണ്ണൻയാനപ്പറവിൽ വെച്ചേറ്റവും
 സമനോഭാവനികക്കണ്ണൻ
 വെള്ളവിരിപ്പിലിരുത്തി മേൽശാന്തി, നിൻ-
 ചെല്ലപ്പേരിട്ടു വിളിച്ചു
 അനുത്രോടും വേള്ളനോടുത്തി-
 ലഭാനാമതായി ഞാനോടി
 പെണ്ണാരാളോടി ജയിച്ചുന വാർത്ത ഞാൻ
 പബ്ലിനോ കേട്ടുമനു
 അനാതെൻ കൃത്യതവിട്ട മദകാല-
 സന്ധം മുലമായ്വനു
 കുട്ടിക്കുറുന്നുകളേരെയും ചെയ്തൊരെ-
 നിഷ്ട ദൈവത്തിൻ നടയ്ക്കിൽ
 കുട്ടിത്തമാർന്നുള്ള കൊന്ദമെത്തനോരാൾ
 പട്ടാഭിഷിക്തസിസന
 കുട്ടത്തിലേറ്റമിളയവനേനോർത്തു
 ചേടക്കേ സ്നേഹവായ്പേകി
 കുട്ടാമവരജനിഡി ഞങ്ങൾക്കേറ്റം
 നേടമാണനായ കരുതി
 ഉത്സവനാളിൽ വരിചേർത്തു ഞങ്ങളെ
 നിർത്തി, മെയ്ച്ചങ്ങല കെട്ടി
 മതിരം കാണുവാൻ ഭക്തജനങ്ങളും
 ഉത്സുകരായി വന്നെത്തി

ഓടുവോളിവമുതിർക്കാൻ മണിയുമായ
 പാരസ്യക്കാരുമെത്തി
 പാളിച്ച മാറ്റുവാൻ പോലീസുകാരുമി-
 കോവിലിൻ ചുറ്റുമായെത്തി
 ഓട്ടം തുടങ്ങി ഞാനൊന്നാമതാകുവാ-
 നേറ്റു കുതിച്ചു മുന്നേരെ
 കാട്ടിയെൻ പാലകൻ കാൽ കൊണ്ടാരാജത്തെയ-
 നോട്ടു! പിടുന്നേനു നിർത്താൻ
 നിന്ന ഞാൻ ചുറ്റില്ലോ നോക്കെവ കാണുനു
 മുന്നിലാണോടുനു കുണ്ഠന്
 പിന്നാലെയാരും വരുന്നില്ല, പാവങ്ങൾ!
 മന്ദയാനം നടത്തുനു
 കൊച്ചുകുറുപ്പൻ ചടുലമായോടിയ-
 ണ്ണത്തിക്കോടിമരം തോട്ടു
 ചുറ്റില്ലോ കാണികളാർപ്പിട്ടു ഞങ്ങളോ
 വിധ്യാക്കളുന്നായ പിരിഞ്ഞു
 വന്നിതാ, ശോക വൃത്താനം പണമാണു
 ഞങ്ങളോടിച്ചതി കാട്ടി
 പൊങ്ങുമധികാരാർദ്ദാണു കാപട്ട-
 മുരളിജാരീ നാടകം കെട്ടി
 വെള്ളയന്നിഞ്ഞു വണങ്ങുവാനെത്തുന
 കളളപ്പരിഷയ്ക്കുമുന്നിൽ
 കളളച്ചിരിയുമായ നിൽപ്പവൻ, പാൽവെല്ല-
 കളളനിനെന്നേ പിണ്ണിഞ്ഞു
 മഞ്ഞപ്പവൻപൊൻതിളക്കങ്ങൾ, പാകനാർ
 നബന്തനും ചൊല്ലിയെന്നാലും
 മഞ്ഞപ്പട്ടാട ചുറ്റുനവൻ തൻ കണ്ണും
 മഞ്ഞളിച്ചുന്നായറിഞ്ഞെൻ.

വയ്ശം

ടാഗുർ

(ഗീതാഞ്ജലിയിൽ നിന് - എൻ.കെ.ദേശം)

രചിതം സുവർണ്ണരത്നങ്ങളാൽ, സർവ്വരത്നാര-
വചിതം, നിൻകക്കണം ലോഭനീയാം; പക്ഷ
അസ്തമയാർക്കാരകത്വപ്രതിച്ചക്രതിൽത്തുവ-
ലൊക്കനീർത്തിയ താമഗാരുത്ഥപക്ഷംപോലെ
ഇടിവാൾ വളവാർന്ന വായ്ത്തലതിളങ്ങും നിൻ
കരവാളമാണെനിക്കതില്ലും കമനീയം.
മൃതിതനന്ത്യാഹ്വാതവേദനാലഹരിയി-
ലുയിർന്നന്ത്യസ്പന്ദനംപോലത്യവിരയ്ക്കുന്നു;
അഖിയിൽ ബ്രവവബോധം ഹോമിച്ചമുക്താതമാവിൻ
സത്യശ്രദ്ധമാം ജ്വാലപോലത്യവിളങ്ങുന്നു.
സുന്ദരം, താരാമൺ മണ്ഡിതം, നിൻകൈകചാർത്തും
കക്കണം; നേരാഃബന്നനാൽ വജ്രപാണം, നിൻവയ്ശം
*സൗദര്യോത്തരതോപിസുന്നതരം! പറ്റി-
ശ്ലാന്തനോക്കു, നോനോർക്കാൻപോലും, മത്രമേൽപ്പോലാരം!

* നാരാധണീയത്തിൽനിന്ന് കടക്കാണംത്.

Wrought with uttermost beauty എന്നാണ് ടാഗേറിന്റെ ഇംഗ്ലീഷ്

ഗീതാഞ്ജലിഃ

(രവീന്ദ്രനാമ റാക്കുർക്കുരം കാവ്യം)

അനുവാദകഃ കെ. രാമകൃഷ്ണവാരിയൻ

(19)

ഇദസി ത്വം ന കിണ്വിച്ചേ-

ദഹം മാമക മാനസം

പുരയൻ തവ മാനേന

സഹിച്ചേ സ്വയമേവ തത്.

അഹം ശാന്തം പ്രതീക്ഷിച്ചേ

ക്ഷമയാ നതശീർഷകാ

ജാഗ്രനക്ഷത്രനിവഹ-

സകുലാ രജനീ യമാ.

ആയാസ്യതി ദ്യുഡം പ്രാത-

രന്യകാരോ ഗമിച്ചുതി:

വം ഭിത്രാ ത്രംസരൈ ഹൈമ-

ധാരാ ഭൂത്രാ സ്വവേദയഃ

എക്കൈകാര്യ പക്ഷിഗൈഹാനേ

ത്രായവചനാന്യപോ

ഡയിഷീരൻ ശാന്തുപം

ധാരയിത്രാ സ്വയം തദാ.

അനൃച്ഛ വിവിധാ രാഗാ-

സ്ത്രാവകീനാ ഹി തത്ക്ഷണം

സ്ഥൂടിഷ്യനി പ്രസുനേഷ്യ

മദീയോപവനാന്തരേ.

(20)

പക്കജം ഹൃസ്തിതം യസ്മിൻ
ദിവസേ മമ മാനസം
വ്യചലത്തട്ടിനേ കിന്തു
രെനവ തദ് അന്താതവാനഹം.

മഞ്ഞളുഷാ പരിശുന്നാ മേ
നച്ച പുഷ്പമപേക്ഷിതം;
കദാചിദേവ സംശാതോ
വിഷാദോ മയി കശ്വന..

മയി ജാഗതിതേ സ്വപ്നാ-
ദനുഭൂതോ മയാ സ്വയം
സുഗന്ധയലേശോ മധുരോ
വിച്ചിത്രോ ദക്ഷിണാനിലേ.

തേരെനവാവ്യക്തമായുര്യ-
പേരതുനാ ഹ്യദയം മമ
ലാലസാപീഡിതം ജാതം
തമെമ്പവാഭാസതേ സ്മ മേ
പുർത്തീകരണമുദ്ധിശ്യ
ഗ്രീഷ്മങ്ങ സമനുഷ്ഠിതഃ
ഉർക്കണ്ഠാകുലനിശ്ചാസ
ആസീദേവ തദിത്യപി.

മയാ തദാനീമിജഥാതം
തദാസീദന്തികേ ഭൂഷം
തദാസീന്മാമകീനം ച
തന്മാധുര്യമനുത്തമം
മദീയഹ്യദയരെസ്യവ
കുത്രചിദ് ഗഹനസ്ഥലേ
അഭവത് ഹൃസ്തിതം ചാപി
നാന്യത്രതി ച നിശ്ചിതം.

(അനുവർത്തനത്)

വായനമുറി

മൗനത്തിന്റെ നിലവില്ലി (കമക്ഷ) പി.കെ.പാറക്കടവ്, പുർണ്ണ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്, വില.60.00രൂപ. ശ്രീവപുരിയിലെ അന്തേ പാസിക്കൾ - എൻ.വി. രാമചന്ദ്രൻ, വില.40.00

പുറിഖ്ലാസ് ടി. ചുഹമ്മദ്

മധ്യവർത്തികളില്ലാതെത്തന്നെ സന്തം രചനകളിലും നേരിട്ട് നമ്മിലേയക്ക് കടന്നുവന്ന് നമേം പിസ്മയിപ്പിക്കുകയും ആളുംപി കമുകയും അഭിനന്ദനം പിടിച്ചുപറ്റുകയും ചെയ്യുന്ന ചില കൃതപരാശ്രാംകളും ഒരുണ്ടായിരുന്നു. അവരിൽ ഒരാളാണ് പി.കെ.പാറക്കടവ്. ആനുകാലികങ്ങളിൽ വരുന്ന നുറുങ്ങുകമകളിലും വേറിട്ട ശബ്ദങ്ങം കേൾപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അശരീരിയായി മനസ്സിൽ കൂടിയെറിപ്പാർക്കുന്നു, ഈ എഴുത്തുകാരൻ.

ചെറുതും അതിനെക്കാൾ ചെറുതുമായ നുറു കമകളും സമാഹാരമാണ് 1995-ലെ എസ്. കെ. പൊരുക്കാട് അവാർഡ് നേടിയ ‘മഹാത്മിന്റെ നിലവില്ലി’. ശരാശരി ഒരു പേജിൽ ഒരു കമവീതം. എത്ര തിരക്കിലും വീണ്ടുകിട്ടാവുന്ന ഓരോ ഇട നിമിഷത്തിലും ഓരോ കമയും അനുവദിക്കുന്ന ഓരോ ഇടത്തോടു കൂടി നമേം അനുവദിക്കുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ കമയും നേരിട്ടെ നുലിൽ കോർത്ത കവിതകളാണ് എല്ലാം. പുസ്തകത്തിന്റെ നാമകരണത്തിൽ തുടങ്ങി ഓരോ വരിയിലും നിരഞ്ഞ നിൽക്കുന്ന കൈമകിടുകൾ തന്റെ തുലികാനാമത്തെപ്പോലും ഒരു ഭാവഗീതമാക്കി മാറ്റുന്നത് നോക്കുക:

“പാറ കടവിനോട് ചോദിച്ചു”

എതെവർഷങ്ങൾ എത്ര യുഗങ്ങൾ എന്നും നിന്നെന്നെല്ലാം അനങ്ങാതെ നിന്നു.

എന്നിട്ടും.....

എന്നെന്നെല്ലാം ബാക്കിയാണെല്ലാം.

കടവ് അറിയുന്നുണ്ടായിരുന്നു, അഴുകമുകഴുകിക്കളയാൻ കടവില്ലാണുന്നവരും കമകൾ.

പിന്നെ അറിവിന്റെ വിനയത്തോടെ കടവ് തലകുനിച്ചാഴുകി”
(പാരയും കടവും)

1993-ൽ ആദ്യപതിപ്പിറങ്കിയ ഈ കൃതിയുടെ നാലാംപതിപ്പാണ് (2005) ഇപ്പോൾ ‘വായനമുൻ’യിലുള്ളത്. പ്രതിഞ്ഞാണിനകം നാല് പതിപ്പുകൾ പുറത്തുവന്നു എന്നതുതന്നെ ഈ മിനിക്കമെക്കളുടെ അപൂർവ സഹായത്തിനും സഹ്യദയസമ്മതിക്കും നിബന്ധനമാണെല്ലാ. ഒന്നാം പതിപ്പിനു ലഭിച്ച പ്രതികരണങ്ങളിൽ ചിലത് ആമുഖമായി കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. വി. ആർ.സുധാഷിന്റെ മർമ്മസ്പർശിയായ ആസ്വാദനം (കടലിനും കരയ്ക്കും കാവൽ) പുസ്തകത്തിന്റെ പിന്തൊളുകളിലും.

ബാല്ല് പുറപ്പുടാറായപ്പോൾ സഹായം ആഗ്രഹിച്ച് അനാമനായ കൊച്ചുകുട്ടി തന്റെ മടിയിലിട്ടുപോയ നോട്ടീസെടുത്ത് കീഴ്യിലെ ചുവ പുമഷിപ്പേനകൊണ്ട് അതിലെ ചില വാക്കുങ്ങൾ വെട്ടിക്കളെയുകയും മറ്റു ചില വാക്കുങ്ങൾ തിരുത്തുകയും ചെയ്ത് നോട്ടീസ് കൂട്ടിക്കു തിരിച്ചു നൽകി ഗാരവത്തിലിരുന്ന പത്രാധിപർ (തിരുത്ത് എന്ന കമ) ഉള്ളിൽ കെറിയിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഒരു കാര്യം സുചിപ്പിക്കാതെ വയ്ക്കുന്നതു. അപ്പറ്റിപ്പിൾക്ക് നന്നെ കുറവാണെങ്കിലും ‘മഹർ’ എന്നകമായിൽ (പേജ് 50) “ഞാൻ സീകരിച്ചു” എന്നർത്ഥം വരുന്ന ‘വബിൽത്തു’, ‘വളിൽത്തു’വായതു കാശ്ചടം! ആ അബ്ദിപദം പരിചയമില്ലാത്ത ജിജന്താ സുകൾ തെറ്റായ രൂപമാണ് പറിക്കുക.

“അനുമോദനമായാലും ശകാരമായാലും കേൾക്കാനുള്ള സമ ചിത്തത്തയോടെ” (ആമുഖം)യാണ് ശ്രീ. എൻ. വി. രാമചന്ദ്രൻ ‘ശിവ പുരിയിലെ അനേതവാസികൾ’ എന്ന കൊച്ചുപുസ്തകം (പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടു തന്നുന്നത്. ഇംഗ്ലീഷിൽ ഒരു ലഘുകവിതയകകം പത്തു രചനകളാണ് ഇതിൽ. ആത്മകമാപരമാണ് എല്ലാ സൃഷ്ടികളും).

എഴുത്തുകാരുടെ ഒരു തലമുറയെ പ്രത്യക്ഷമായും പരോക്ഷ മായും സംശയിനിച്ച് എൻ.വി.കൃഷ്ണവാരിയർ എന്ന മഹാപ്രതിഭയു മായി രചയിതാവിനുള്ള ബന്ധവും ശിഷ്യതവും മുഖവുരുയിൽ സുചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ സുചന അനുവാചകരിലുള്ളവാക്കുന്ന പ്രതീക്ഷയോട് നീതി പുലർത്താൻ ഉള്ളടക്കം രൂപത്തിലും ഭാവത്തിലും അശക്തമായിരുന്നു. സമുഹത്തിൽ ഇന്നു നടമാടുന്ന മുഗ്ദിയവാസനകൾ കവിയെ കണക്കറ്റ് രോഷം കൊള്ളിക്കുന്നു. “ഒന്നുറപ്പിച്ചുപറയാം. ഞാനിവയിൽ ഹൃദയഭാഷയാണ് ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്” എന്ന പ്രസ്താവം സാഹിത്യലോകത്തെ ഈ നവാഗതതന്റെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളി കുള്ള സാക്ഷ്യപത്രമായെടുക്കാം.

നൂറാണ്ടിന്റെ ഒഷ്യസംസ്കാരം

അരുരോഗ്യസംരക്ഷണത്തിന് ലോകമിന്ന് ഉറ്റുന്നോക്കുന്നത്
ആയുർവേദത്തിലേക്കാണ്. കഴിഞ്ഞ നൂറാണ്ടിൽ ആയുർവേദ
ത്തിന്റെ നവോത്ഥമാനത്തിന് വഴിത്തെളിച്ചത് വൈദ്യരത്തം
പി. എൻ. വാരിയർ ആണ്. 1902-ൽ അദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ച
കോട്ടയ്ക്കൽ ആര്യവൈദ്യശാലയാണ് ലോകമുപടിന്തിൽ
ആയുർവേദത്തെ അടയാളപ്പെടുത്തിയത്.

AYURVEDA THE AUTHENTIC WAY

Vaidyaratnam P.S. Varier's
ARYA VAIDYA SALA
(A CHARITABLE TRUST)
ESTD 1902 **KOTTAKKAL-676 503, KERALA**

Tel: (0483) 2742216, Fax: (0483) 2742572/2742210
E-mail: koz_kottakal@sancharnet.in/avsho@sancharnet.in,
Web: www.aryavaidyasala.com

ധർമ്മഹില്ലും കോട്ടയ്ക്കലും ഏറിണാക്കുളംതും ആദ്ധ്യാപത്രികൾ | കോട്ടയ്ക്കലിൽ ചാരിറ്റബിഡിൾ
ഹോസ്പിറ്റൽ | കോട്ടയ്ക്കലും കമ്മിക്കോട്ടും ഒഴുക്കാർമ്മാണാപാക്കൽകൾ | അഞ്ചുറിലധികം
ശാമ്പുരിയ ഓഷ്യയാസൾ | ഗ്രവേഷണപ്രസിദ്ധീകരണവിഭാഗങ്ങൾ | ഓഷ്യയന്ത്രാട്ടങ്ങൾ | ആയുർവേദ
പഠനസാക്കലുങ്ങൾ | 20 ശാഖകൾ, 1300 - സ്പെരം അംഗിക്കൃതയിലർമ്മാർ | പി.എൻ.വി. നാട്സംഘം